XXIV. évfolyam 9. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. február 29

Ludas Matyi

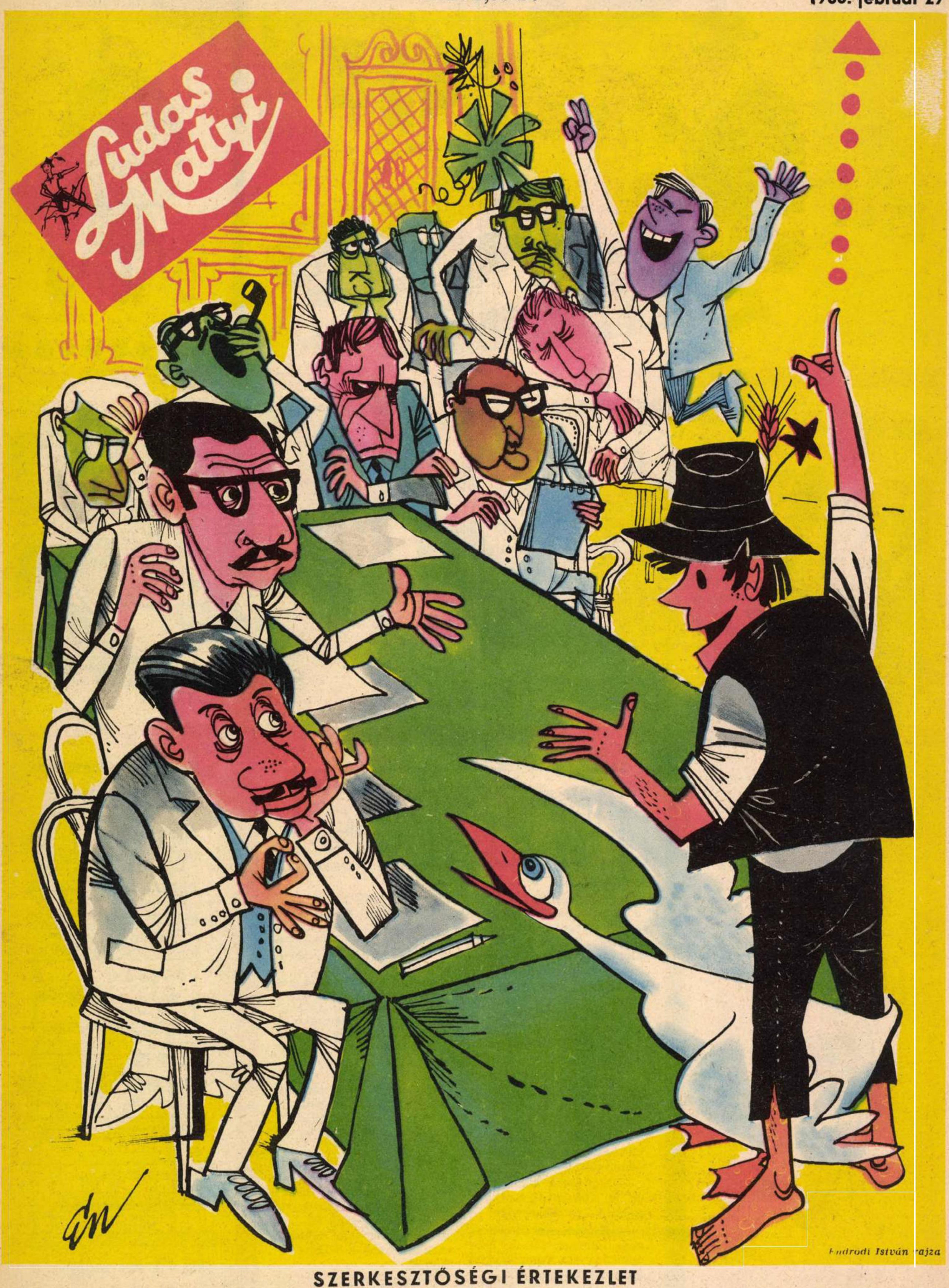

Endrődi István rajza

SZERKESZTŐSÉGI ÉRTEKEZLET

– Bátor, kacagtató és aktuális címlapot találtak ki? Ez is csak minden szökőévben fordul elő!

KARRIER

— Arra vagyok büszke, hogy lángossütőként kezdtem és még ma is az vagyok...

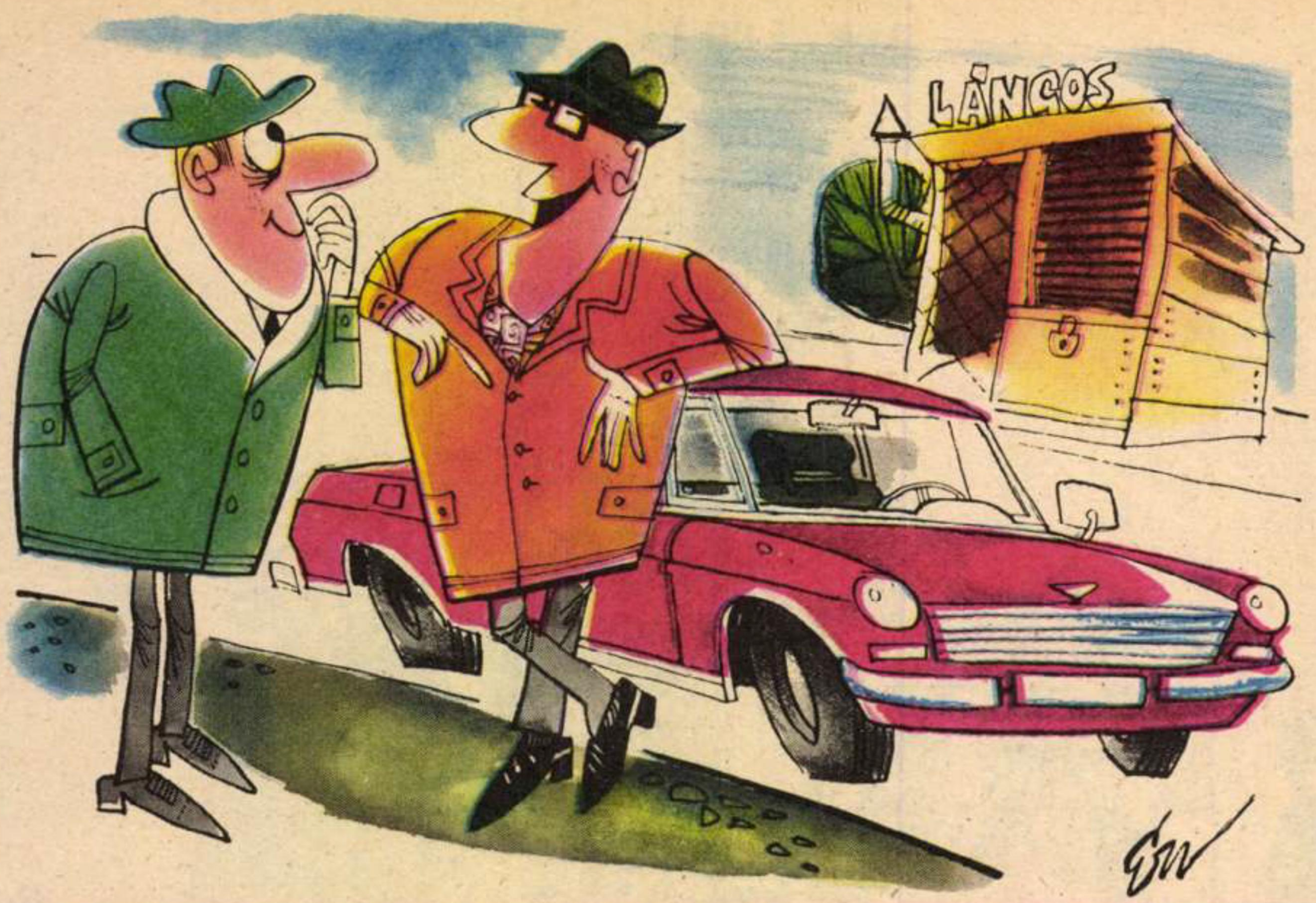

TANULÓ-VEZETŐ

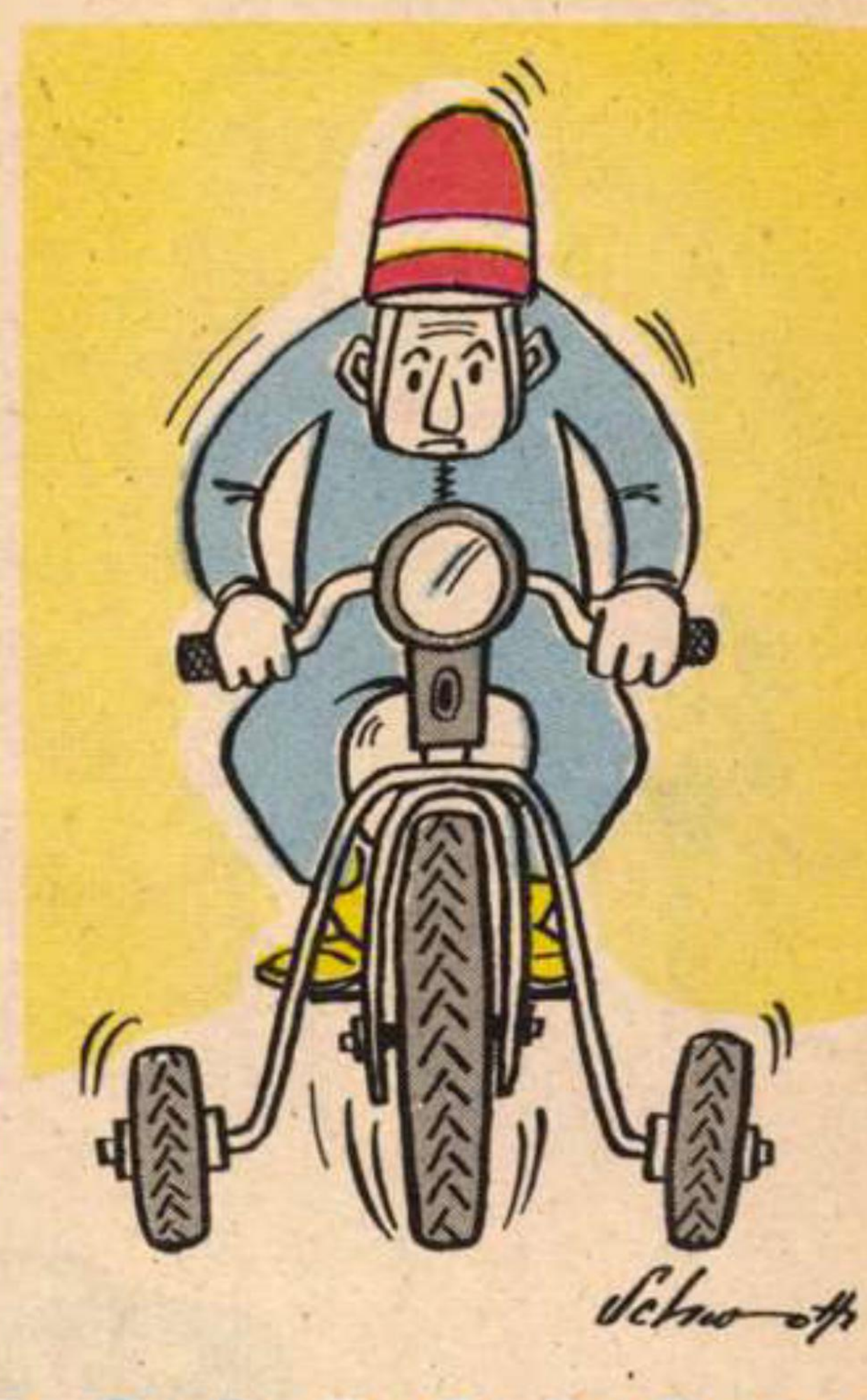

VESZEDELMES HÁZASSÁGSZÉDELGŐ

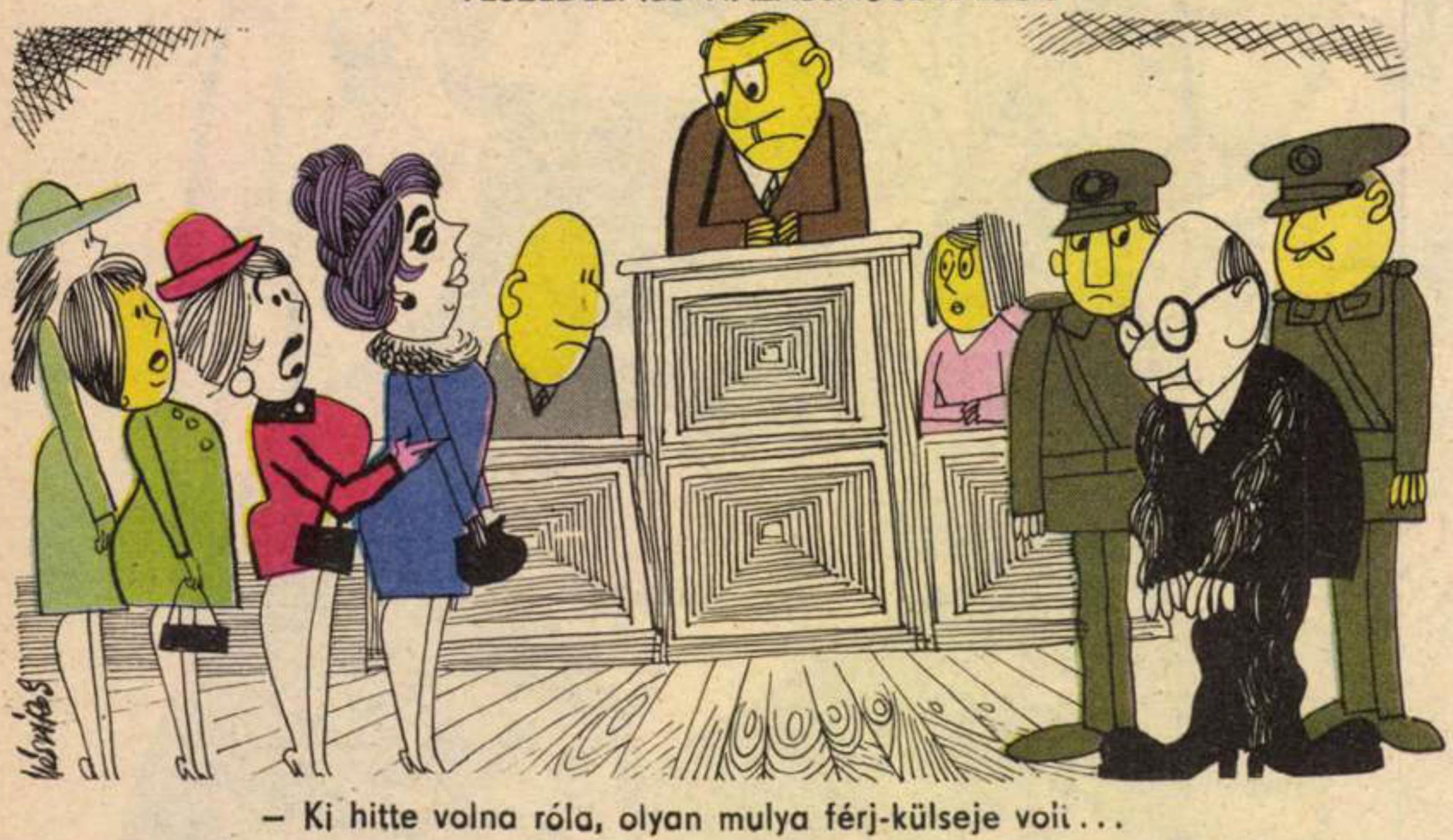

— Ki hitte volna róla, olyan mulya férj-külseje volt...

ELLENŐRZÉS

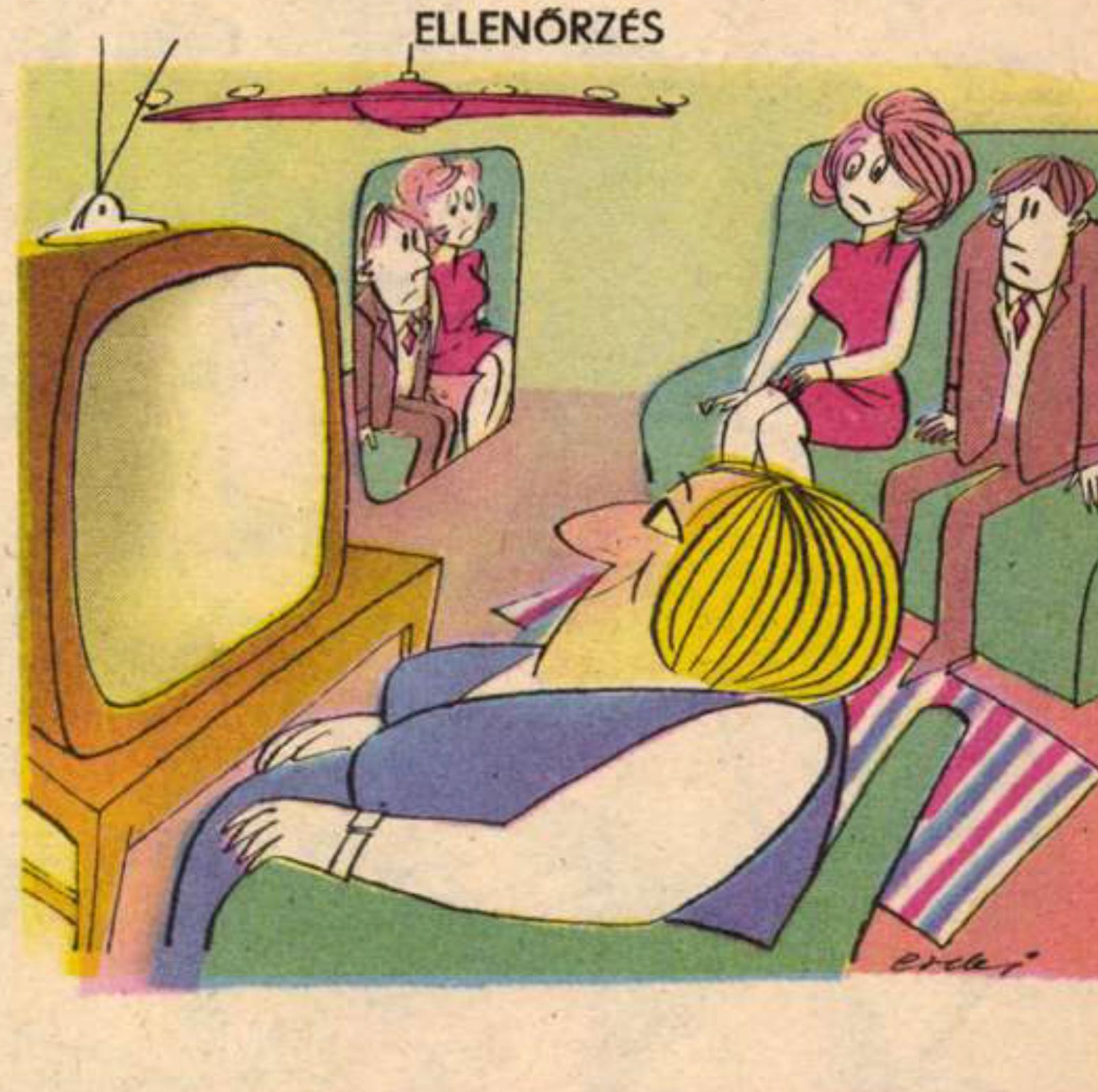

IDEGTÉPŐ SZTRIPTÍZ

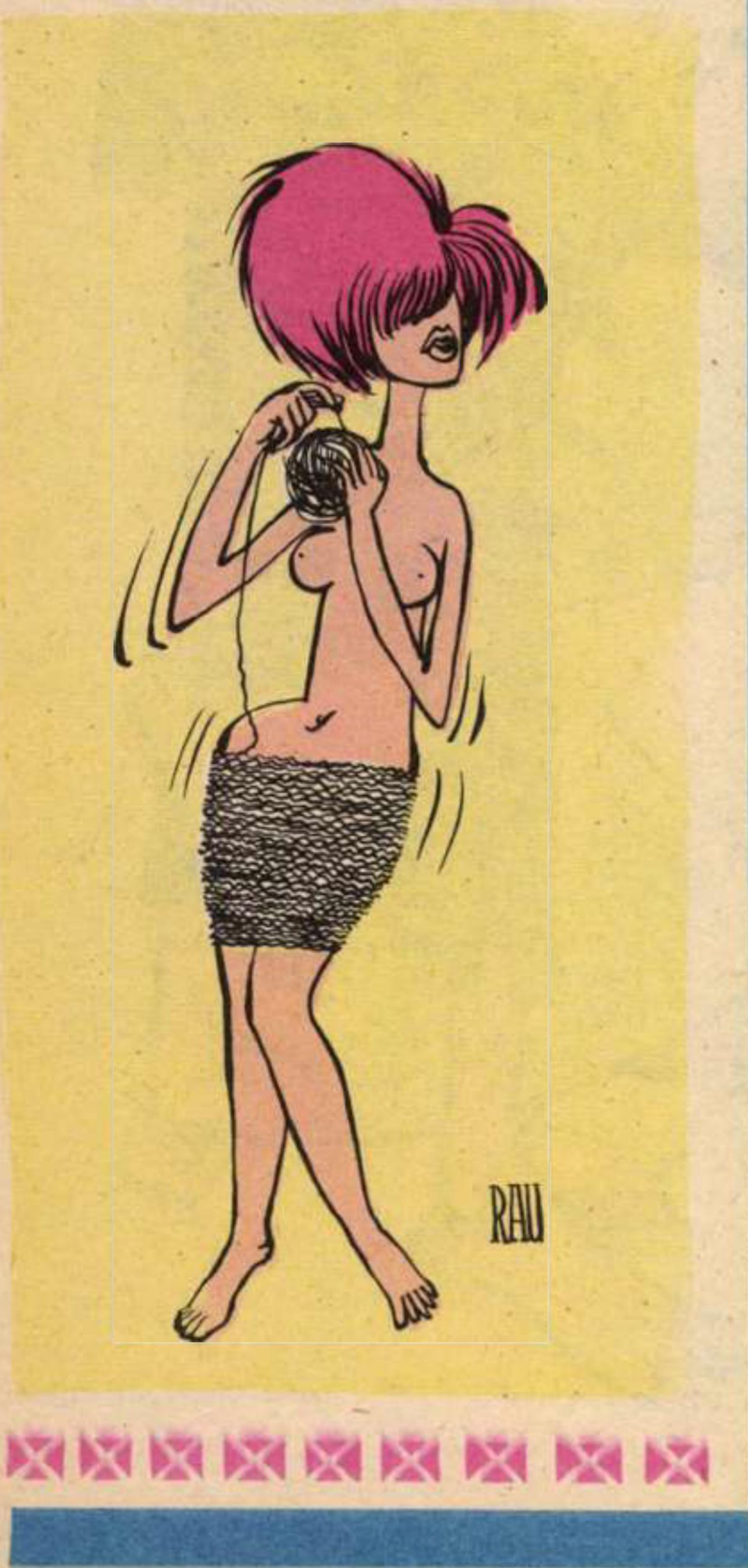

INGEBORG

Ingeborg gyönyörű. Ingeborgnak kibontott lenszőke haja van, ahogy írni szokták volt: királynői termete, alabástrom arca. Ingeborgnak nagyon szép a lába, és egyáltalán: Ingeborgnak találták ki a miniszoknyát. Valószínűleg Ingeborg a legszebb stockholmi lány.

— Mit csinál este? — kérdem Ingeborgot.

— Sajnos, ma dolgozom este is, tudja munka után manöken vagyok.

— És holnap?

— Holnap Koppenhágába utazom, a cégem ott tart bemutatót.

— Nagyszerű, holnapután én is Koppenhágában vagyok. Találkozhatnánk!

— Kitűnő! Az Österbrogade hotelben lakom, holnapután este 8-kor hívjon fel. A viszontlátásra!

Ez igen! Egy stockholmi Ingeborggal, és Koppenhágában! Repülőgéppel randevúra! Mégis szép az élet!

Harmadnap, Koppenhágában. Dolgaim sürgősen elintézem, várom az estét. Ingeborgot.

Igaz, hogy sokba fog kerülni, mert biztosan elmegyünk vacsorázni, dehát ez igazán megéri, ilyesmi csak egyszer van. Száz koronát megtakarítottam, abból kifutja!

Szívem dobol, lassan megy az idő. Még van egy óra, lemegyek a sarokig.

Útközben egy kirakatban meglátok egy villanyborotvát, ára 100 korona.

Száz korona... Csak semmi csábítás, a pénzt meghagyom estére — ilyesmi, ahogy már mondtam: csak egyszer van! És különben is, én már nehezen szoknám meg a villanyborotvát.

Megszoktam...

Lévai Béla

MAGYAR FELHŐKARCOLÓ

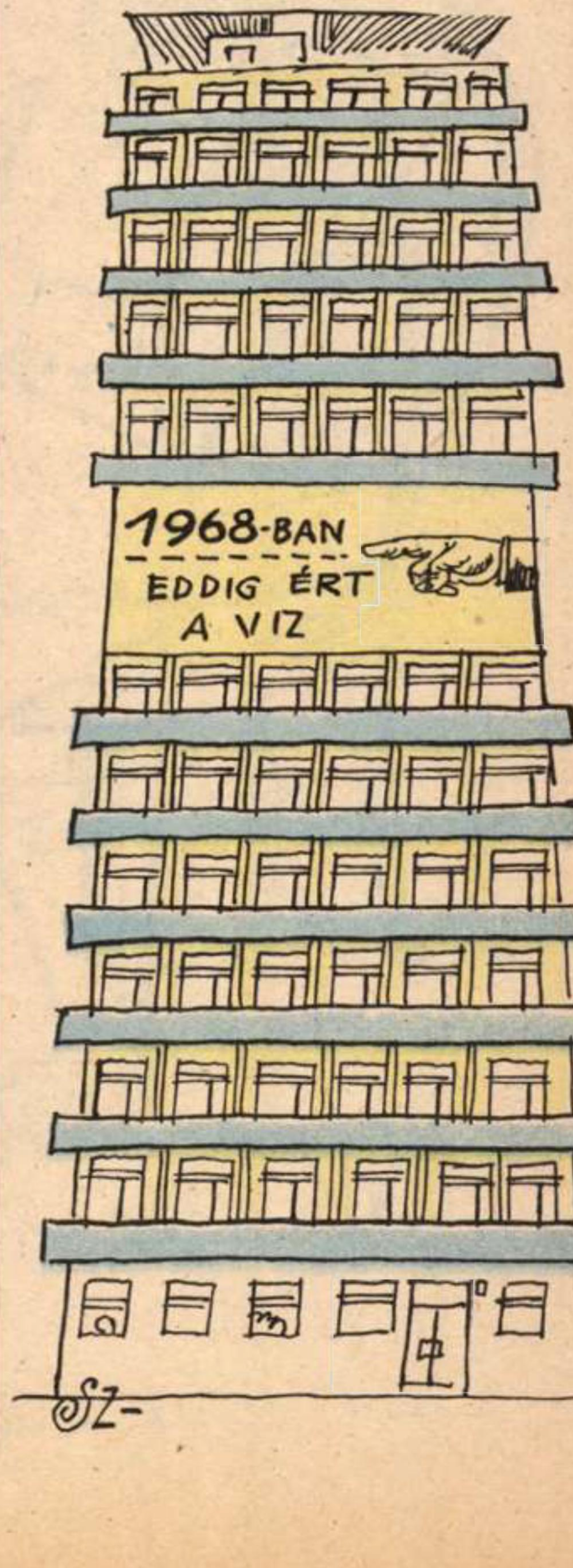

LE A BUROKRÁCIÁVAL!

MÉG EGYSZER EGY MÉLTÁNYTALANSÁGRÓL

Lapunk február nyolcadiki számában „Méltánytalanság” címmel közöltük Szász Lipótné panaszát. Olvasónk 1967 november elsején különleges szemüveget rendelt az Ofotért Lenin körút 30 szám alatti szaküzletében. Kifizette a 286 forintos árat és ígéretet kapott, hogy két hónapon belül hozzájut a szemüvegéhez. Csaknem három hónap múlva, 1968. január 21-én behívatták az üzletbe, közölték vele, hogy január elején felemelték ennek a szemüvegnek az árát és rendelését csak akkor tarthatják fent, ha még 280 forintot fizet. Olvasónk, mit tehetett volna mást, fizetett, de az eljárást, velünk együtt, igazságtalannak tartotta.

A cikkre válaszolt az Ofotért, Csór Mihály áruforgalmi főosztályvezető és Kolosi Mihály kiskereskedelmi osztályvezető aláírásával. Jelentéktelen eltéréssel ugyanúgy írják le a történteket, ahogyan olvasónk előadta, hozzátéve, hogy a Magyar Optikai Művek, amely egyedileg gyártja a szükséges üveget, a nagytömegű megrendelés miatt késedelmesen szállít. Hivatkoznak továbbá egy minisztériumi utasításra, mely szerint a megrendelés teljesítésének napján érvényben levő árat kell alkalmazniok.

„Megjegyezzük — írják ezután —, hogy vállalatunk a január 2-án érvényben levő termelői árakat kényszerült elfogadni, azonban azonnal tárgyalásba kezdtünk a gyártóművel az árak csökkentésére azon üvegfajtáknál, ahol az áremelkedést magunk is irreálisnak tartottuk. Ennek máris eredménye mutatkozott, így például a szóban forgó szemüveglencse ára február 1-i hatállyal páronként 60 forinttal csökkent. Így olvasójuknak a megrendelés teljesítésénél 60 forintot természetszerűleg vissza fogunk fizetni”.

Véleményünk szerint ez a visszafizetett 60 forint nem teszi a méltánytalanságot méltányossá. Az üzleti életben mindenütt a világon büntetést az fizet, aki az általa vállalt határidőre nem teljesíti a rendelést és nem a megrendelő jár pórul, akit a késedelem miatt amúgy is károsodás ért.

Az Ofotért levelével egyidejűleg egyébként egy másik olvasónktól (Fenyvesi Lajos, Bp. XII., Böszörményi út 30/32.) hasonló panasz érkezett. Ő tavaly decemberben 60 forintot fizetett ki ugyancsak a Lenin körúti üzletben egy szemüvegért, amikor januárban elkészült a szemüveg, még kétszáz forintot kellett fizetnie.

Elkelne minálunk néhány olyan szemüveg, amellyel a gyártó üzem és a kereskedelmi vállalat pontosabban látná a vevő jogos érdekét.

ÁRNYÉK A DOWNING STREET-EN

Várnai György rajza

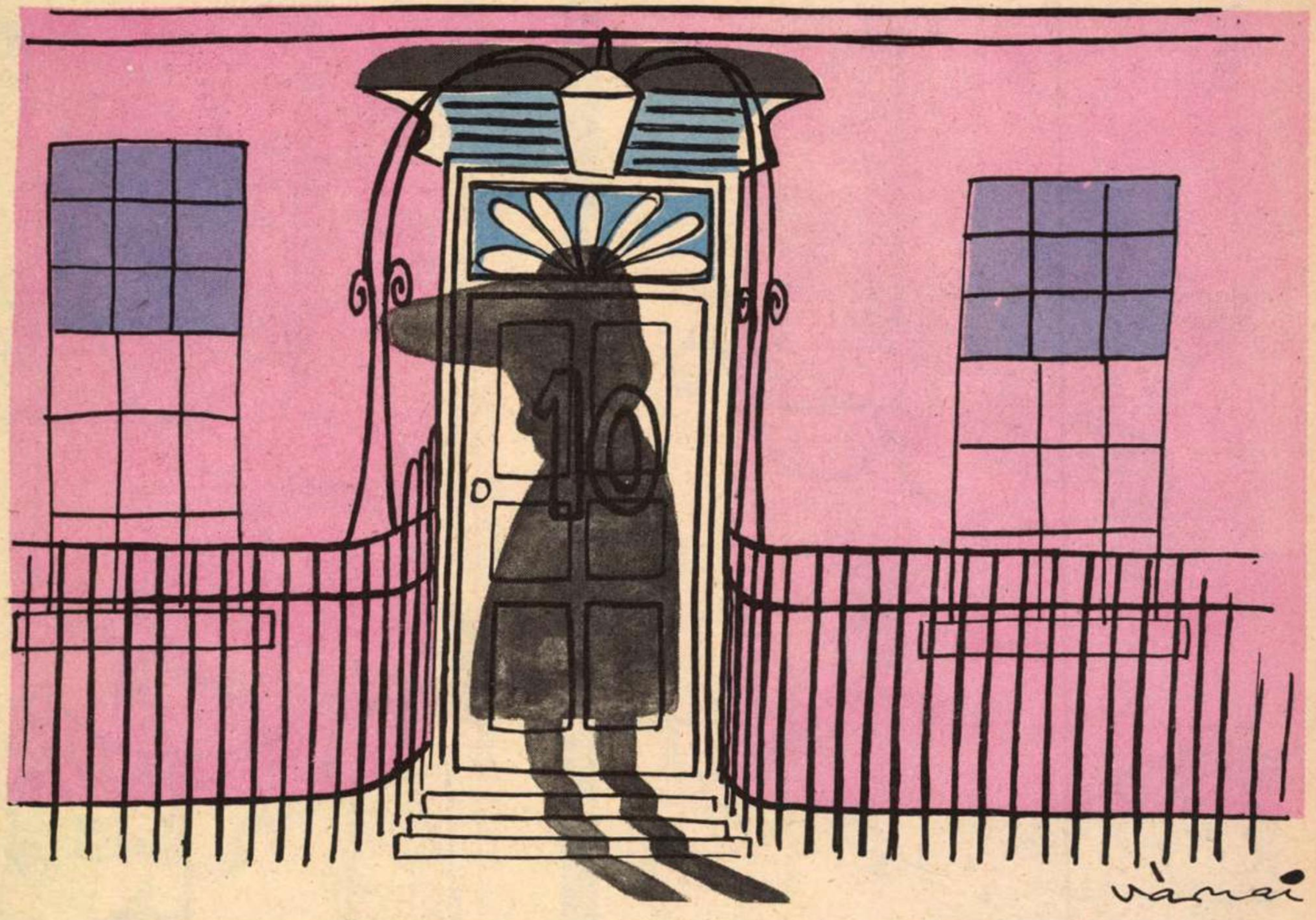

ÉN KINYITOM A GÁZT...

Végső elkeseredésemben elhatároztam, hogy nem várok tovább, és kinyitom a gázt...

Igen, ez a legjobb megoldás.

Kinyitom a gázt és hagyom ömleni... sssssss...

Nincs más hátra.

Elkergetem hazulról a családomat és amikor egyedül maradok a lakásban, kinyitom a gázrezsó csapját és... És aztán elmegyek hazulról, de előzőleg gondosan kinyitok minden ablakot.

Ezt kell tennem, ha azt akarom, hogy higgyenek nekem. Mert nem hisznek. A gázóra-leolvasó ugyanis mindig megdöbben, midőn ránéz az órára. Nem akarja elhinni, hogy keveset fogyasztottunk. Nem akar hinni a szemének: újra és újra odavilágít a zseblámpájával, és leguggolva, egészen közelről megnézi a számokat.

— Nem főzünk — mondom ilyenkor zavartan. — Csak néha egy teát, egy teácskát...

— Igen? — kérdi gyanakodva a leolvasó. — Nem főznek?

— Nem, és melegvíz is van a lakásban...

— Nem baj kérem, azért tessék meggyújtani a gázt!

Meggyújtom a gázt. Az óra forog. A leolvasó megnyugodva eltávozik.

A legközelebbi alkalommal minden kezdődik elölről.

— Csak ilyen keveset fogyasztottak? — kérdi csodálkozva.

Szégyenkezve lehajtom a fejem, és újra elmondom, hogy az óra jó, de nem főzünk és ezért fogyasztunk ilyen keveset, pedig mi mindent megteszünk, ami tőlünk telik. Aztán felemelem a fejem és a szemébe nézek, hadd lássa, milyen nyílt és őszinte a tekintetem. A leolvasónak azonban nem elég a becsületben megőszült tekintetem. Udvariasan és határozottan arra kér, hogy gyújtsam meg a gázt: ellenőrizni akarja az órát. Tudom, hogy ez a dolga, mégis fáj egy kicsit, hogy nem hisznek nekem. Hosszú évek óta nem hisz nekem. Idestova már tíz esztendeje lakom a lakásban és még mindig meg kell gyújtanom a gázt.

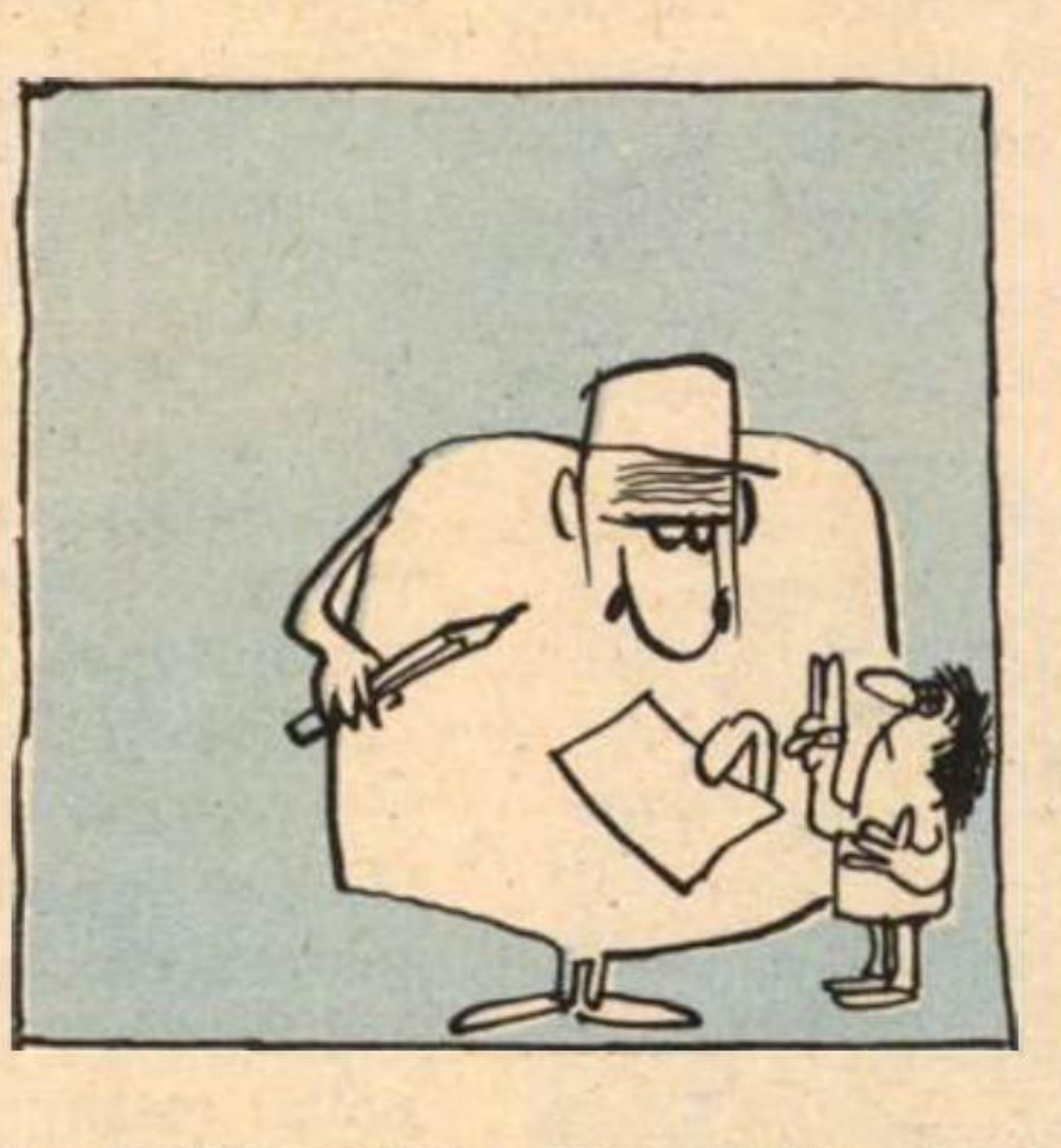

Egyszer már arra is gondoltam, hogy kitalálok egy történetet, miért fogy nálunk olyan kevés gáz. Valamilyen szép, romantikus históriával talán meg tudom győzni a leolvasót, és több bizalommal lesz irántam. Valami ilyesmire gondoltam: „Volt nekem egy nagy szerelmem, úgy hívták, hogy Eleonóra. Nagyon szerettük egymást, de a szülei nem egyeztek bele a házasságunkba. S egyszer kaptam tőle egy levelet: »Ma éjszaka, pontosan tizenkét órakor gondolj rám!« És én pontosan éjfélkor, amikor a közeli templom harangja megszólalt, Eleonórára gondoltam, de akkor még nem tudtam, hogy ő pontosan éjfélkor, hófehér menyasszonyi ruhában leült a gázrezsó elé és kinyitotta a gázt. Hát ezért idegenkedem én a gáztól, ezért fogyasztok ilyen keveset. Ha kinyitom a csapot, mindig a szép Eleonóra jut az eszembe.”

Ezt a tervemet azonban nem valósítottam meg, mert tudtam, hogy úgysem hallgatna végig, vagy ha meg is hallgatná, a történet végén azt mondaná:

— Legyen szíves meggyújtani a gázt!

Az utolsó látogatás azonban váratlan fordulattal ért véget. Ez alkalommal is meglepetten, csodálkozva nézte a gázóra számait és én már elkezdtem a mondókámat: mi nem főzünk, csak olykor-olykor egy teát, de a gázóra-leolvasó félbeszakított:

— Arra kérem, gyújtsa meg a gázt!

Meggyújtottam. Az óra ment, a leolvasó hosszan figyelte, aztán így szólt:

— Hát kérem, én beírom a lapjára, hogy *az óra jó.* — Aztán, lehet, hogy képzelődtem, de olyan furcsán nézett rám.

Uramisten! Ha az óra jó és mégis kevés gáz fogy, akkor...

Lehet, hogy a Gázművek engem fog kicserélni?!

Mikes György

VASÁRNAP DÉLELŐTT

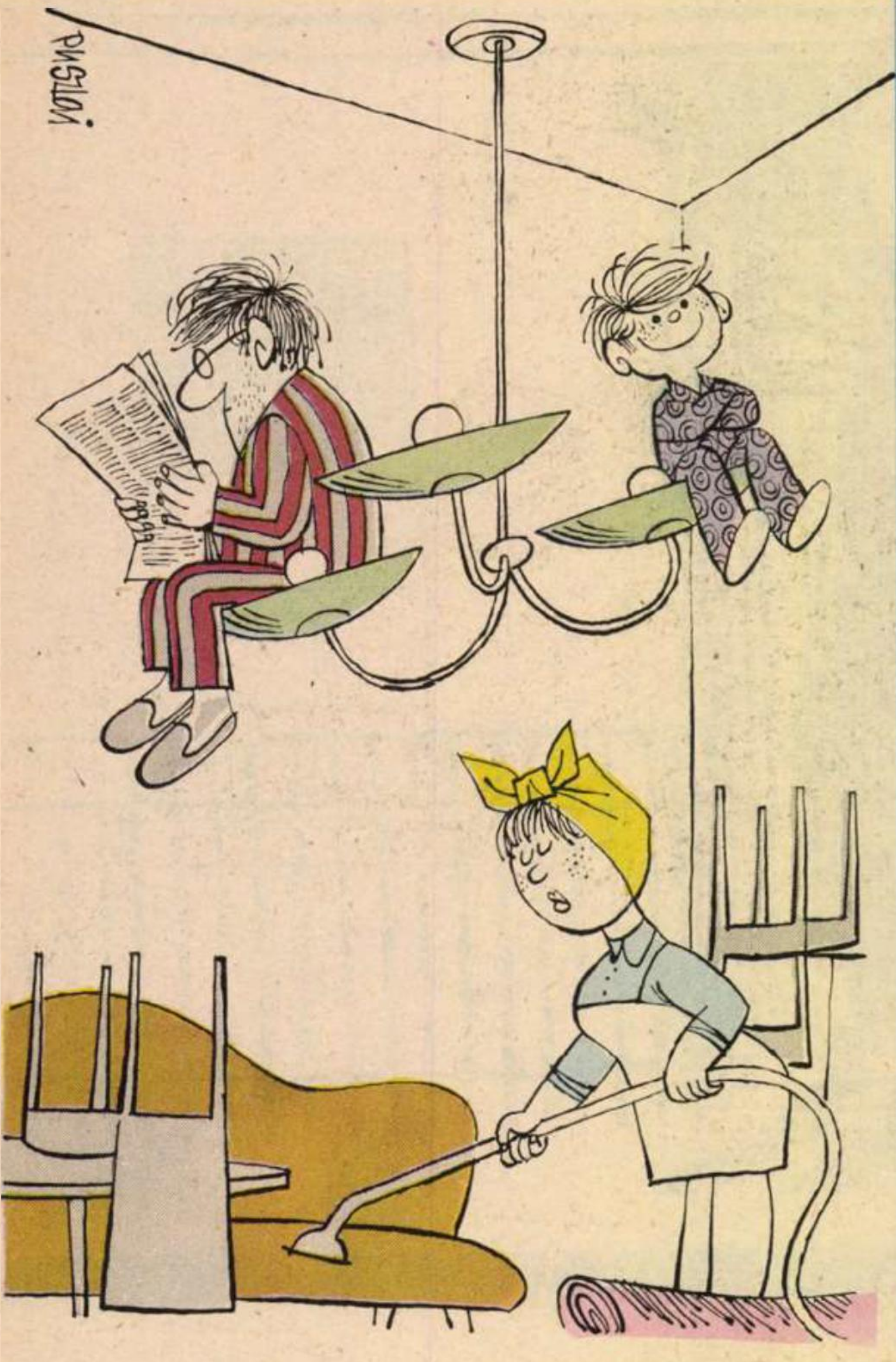

„Orion űrhajó"

ELKESEREDETT JÓSNŐ

– Kérem doktor úr, az utóbbi időben nem látok a jövőbe . . .

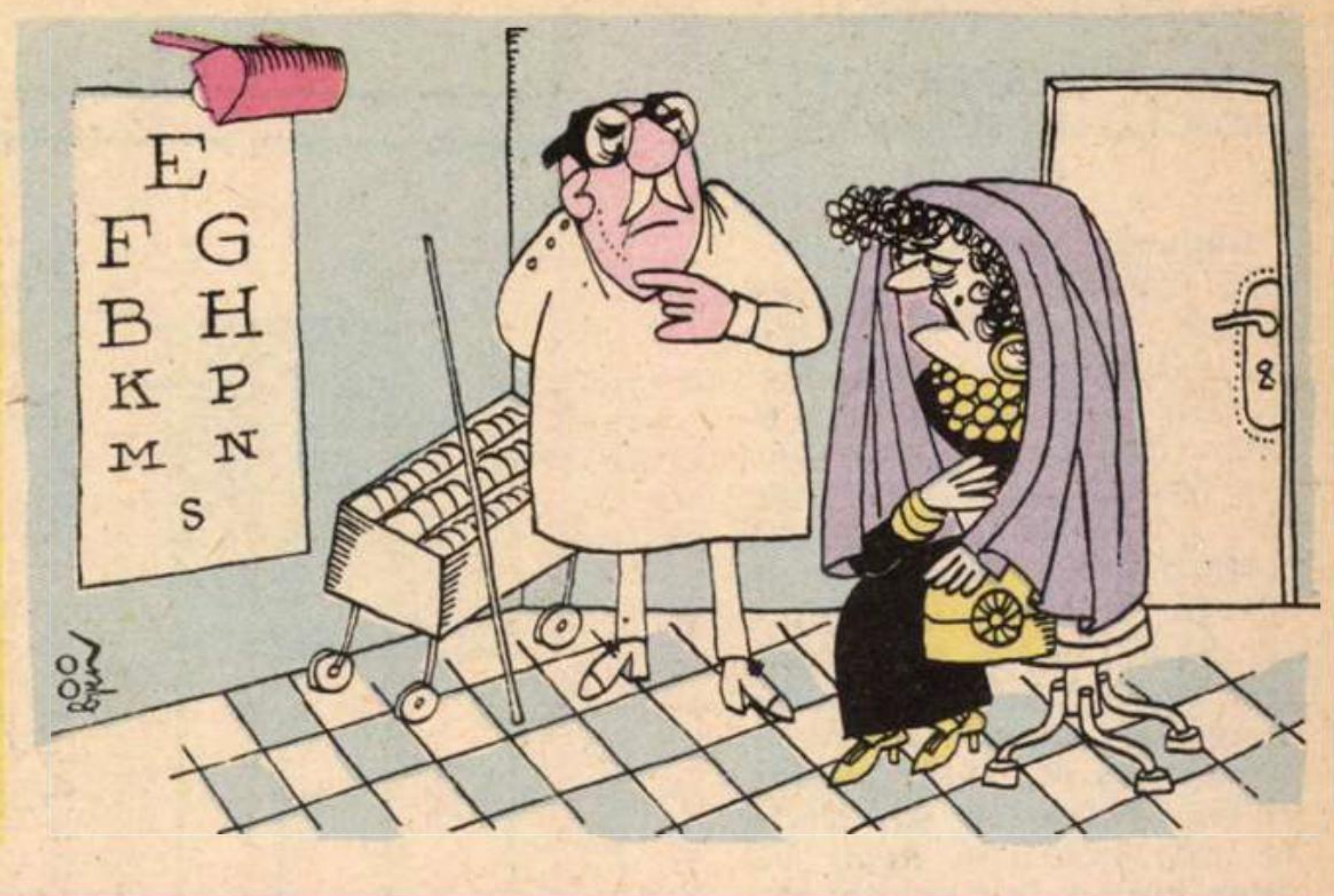

INTERJÚ

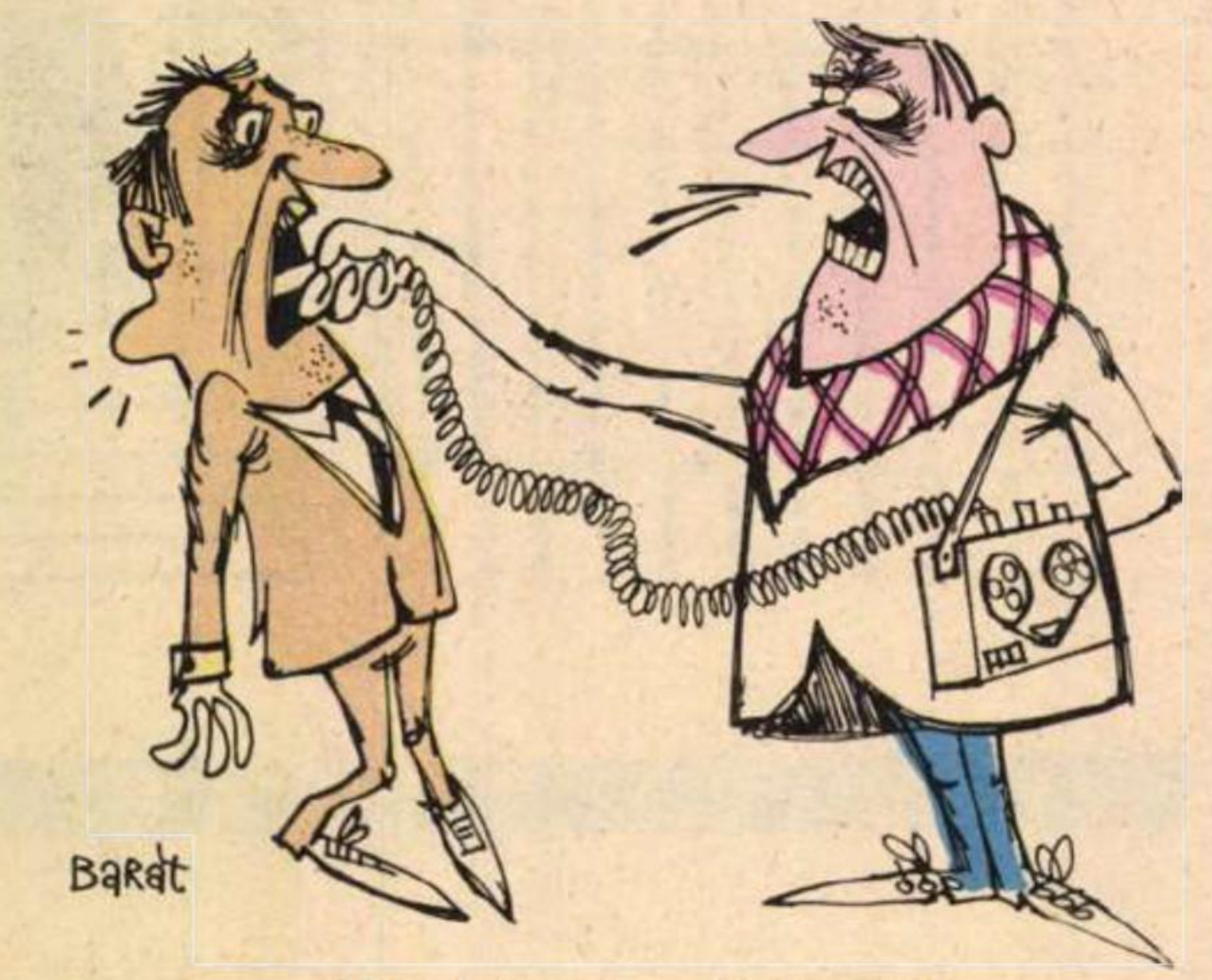

– Most kérem a nyilatkozatot!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HIBA VAN A KRÉTA KÖRÜL!

Mármint a budapesti Politúr és Vegyitermék Ktsz iskolai krétája körül. Alig-alig lehet írni velük, tele vannak kristályszemcsékkel, kemények, mint a gyémánt, tönkreteszik, összekarcolják a tábla festését.

Bánkúti Gáborné
tanár
Miskolc, Pereces, Debrecen'
Márton tér 18

HELYETTES

— Gratulálok! Hallom, kinevezték!

— Hála istennek! Megvalósult ifjú korom álma: a nagy karrier. Még húsz éves se voltam, amikor előadóhelyettessé neveztek ki. A huszonnegyedik születésnapomon két ranglétrát ugrottam egyszerre: helyettes főelőadóvá léptettek elő. Még innen voltam a harmincon, amikor a vállalat osztályvezető helyettese lettem. Három évvel később főosztályvezető helyettessé avanzsáltam. És most, hogy kineveztek, igazgató-helyettes vagyok.

— Valóban szép karrier. De ha megengedi, kérdezek valamit.

— Parancsoljon, készséggel válaszolok.

— Hogy lehet az, hogy mindig csak a helyettesi rangig vitte? Volt előadó helyettes, de nem lett előadó; volt főelőadó helyettes, de nem lett főelőadó; volt osztályvezető helyettes, de nem lett osztályvezető; volt főosztályvezető helyettes, de nem lett főosztályvezető.

— Ne is folytassa! Most igazgató helyettes vagyok, de sohasem leszek igazgató. Mindig gondosan vigyáztam arra, hogy minden poszton csak második ember legyek, de sohasem az első.

— Akkor ez mégsem az a bizonyos nagy karrier, amiről álmodott?

— Alaposan téved. Ez a legnagyobb karrier. A vezetők jönnek, mennek, de a helyettes marad. A helyettes, az fix!

— Ezért nem akar első ember lenni?

— Logikus. Mint helyettes sohasem vagyok veszélyben, senki sem tör az állásomra: a második embert nem irigylik, nem fúrják, nem rágalmazzák. Ha hibát követ el, nem őt szidják és nem őt vonják felelősségre, hanem az első embert . . .

— Különös okoskodás. Ha mindenki így gondolkozna, ki vállalná a vállalatvezetés gondjait?

— Ez a legkevésbé érdekel. Hálátlan szerepe van a vezetőnek, rá nem vonatkozik a Munka Törvénykönyve sem, pedig az mindenkire érvényes: dolgozhat látástól vakulásig, nincs munkaideje, senki sem törődik vele, ha tönkre strapálja magát. Két évtized tapasztalatai győztek meg véleményem helyességéről. A vezető a közért dolgozik, de a családjának lesz beteg.

— Kíváncsi vagyok, mit csinál, ha majd mégis kinevezik vezérigazgatónak?

— Legyen nyugodt, nem fogom kerékbe törni a karrieremet. Megfúrom magam, hogy visszaminősítsenek helyettessé.

Földes György

RÉGI FAKÍR-TRÜKK ÚJ VÁLTOZATA

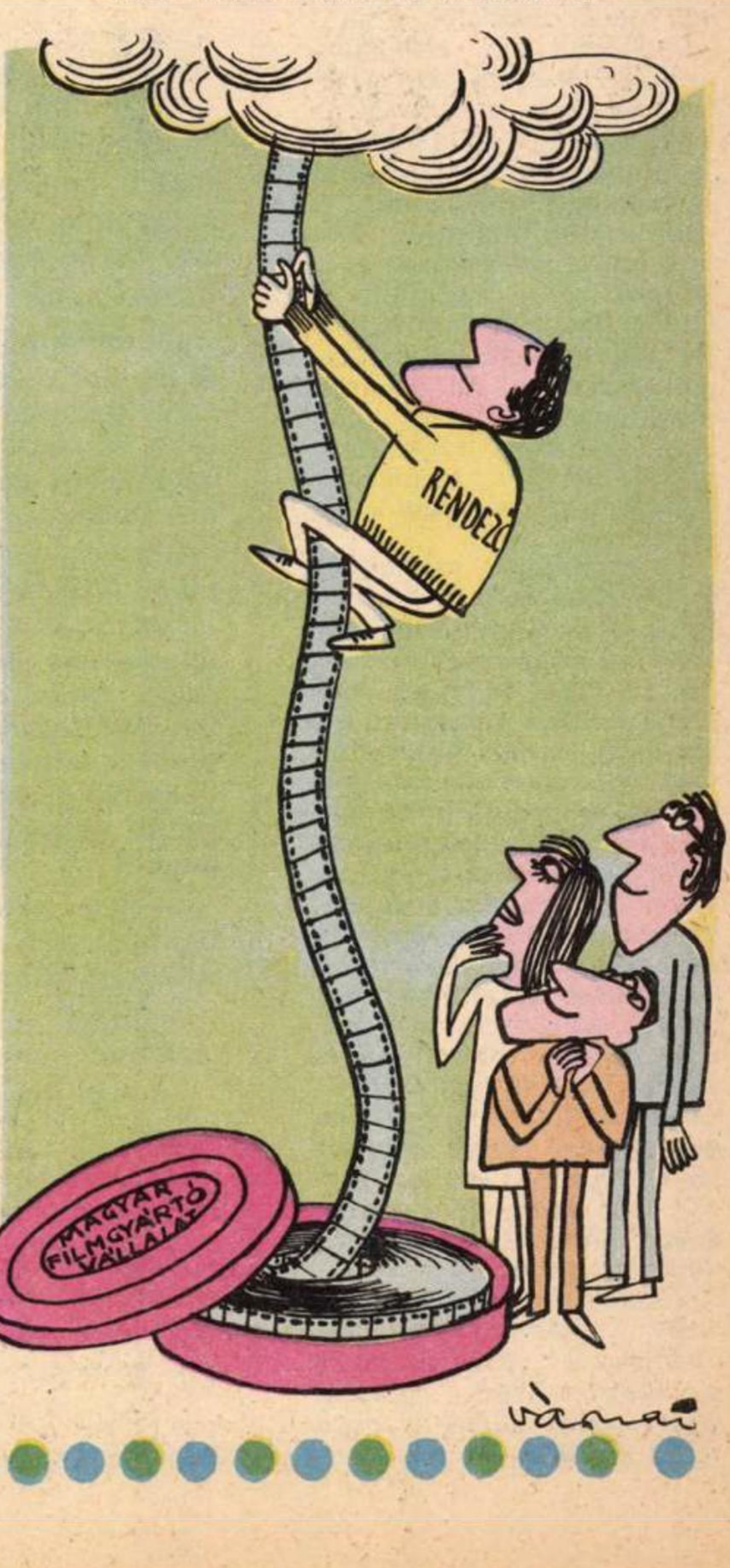

TÖRTÉNELEMÓRA

ŐSMAGYAROK

Nyugaton úgy jellemezték
a magyarok népét:
nyereg alatt puhítjuk a
hentesáru – félét.

Engem ez a bolond pletyka
őrületbe kerget,
mert őseink általában
nem használtak nyerget.

JERICHO OSTROMA

Csak egy fúvos réz-zenekar
lépett fel látszólag,
mégis szörnyű hatása volt
a trombitaszónak.

Hullottak a sziklafalak,
meghasadt a mennybolt,
pedig akkor hangrobbanás,
ultrahang még nem volt.

Egy hihető oka van csak
a nagy diadalnak:
túl hamisan fújták, és hát
– füle volt a falnak.

Szőnyi Zoltán

NYUGATI HELYZETKÉP

Endrődi István rajza

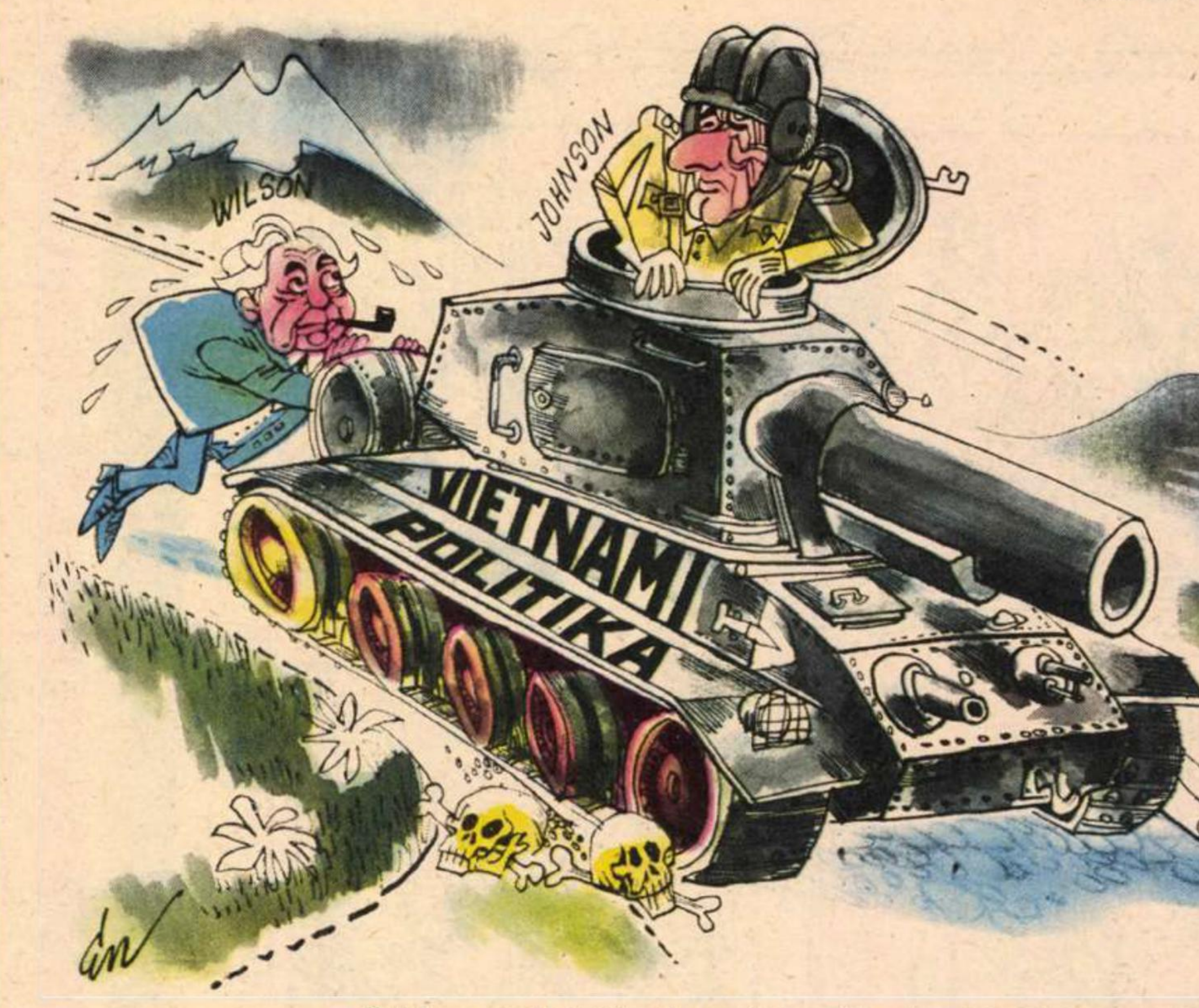

– Érdekes, minél lejtősebb az út, annál nehezebb tolni . . .

ABSZOLÚT MODERN LAKÁS

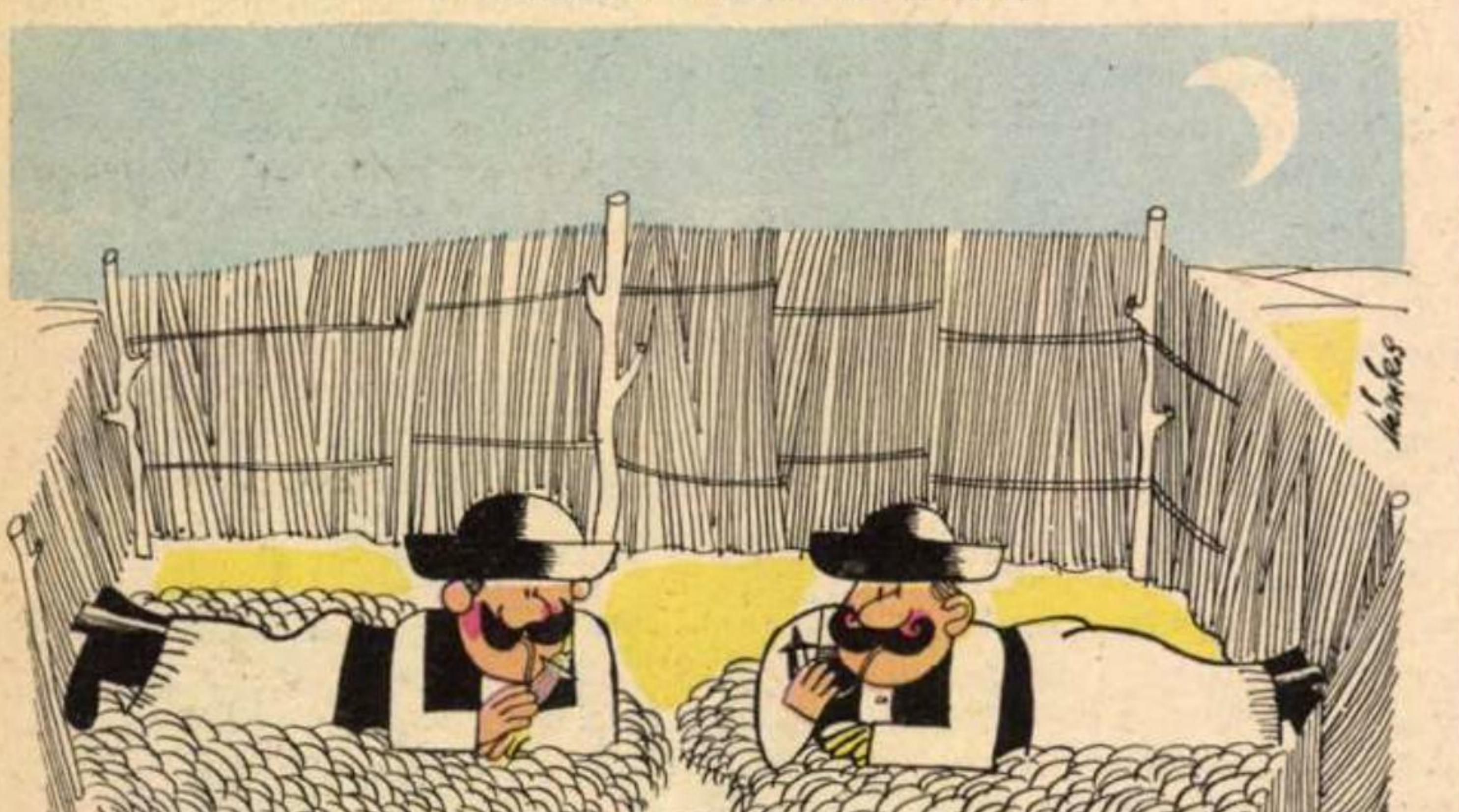

TUDOMÁNYOS VITA

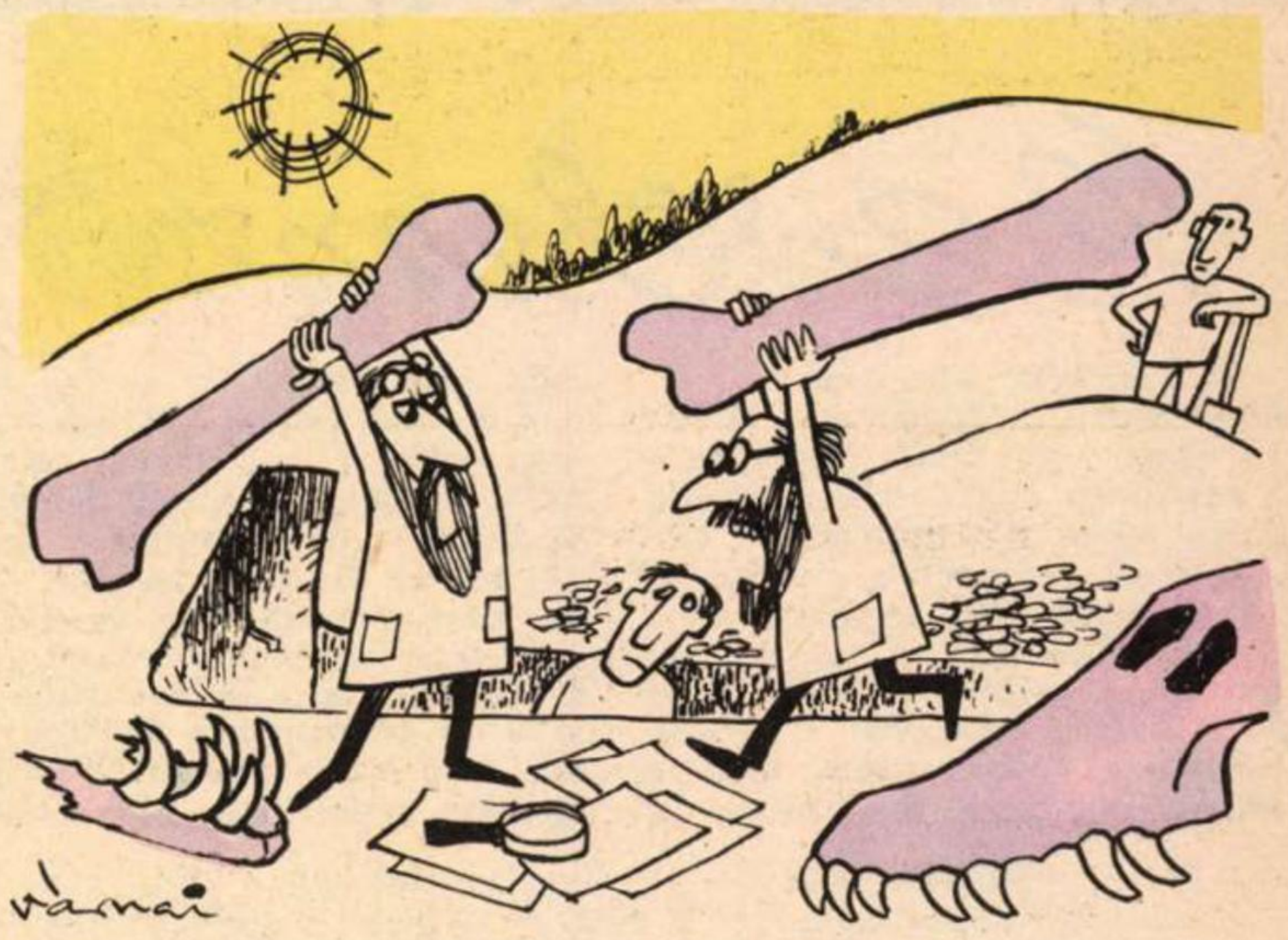

– Brontosaurus!!
– Diplodocus!

M. A. VASZILEVSZKIJ:

INKÁBB AZ ÉLETÜNKET!

Már estére járt az idő, amikor két álarcos fickó rontott be az üzletbe. Egyikük hosszú késsel a kezében megállt az ajtó mellett, a másik pedig revolvert rántott elő a zsebéből és a pénztárosnőhöz lépve, a napi bevételt követelte.

— Nincs nálam pénz — suttogta a pénztárosnő halálra váltan.

— Hát akkor ez micsoda?! — ordított rá az álarcos ismeretlen és a nyitott pénztárfiók felé intett, ahol kupacban állt az aprópénz és bankjegykötegek is tornyosultak. Egy vászon zacskót dugott a pénztárosnő orra elé. — Ebbe szórd bele, vén csoroszlya!

— Goromba fráter! — szólt felháborodva a pénztárosnő —, volt magának egyáltalán gyerekszobája?

— Micsoda?! — kiáltott fel a hosszú-késes alak, aki ezideig némán álldogált a bejárat mellett. — Vladek! Ne tűrd, hogy sértegessenek!

— Nem is tűröm! — mondta Vladek — Kérem a panaszkönyvet!

— A panaszkönyvet? — lázadt fel erre most már maga az üzletvezetőnő. — Szabadna tudnom, hogy miért? Itt senki nem mondott semmi rosszat magának. A pénztárosnő csak az egyéni véleményét fejtette ki, amihez feltétlenül joga van, és tessék, ő már a panaszkönyvet követeli!

— A panaszkönyvet! De azonnal! — üvöltött nagyot a késes rabló és fenyegetően közeledett az üzletvezetőnőhöz.

— Soha! — jelentette ki ekkor váratlanul az elárusítónő, aki eddig nem vett részt a vitában. — A panaszkönyvet nem kapják meg. Ott a kassza, parancsoljanak, vigyék a pénzt, ez bennünket nem érdekel, de a panaszkönyvet nem adjuk!

— De nekünk most már csakis a panaszkönyv kell! — sziszegte a másik bandita és felemelte a revolverét.

Ebben a pillanatban három férfi lépett be az üzletbe.

— Jónapot, lányok — mondta az egyik.

— Isten hozta nálunk, igazgató elvtárs — viszonozta az üdvözlést az üzletvezetőnő.

A banditák közben lábujjhegyen kiosontak.

— No, hogy megy a munka? — érdeklődött az igazgató.

— Csakúgy, mint azelőtt — mosolygott büszkén az üzletvezetőnő. — Most sincs ránk semmi panasz.

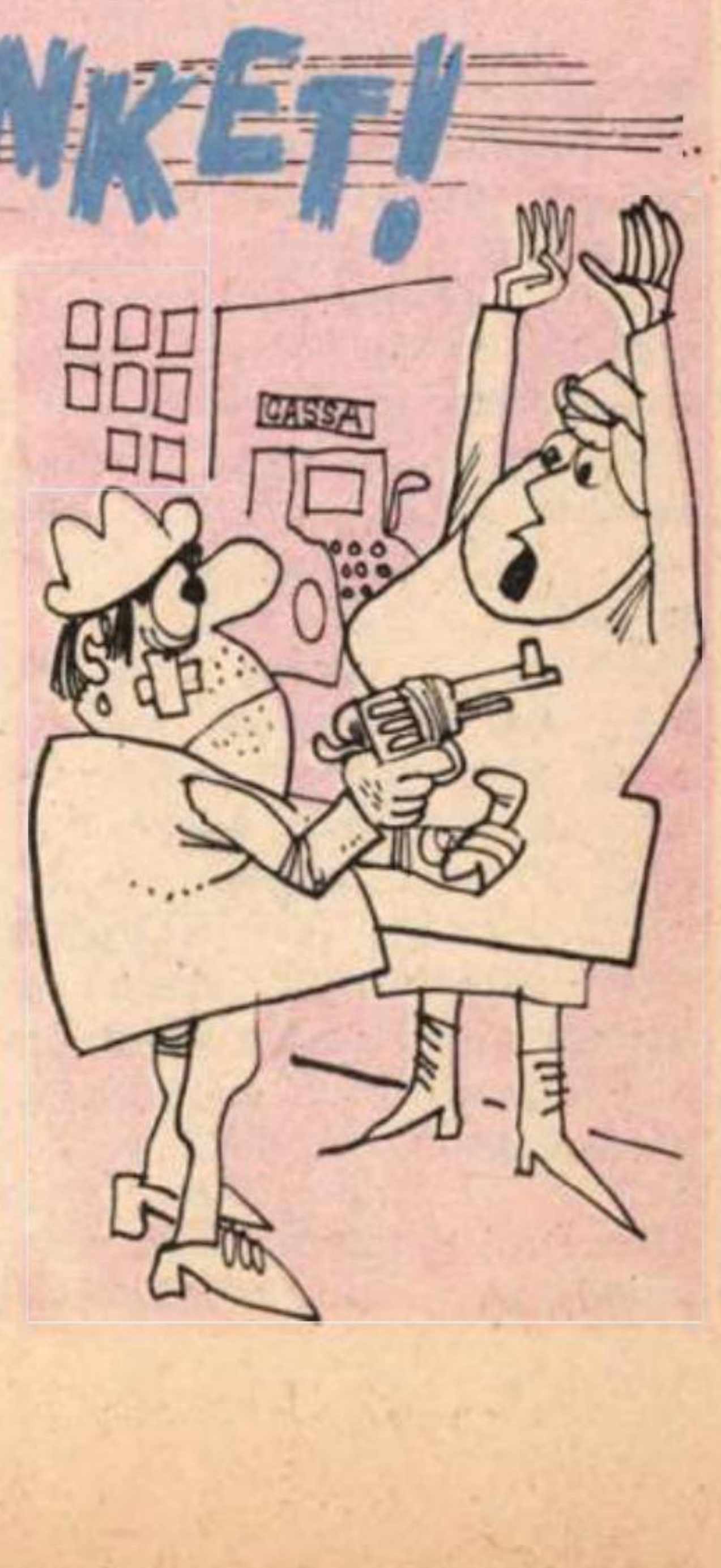

A moszkvai Krokodilból fordította:
Kürti András

HÁZIBULI

Hegedűs István rajza

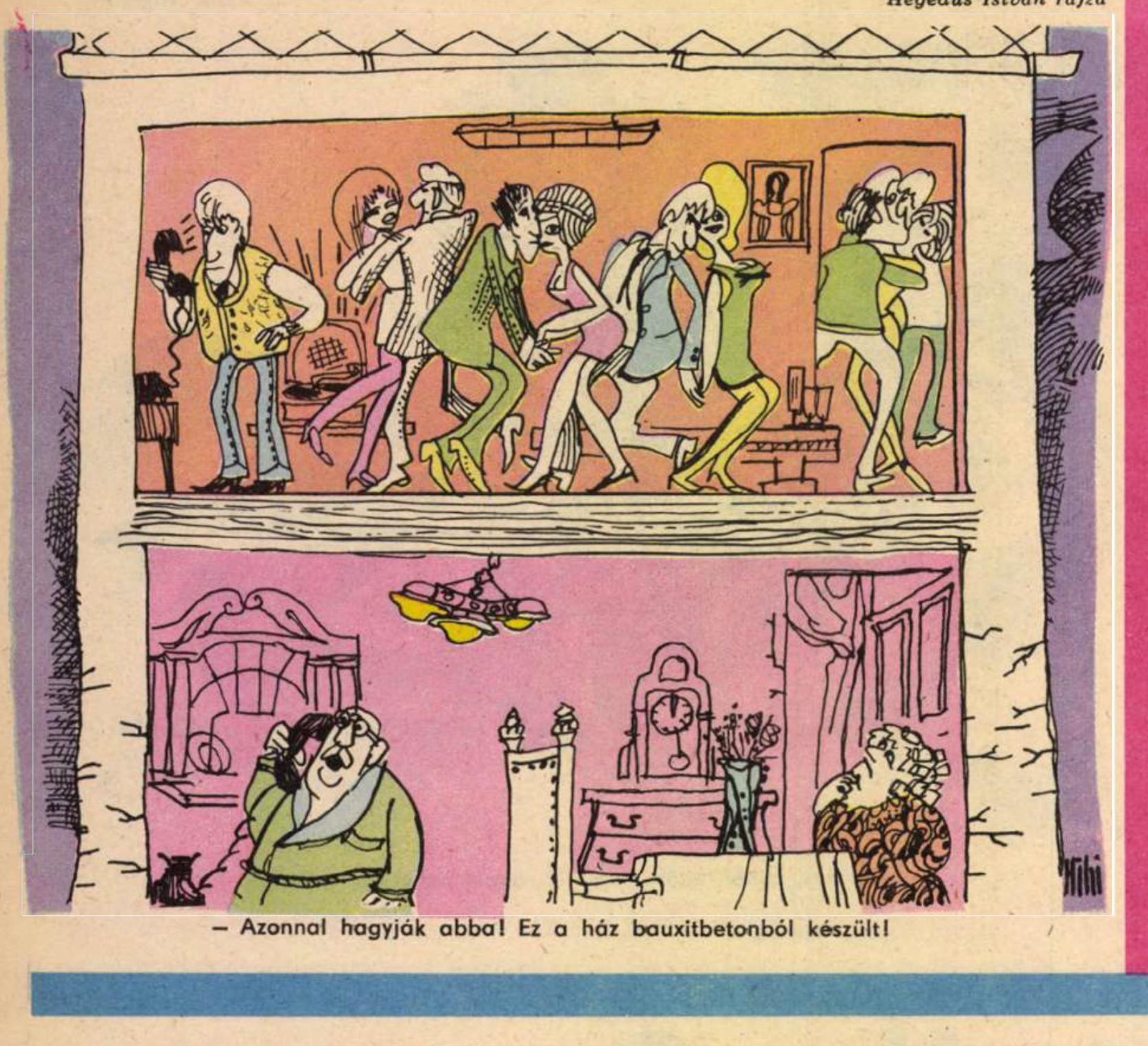

– Azonnal hagyják abba! Ez a ház bauxitbetonból készült!

ZSÜRI

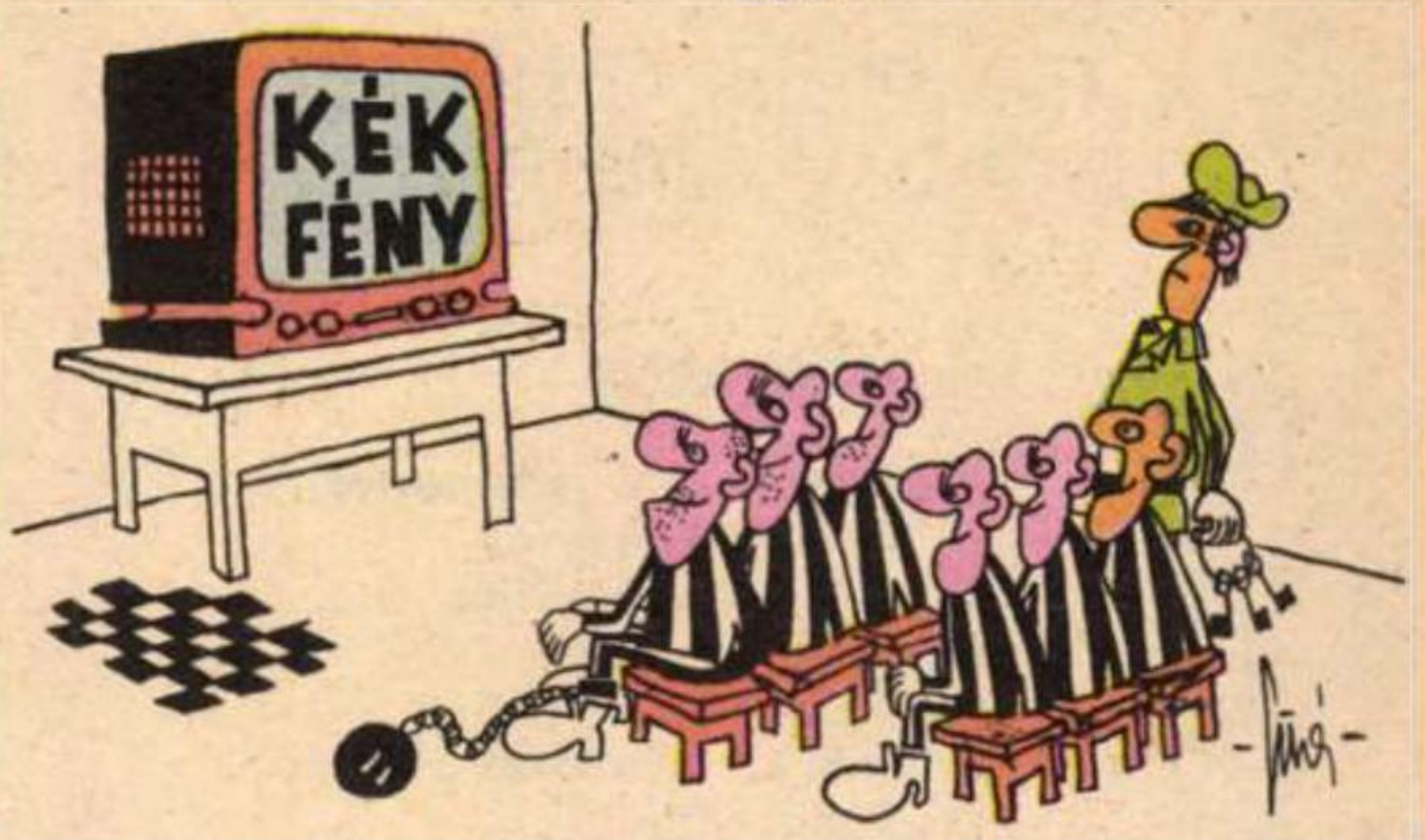

ÜRES MOZI

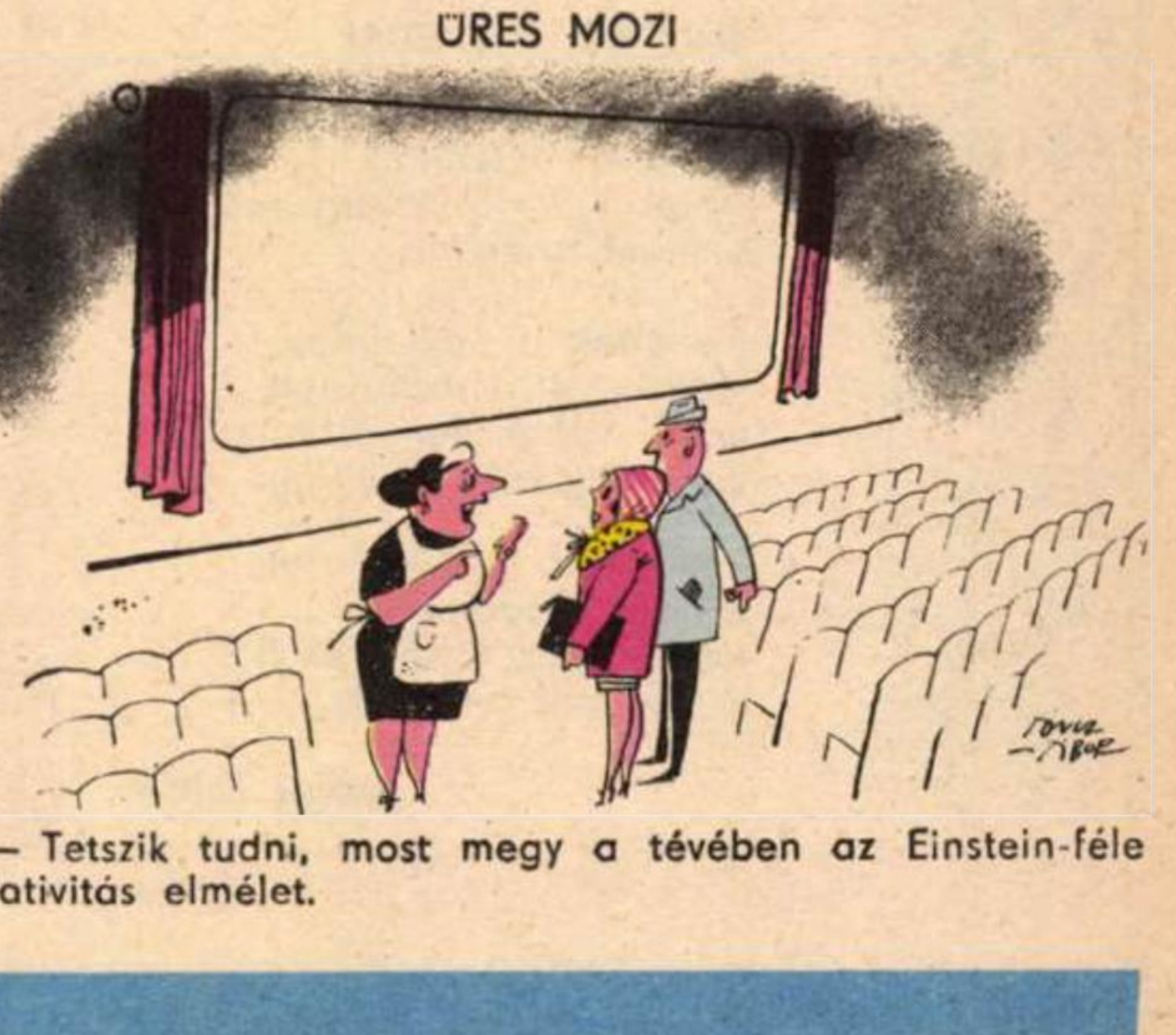

– Tetszik tudni, most megy a tévében az Einstein-féle relativitás elmélet.

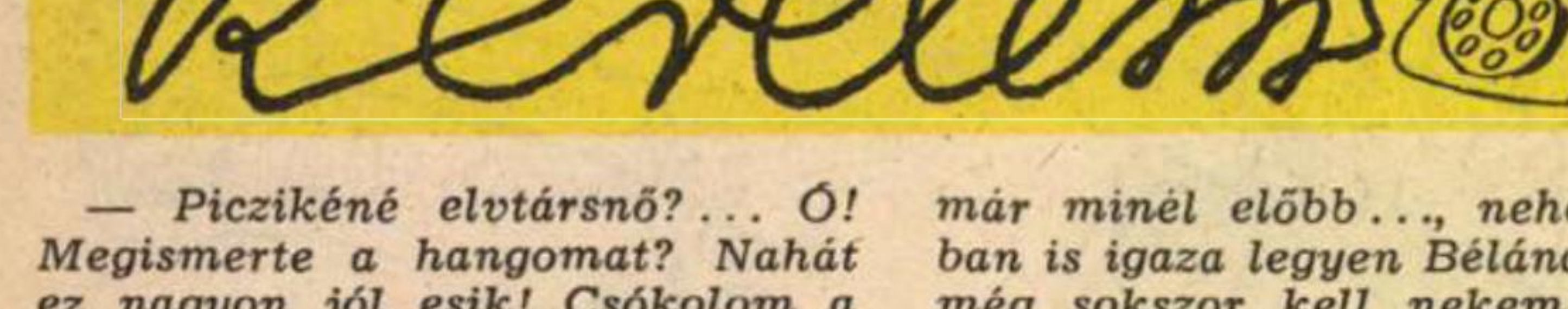

Kérelem

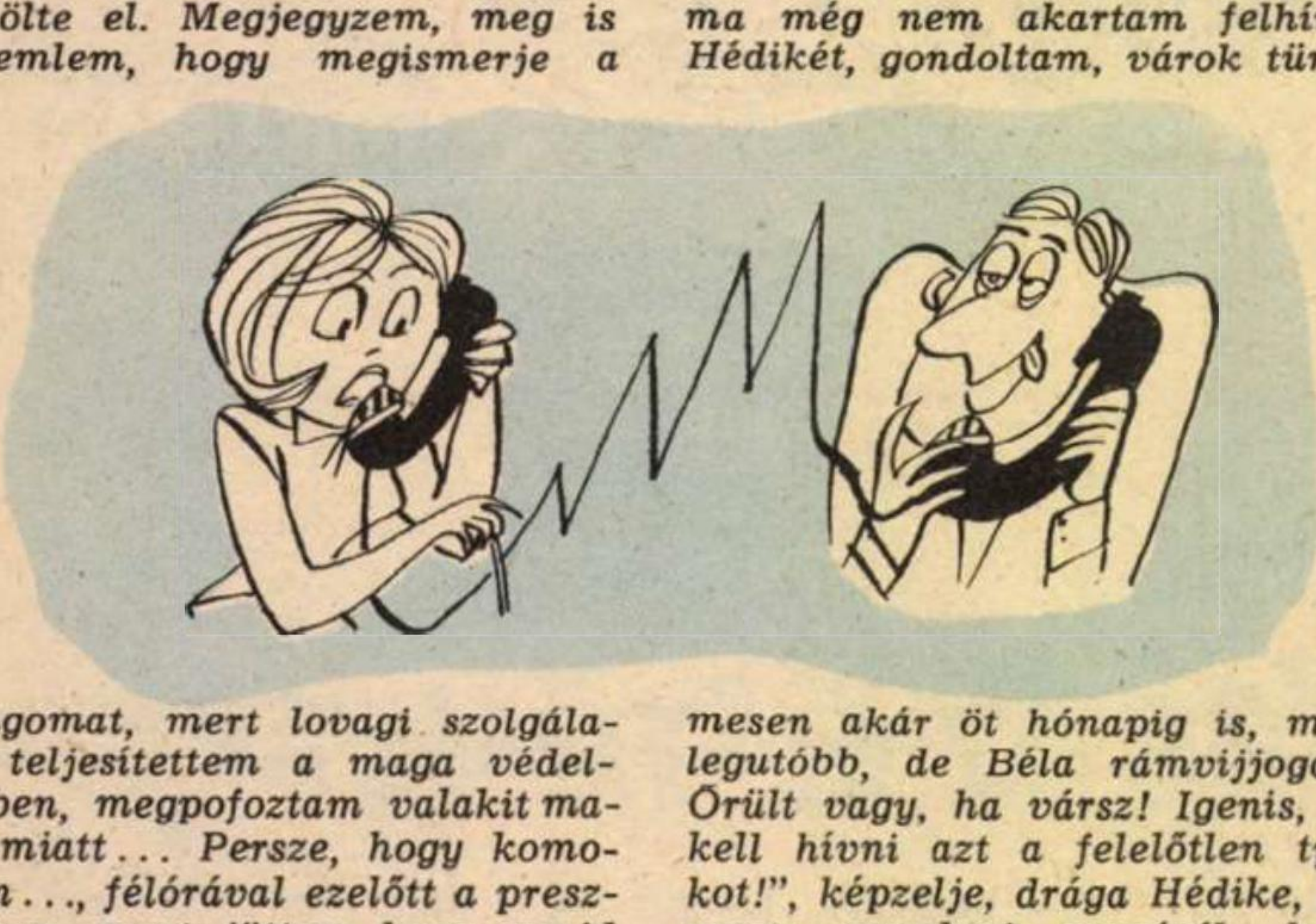

— Piczikéné elvtársnő?... Ó! Megismerte a hangomat? Nahát ez nagyon jól esik! Csókolom a kezét drága Hédike! Még mindig olyan bűvös a tekintete?... Dehogyisnem udvarolok, magának lehetetlenség nem udvarolni. Hej, Piczike, Piczike, de jól választott az az ember! Biztosan őt is az a büszke királynői tekintete bűvölte el. Megjegyzem, meg is érdemlem, hogy megismerje a hangomat, mert lovagi szolgálatot teljesítettem a maga védelmében, megpofoztam valakit maga miatt... Persze, hogy komolyan..., félórával ezelőtt a presszóban, most jöttem haza, majd elmondom, csak előbb ezt a prózai ügyet..., ugye, tudja, mért hívtam fel?... Nem? Nem tudja?... Csakugyan fogalma sincs?... Hát akkor..., drága Hédike..., akkor megmondom, hogy ma van éppen két hónapja, hogy meg kellett volna kapnom azt az összeget azért a..., tessék?... na ugye, hogy tudja, mért hívtam fel! Nagyszerű! De nem vettem fel, drága Hédike, hiszen nem utalta ki, most is oda szóltam előbb a pénztárba, nincs utalványom, tessék?... Értem... Értem... Hát akkor, drága Hédike, azt hiszem, nem szerénytelenség az a kérelmem, hogy most már minél előbb..., nehogy abban is igaza legyen Bélának, hogy még sokszor kell nekem telefonálnom, amíg, — ahogy ő mondja —, ki tudom vasalni magukból ezt az összeget, tessék?... Ő az, akit megpofoztam az előbb, egy senki, egy nyugalmazott köz- és váltóhamisító és mindenbe cinikusan belevartyog. Én ugyanis ma még nem akartam felhívni Hédikét, gondoltam, várok türelmesen akár öt hónapig is, mint legutóbb, de Béla rámvijjogott: Őrült vagy, ha vársz! Igenis, fel kell hívni azt a felelőtlen tyúkot!", képzelje, drága Hédike, azt merte mondani magáról, hogy „felelőtlen tyúk", tulajdonképpen már ekkor meg kellett volna pofoznom, szóval azt mondta: „Igenis, fel kell hívni azt a felelőtlen tyúkot, azt a hátborzongató, fagyos tekintetű bestiát, és ha megint azt kotkodácsolná, amit szokott: hogy elkerülte a figyelmét..., — vagyis azt, amit most csakugyan mondott is Hédike —, akkor üvöltsd bele a telefonba, hogy pimaszul hazudik, és ha azzal is szédítene, hogy ő máris utal, de nem tudja, hogy a nagyfőnök mikor írhatja alá, mert látástól vakulásig értekezleten van, este már félméteres kilengéssel reszket a keze a fáradtságtól, éjjelre meg eszméletét veszti, te azonban próbáld meg telefonon elérni és kérd meg nagyon szépen, hogy két felszólalás közt írja alá..., tehát ha megint ezt tanácsolná az a jégszemű szörnyeteg, akkor ezt feleld: »A fészkes fenség essen bele a kegyed képzelt hermelinpalástjába, Hédike, nem az én dolgom, hogy kéthónapi várakoztatás után még nagyfőnöki kézjegyekért is esdekeljek, és ha maga azt hiszi, hogy csak a traccsolásért meg a feketézésért kapja a fizetést, nem pedig az utalványok aláíratásáért is, akkor legyen olyan szíves és ...«, jaj, drága Hédike, elfelejtettem, hogy mit mondott ez az utolsók utolsója mert ekkor már, természetesen reszkettem a haragtól, nem tudtam figyelni, már zsendültek a tenyeremben a pofonok —, valami olyasmit mondott, mint „pukkadjon meg", de nem azt, erősebbet, tessék?... jaj, dehogyis azt, hogy dögöljön meg, enyhébbet, megvan!: hogy akassza fel magát! Na persze, tudom, én, hogy nem kell komolyan venni, amit egy ilyen nyikhaj csármál, de ha olyasvalakit sértegetnek és rágalmaznak, akit én a legmélyebb tisztelettel övezek, — mint Hédikét is —, akkor felforr az epém és..., tessék?... Miben volt igaza?... Ajjajjaj! És mikor jön vissza?... Jaj, ez nagy baj, drága Hédike, addig én nem várhatok, nem lehetne csinálni valamit, hogy mielőtt elutazik, aláírja?... Értem..., nagyon jó..., köszönöm a tanácsot. Mihelyt letettük a kagylót, tárcsázni kezdem és megkérem..., persze, hogy nagyon szépen..., nagyon szépen megkérem, hogy írja alá, tessék?... Dehogyis említem, hogy már két hónapja..., a legtermészetesebbnek tartom, hogy elkerülte Hédike figyelmét. Nagyon, nagyon hálásan köszönöm Hédike szívességét, jóságát, aranyosságát és nagyon sokszor csókolom a kezét!... A viszontlátásra... Kezét csókolom...

Leszkai András

MIRE JÓ EGY COWBOY-KALAP?

Fülöp György rajzai

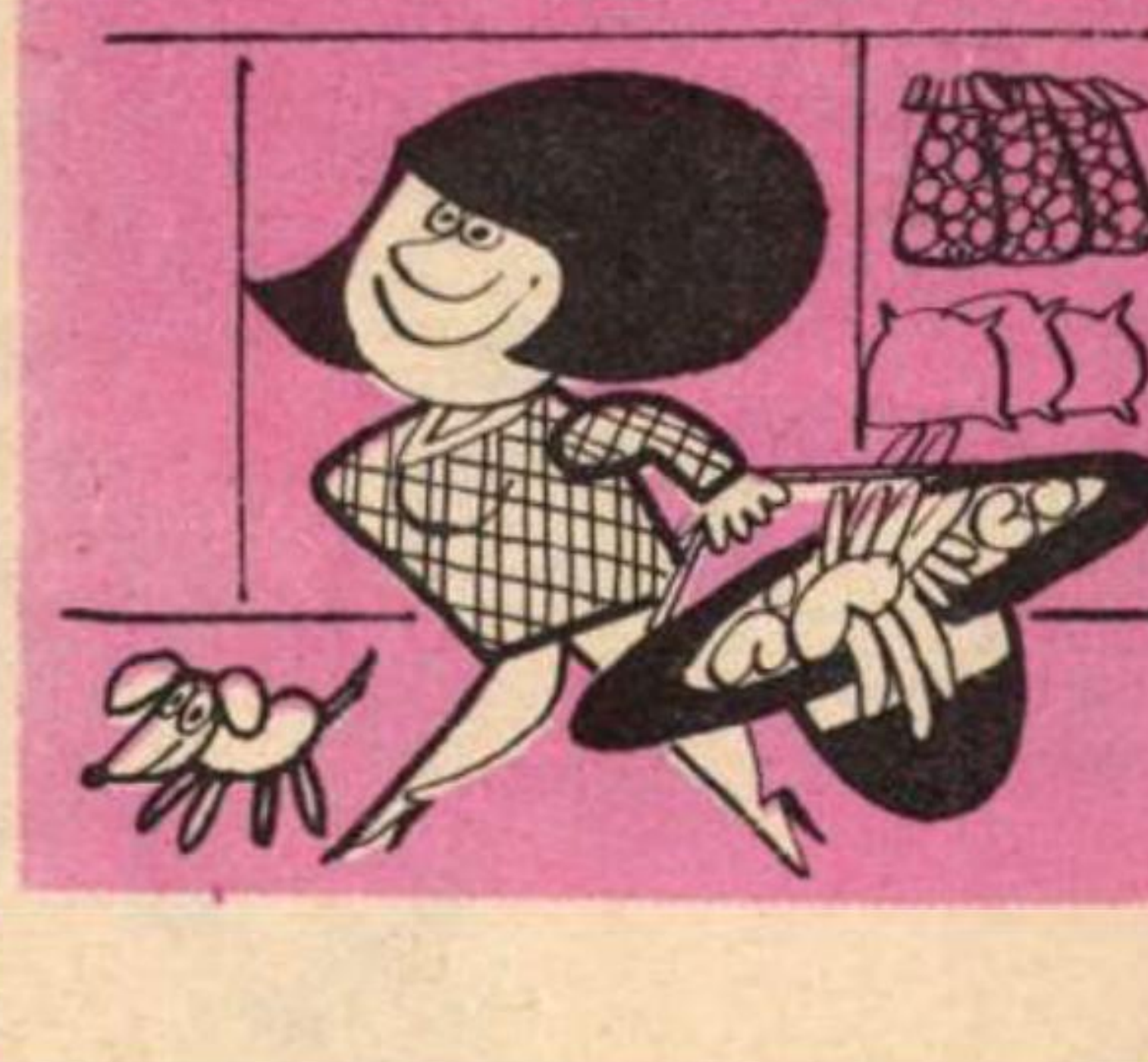

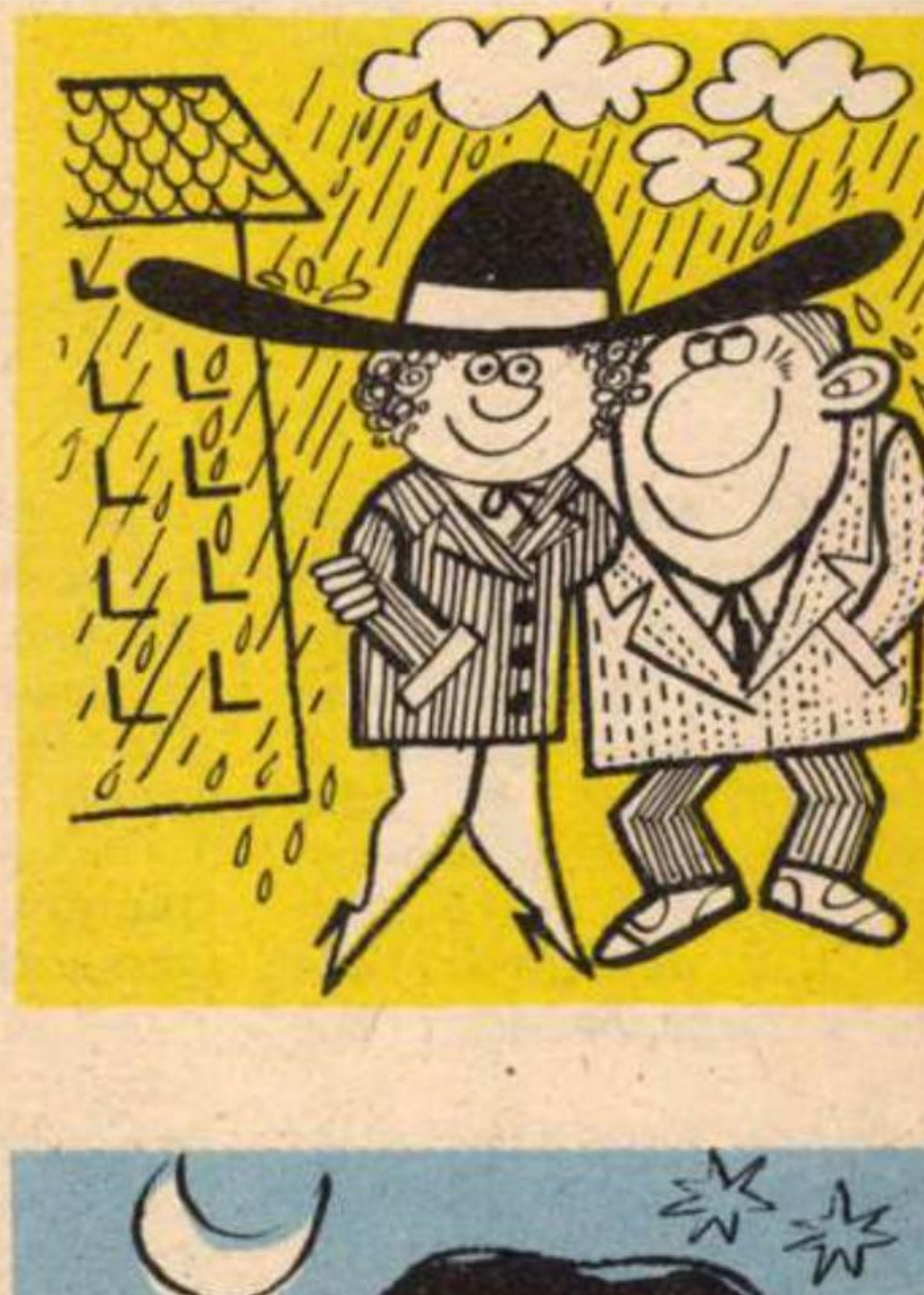

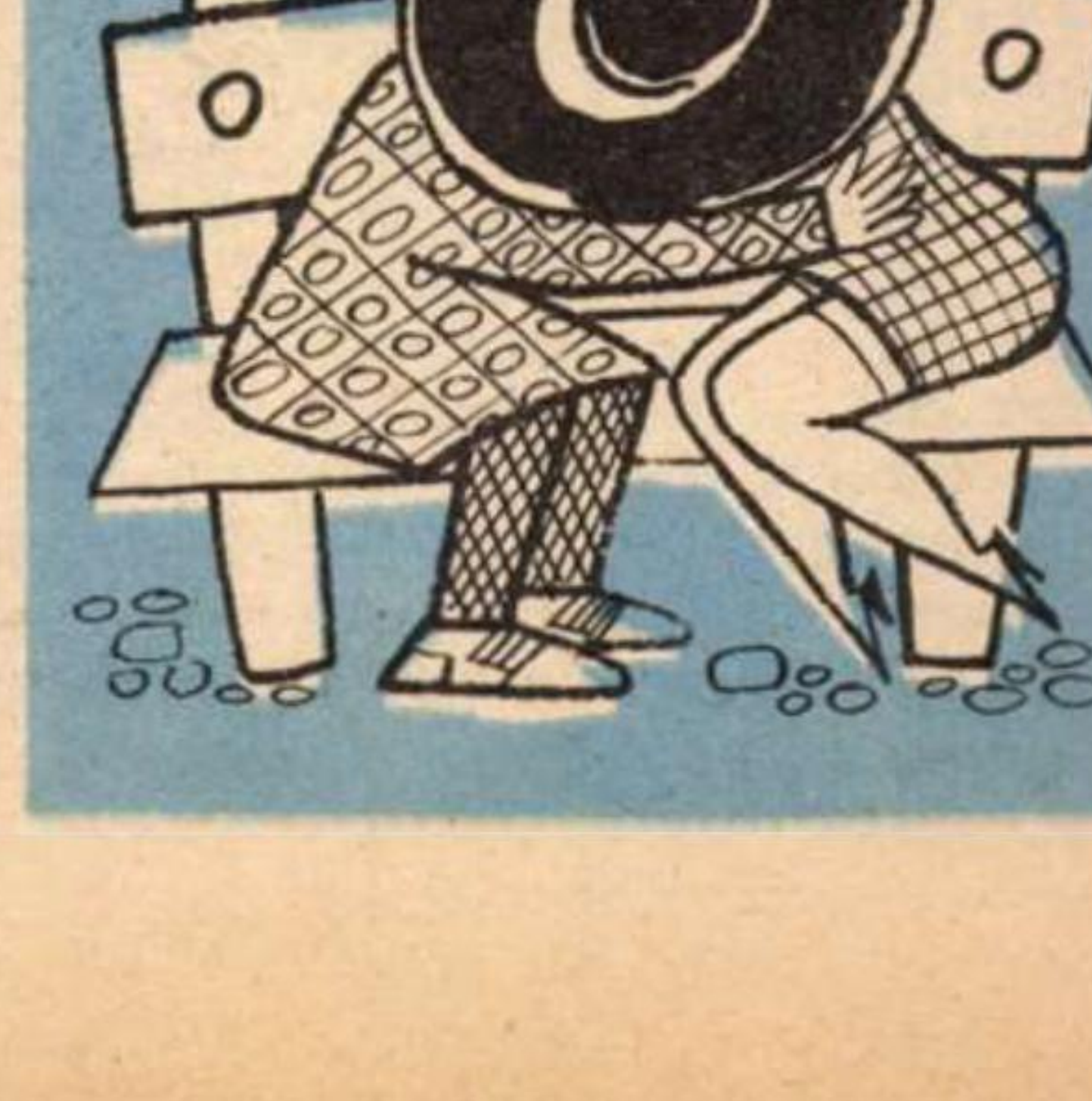

IGÉRETES TEHETSÉG

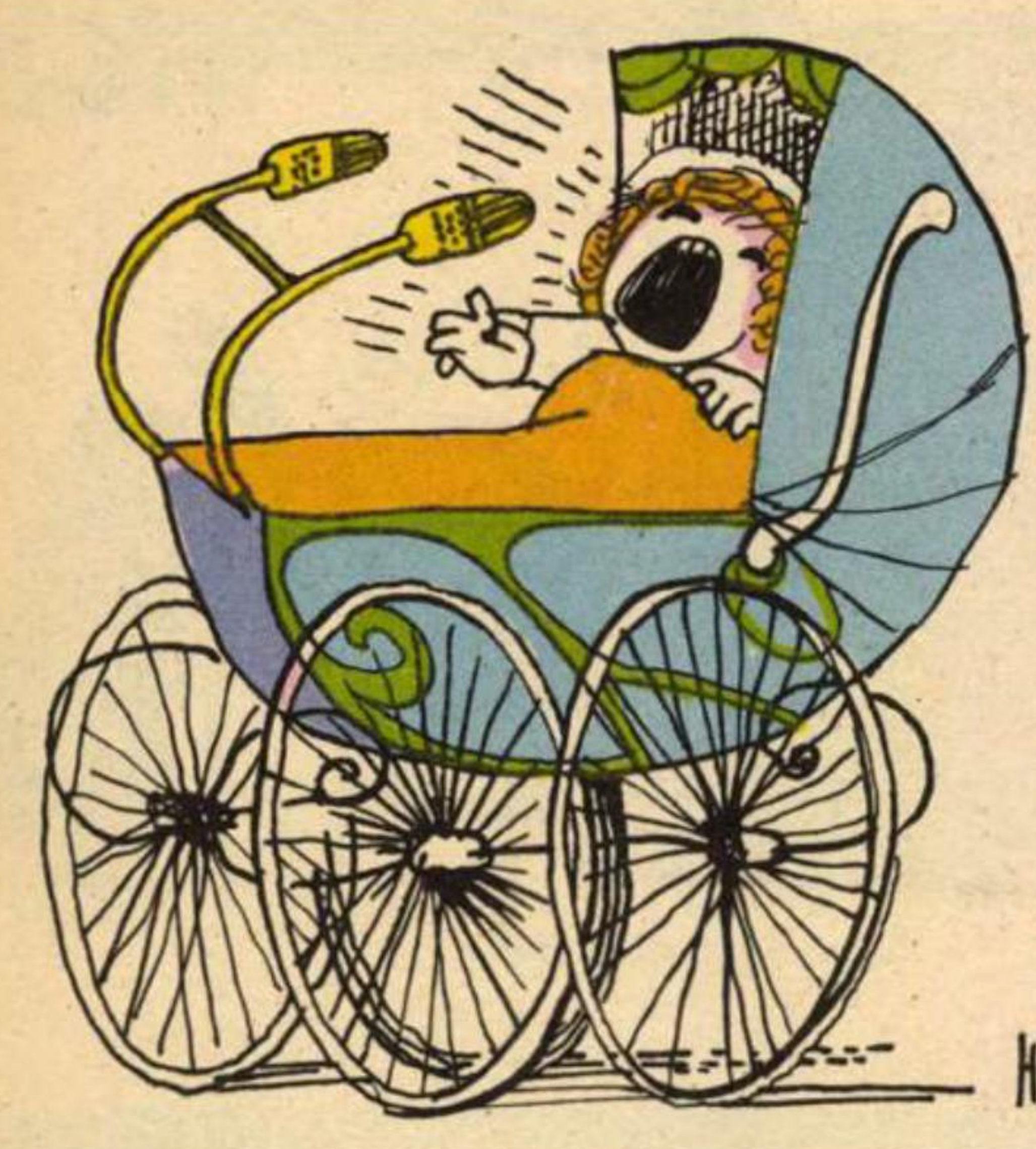

NOSZTALGIA

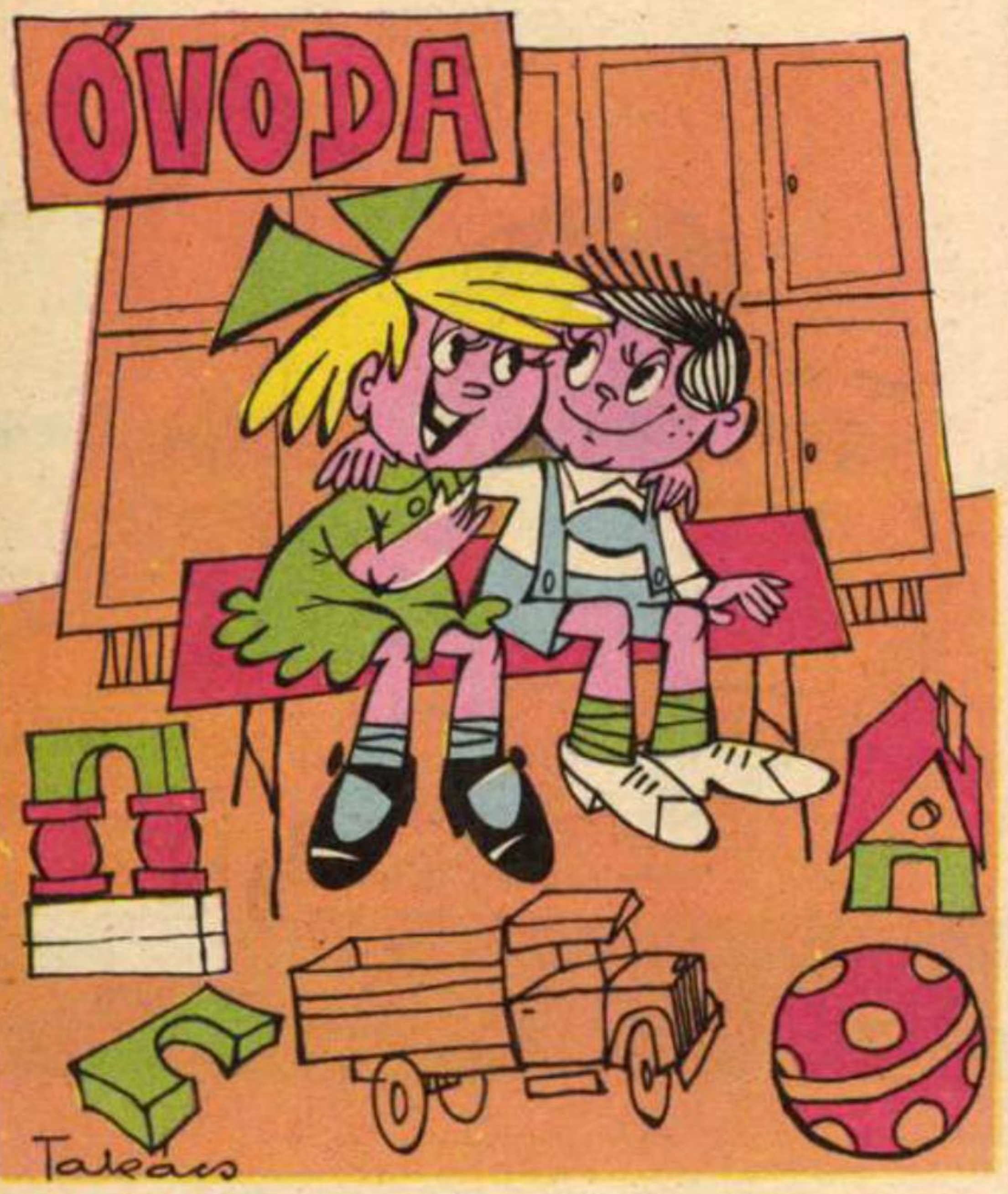

– Emlékszel még, amikor a bölcsődében megismerkedtünk?

ÓVATOS VEZETŐ

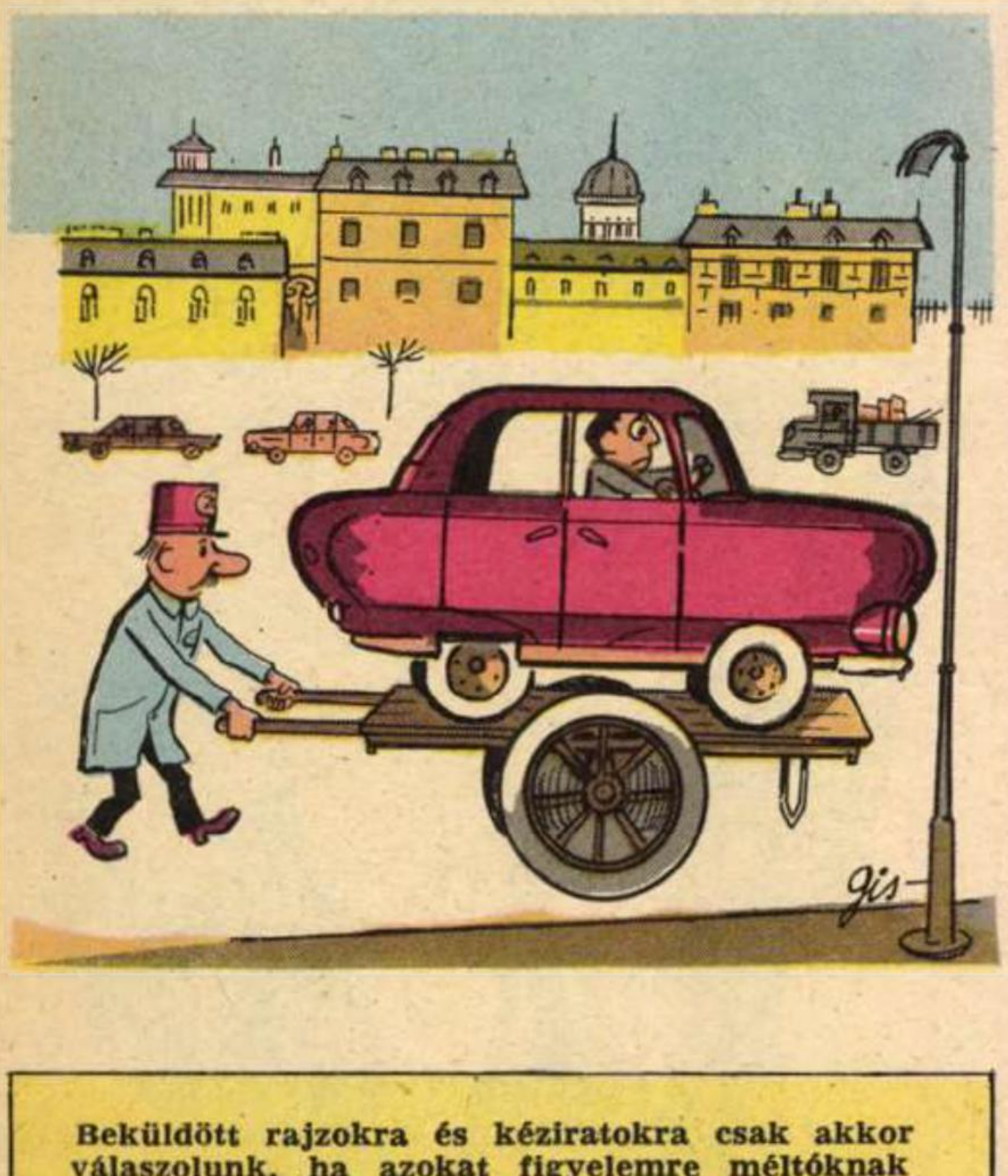

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

VIETNAMBAN EGY AMERIKAI TÁMASZPONTON

Barát József rajza

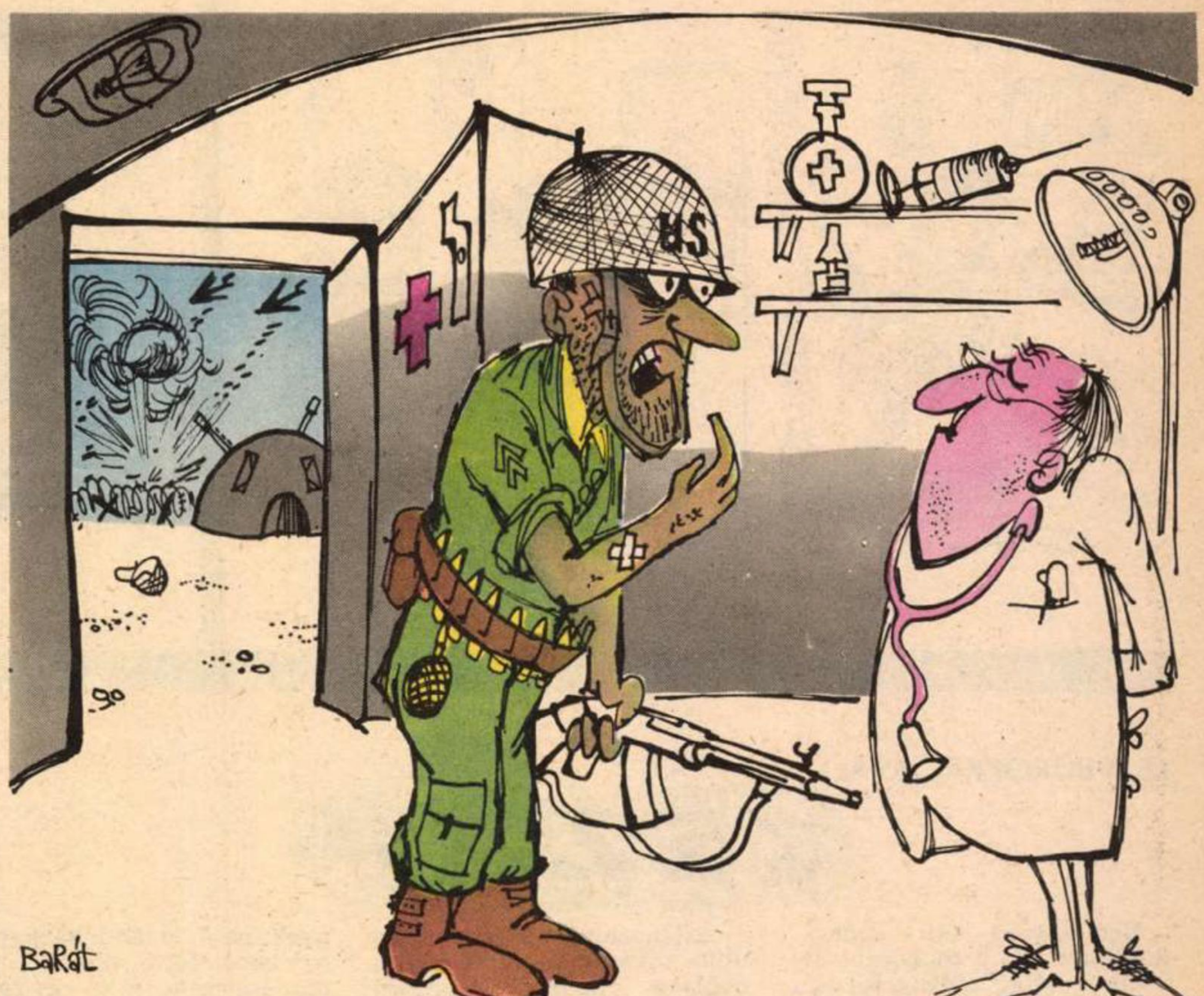

– Doktor úr, baj van a szememmel és a fülemmel! Mást látok, mint amit hallok, és mást hallok, mint amit látok...

Kutatócsoportba tömörültem

Elmélyülten dolgoztam egy legeslegújabb szociográfiai felmérésem tervezetén, amikor berontott a konyhából a feleségem és felébresztett:

— Intézkedj, de rögtön! — mondta dühösen, és lecsapta elém a gyerek ellenőrző könyvecskéjét a tanári bejegyzéssel.

Nézem az intőt. „Állandóan molesztálja a társait, vihog és harsány nyerítésekkel zavarja a kémiai alapismeretek terjesztését!"

— Jó — mondtam —, intézkedem.

Könnyű lenne, persze, a régi módszerekkel, csak úgy behívni azt a 14 éves taknyost, és lekenni neki egy pofont, nesze, máskor ne molesztálj, ne vihogj és ne nyeríts, hanem figyeld az alapismereteket. De kérdés, hogy fejlettségünk mai fokán helyes lenne-e így vaktából intézkedni? Tudnivaló ugyanis, hogy e taknyos egyed molesztáló vihogása és alapismeretellenes nyerítése nem egyedileg, véletlen módon, hanem csakis valamiféle társadalmi közösségen belül, attól meghatározottan alakul ki. Tüneti kezelés (pofon) helyett épp ezért szociográfiai felmérés, tudományos adatfeldolgozás, csoportosítás, rendszerezés és átgondolt, a lényeget érintő intézkedés (nyakleves? fülhúzás? lelkifröccs és zsebpénzelvonás?) szükséges, feltéve, hogy a tények, adatok fényében is ez a megoldás látszik a legcélszerűbbnek. Elemezzük előbb a valóságot, ne a régi, beidegzett módon, gépiesen intézkedjünk.

Kiosztottam a taknyosnak egy 33 kérdésből álló kérdőívet. A válaszok őszinteségének érdekében névtelenül kellett kitöltenie, hogy ne is sejtsem kitől kapom a válaszokat, és ne befolyásoljon a helyes döntésben a válaszadó egyed személye.

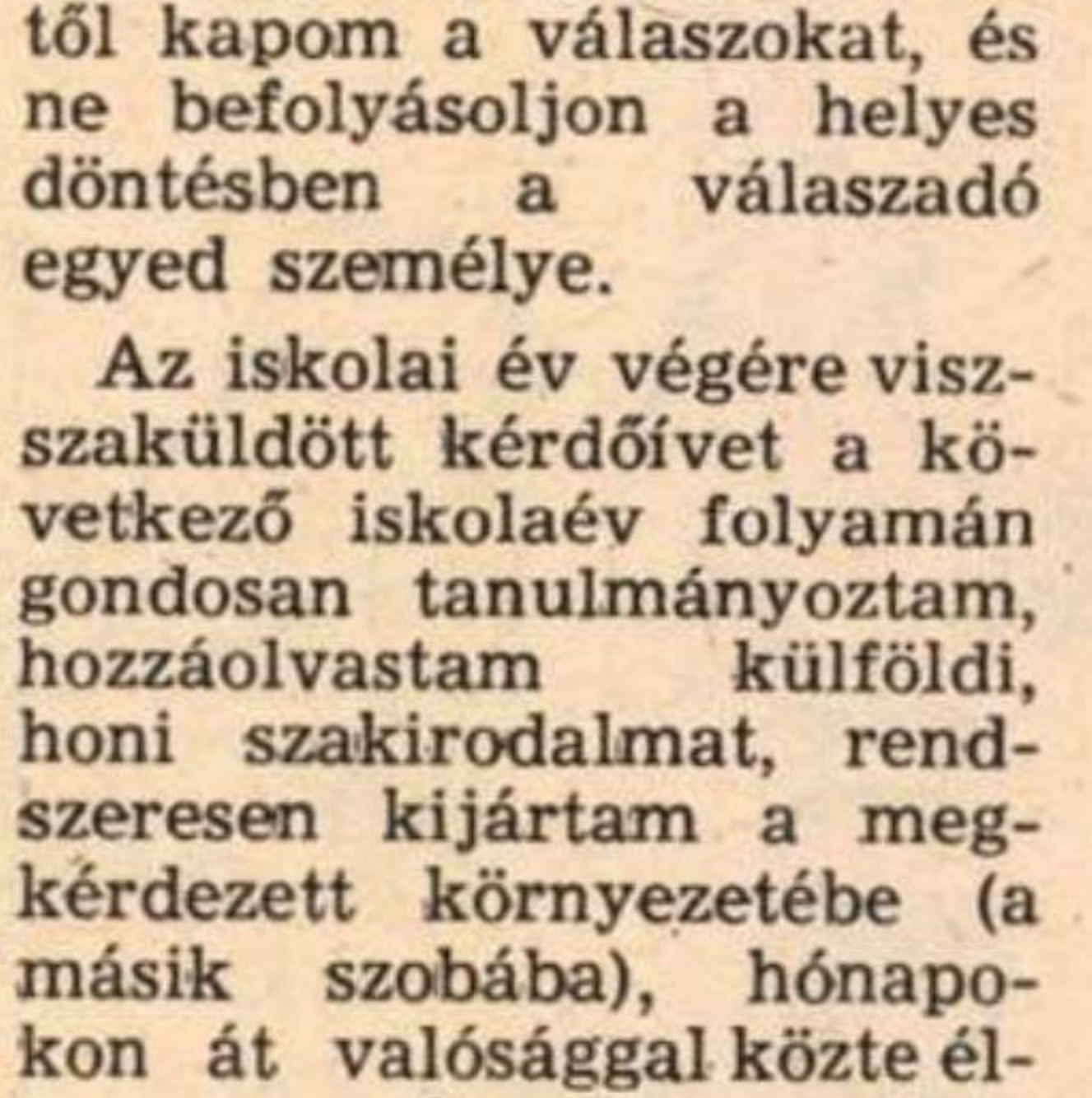

Az iskolai év végére visszaküldött kérdőívet a következő iskolaév folyamán gondosan tanulmányoztam, hozzáolvastam külföldi, honi szakirodalmat, rendszeresen kijártam a megkérdezett környezetébe (a másik szobába), hónapokon át valósággal közte éltem, megfigyeltem életmódját, szokásait, a televízió és a rádió hatását tánczene-őrületére, pontosan felmértem, miket nem olvas, miket nem néz a színházban, moziban, milyen újságokat nem járat. Beszélgettem új iskolájának tanári karával, ifjúsági szervezetével, majd újabb kérdőíven megtudakoltam, hogy olyan esetben, ha netán órán molesztálná a többit, vihogna és nyerítene, mennyiben és mely vonatkozásokban tartja ezért felelősnek

a) a szüleit,
b) a tanárait,
c) a táncdalfesztivál zsűrijét,
d) egyéb körülményeket.

Kevéssel érettségi után már birtokomban is voltak a megkérdezett egyed pontos válaszai (kihúzta az egészet). A kihúzások tanulmányozása után, kevéssel esküvőjét követően és első unokám születését megelőzően, ezzel a korszerű tudományos módszerrel sikerült megállapítanom, hogy be kell hívnom a gézengúzt, és le kell kennem neki egy pofont, hogy ne molesztáljon, vihogjon és nyerítsen kémiaórán. Igen, de közben 24 éves lakli lett az egyedből, és féltem, hogy bekhendből visszaadja az egészet (kérdőíves felmérés nélkül).

Mivel tíz év munkáját öltem bele a kutatásba, nem akarom, hogy kárbavesszen, ezért írok belőle egy modern nevelési és tudatformálási szakcikket valamelyik irodalmi folyóiratba, novella, vagy lírai költemény helyett, mivel az utóbbiakhoz érteni is kell, csak akkor közlik.

Alföldi Imre

ELIDEGENEDÉS

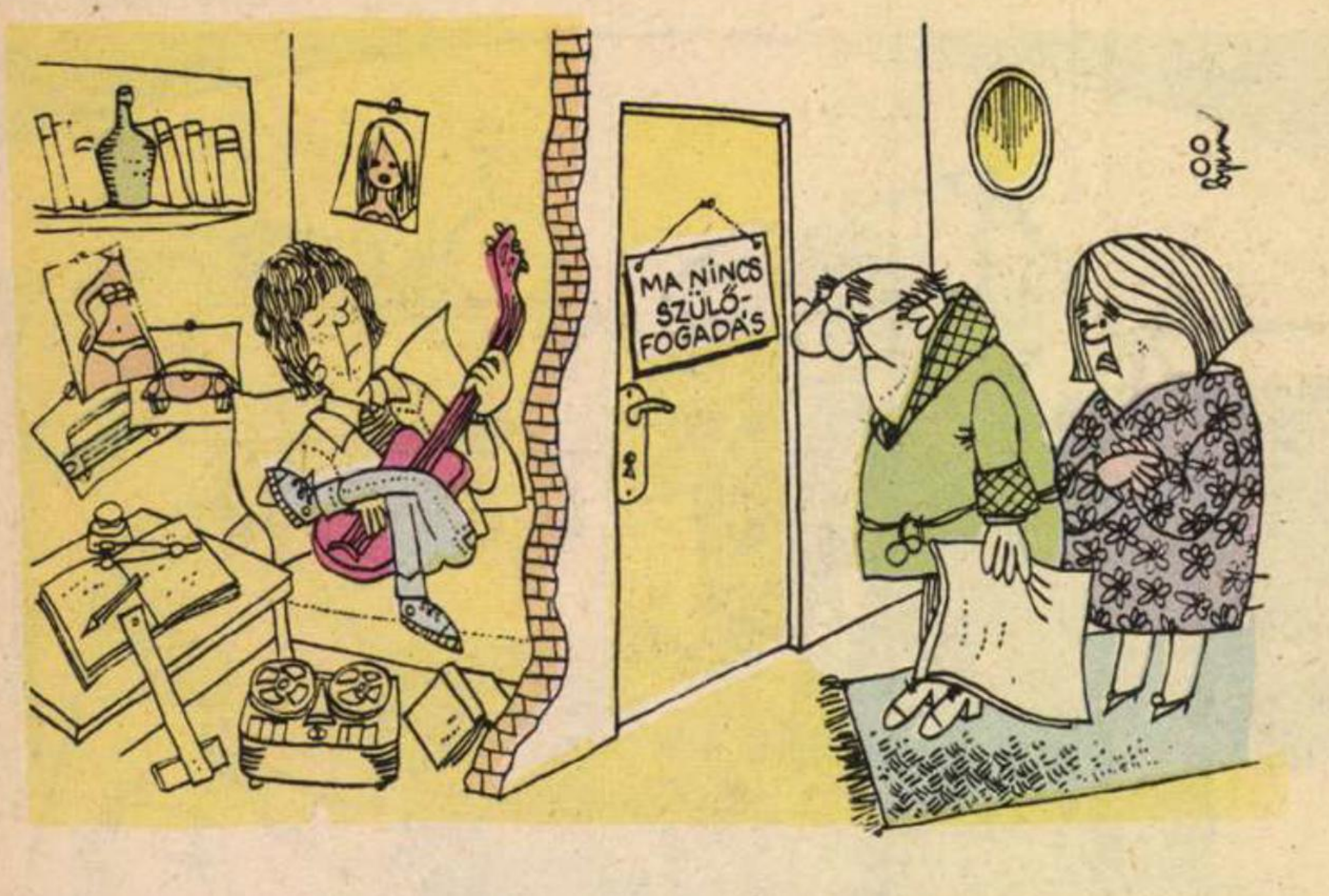

IDEJUTOTT

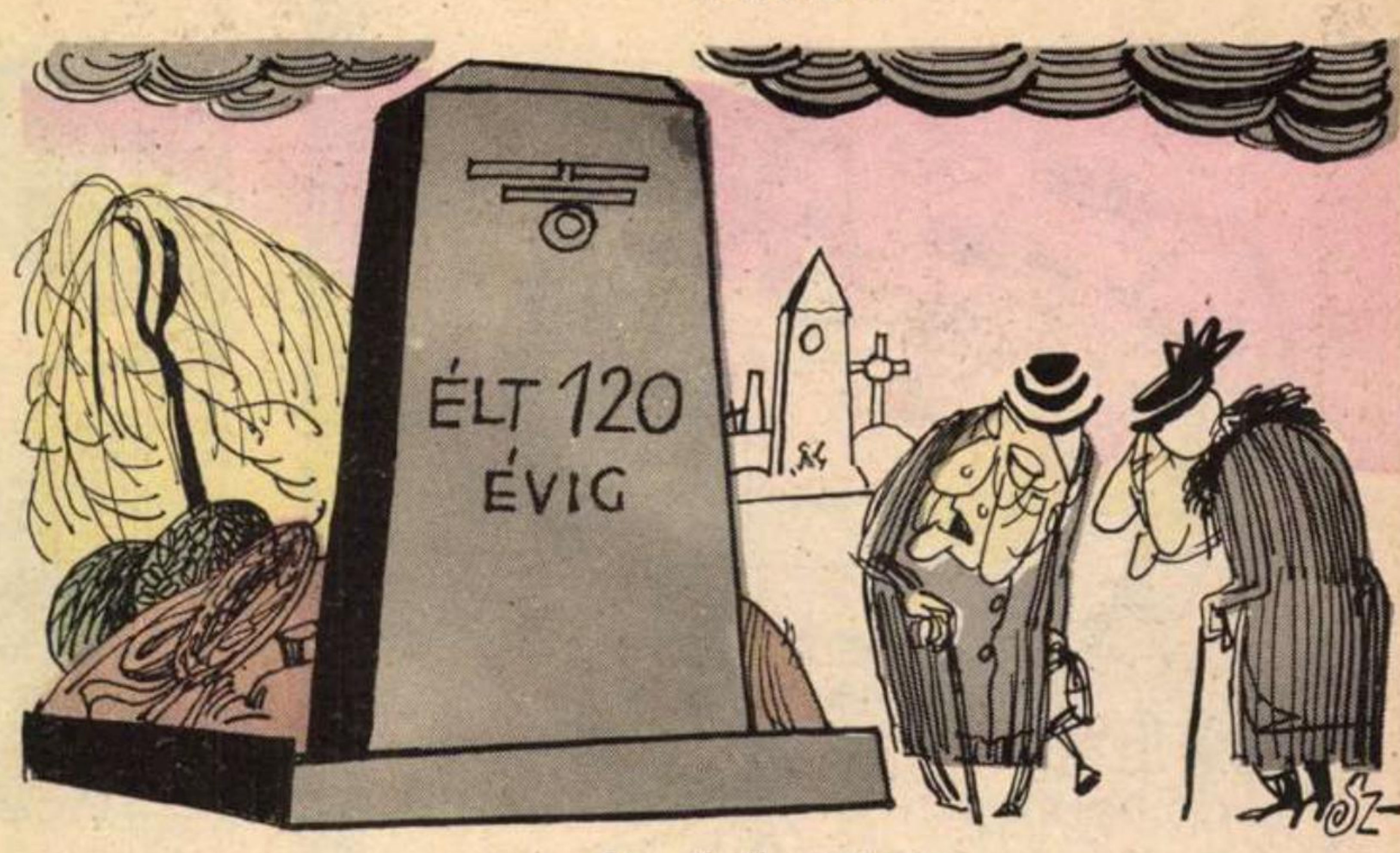

– Sose hallgatott rám . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ISZAP

Nemrégiben egy vadásznaplóban ezt a mondatot olvastam: „Egy bölénycsorda a folyópart iszapos medrében lustán és élvezettel dagonyászott." Nem tudom, mit jelent pontosan e kifejezés, s hogyan kell szabályszerűen dagonyászni, de el tudtam képzelni, hogy a jó meleg iszapban üldögéltek az okos bölények, valószínűleg kenegették a lábukat az iszappal, a hátukat is jól megvakarhatták benne, minden esetre nagyon megirigyeltem a bölényeket és nagy vágyat éreztem, hogy — puskát sem véve magamhoz — tüstént felkeressem a Lukács-fürdő iszapos medrét s egy jót dagonyásszak benne.

Jegyet váltva, az iszap-tó felé siettem, ám a parton csalódva álltam meg és körül néztem: néhány öreg bölény üldögélt a kiúszó szélén. a dagonyászásnak mégcsak nyoma sem volt rajtuk. a vízben mindössze annyi iszap volt, hogy hanyatt lehessen vágódni a lépcsőkön egy óvatlan lépéstől.

Nem adtam fel a reményt és belegázoltam a tóba, iszap után sóvárogva. A tó egyik pontján néhány fürdöző összpontosult, én is e kis csoport felé vetettem utamat, s kiderült, hogy miért: néhány négyzetméternyi területen itt nyoma volt az iszapnak, s a szomorú bölények itten tapiskoltak egy kicsinykét, szót váltva arról, hogy valamikor combig lehetett merülni a gyógyító iszapban, karra, vállra borogatva belőle, de hol van már a tavalyi iszap?

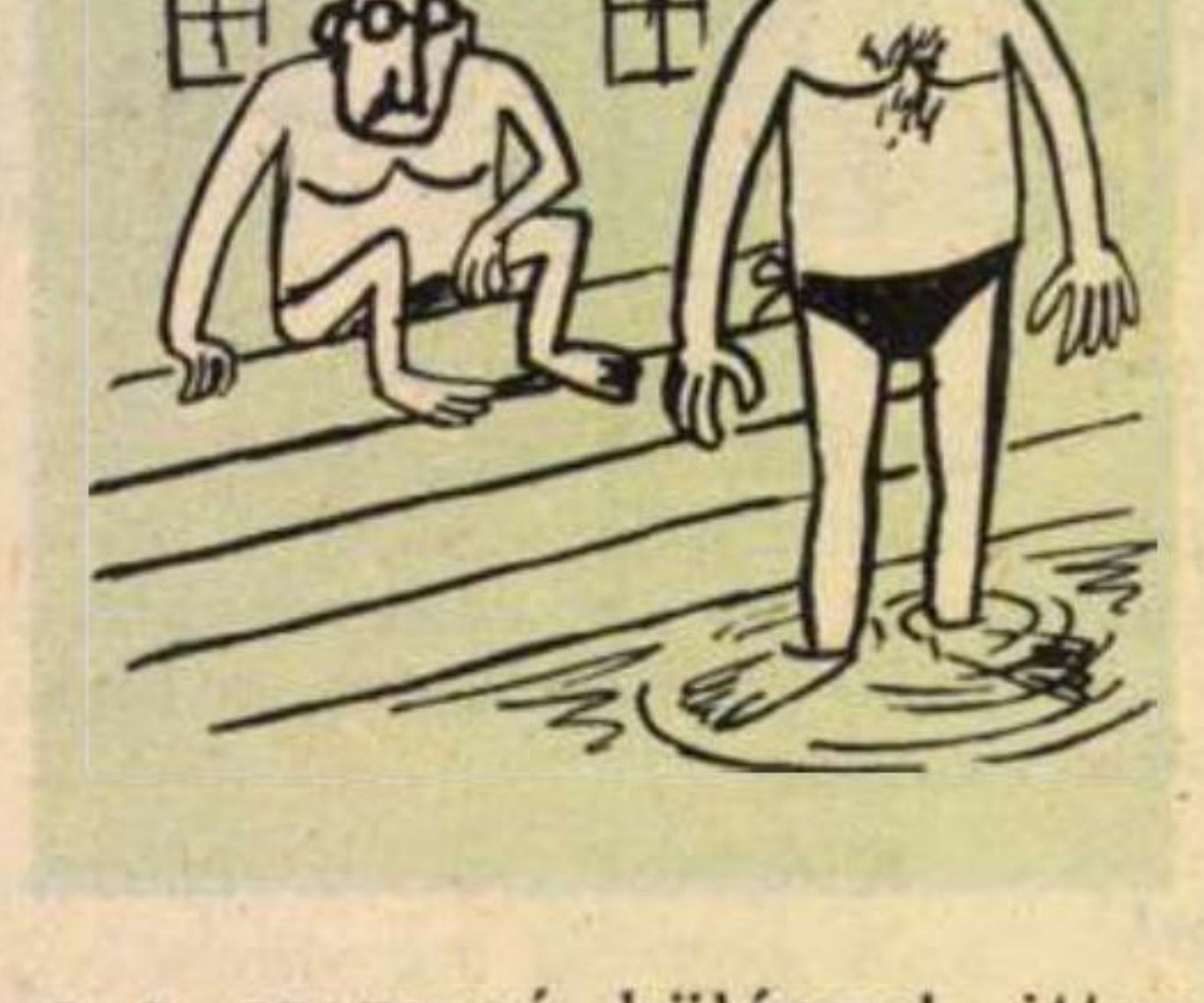

Pontosabban már tavaly sem volt, a fiatalabb bölények nem is emlékezhetnek az igazi tóra, hosszú évek óta nincsen már gyógyító massza a víz alatt, csupán a gőzfürdőnél drágább belépőjegy emlékeztet arra, hogy itten nemcsak gőzölni, de dagonyászni is lehetett egy időben.

Egyes benfentes bölények szerint valamikor a hévízi tó iszapja segítette ki a Lukács tavát, úgy szállították ide, vasúton. Újabban, úgylátszik takarékosságból, már nem hozzák a csodatevő gyurmát. Nemcsak a bölények vannak kihaló-félben — szóltam magamhoz szomorúan — úgylátszik a gyógymedencék is.

Távoztamban pedig megálltam a Lukács-kert emléktáblái előtt, melyeket a hálás gyógyultak helyeztek el az épület falában. És elhatároztam, fogalmazok én is egy márvány-feliratot a többi mellé. Ez fog majd rajta állni:

„KÍNZÓ KÖSZVÉNYEMRE ITT KERESTEM GYÓGYULÁST, AZ ISZAPOT NEM ÉN VITTEM EL!

S. P."

VÁLTOZATOS BANKETT

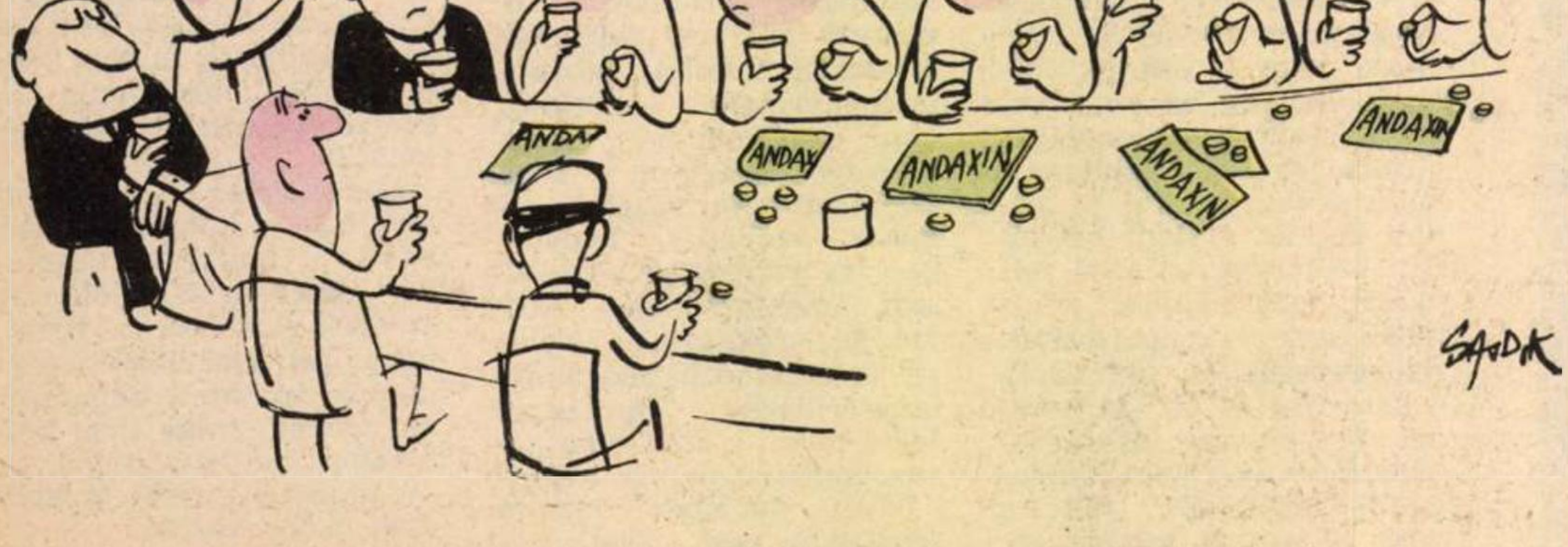

- És emeljük poharunkat a körünkben megjelent revizor kartársunkra!

ÚJDONSÜLT APA

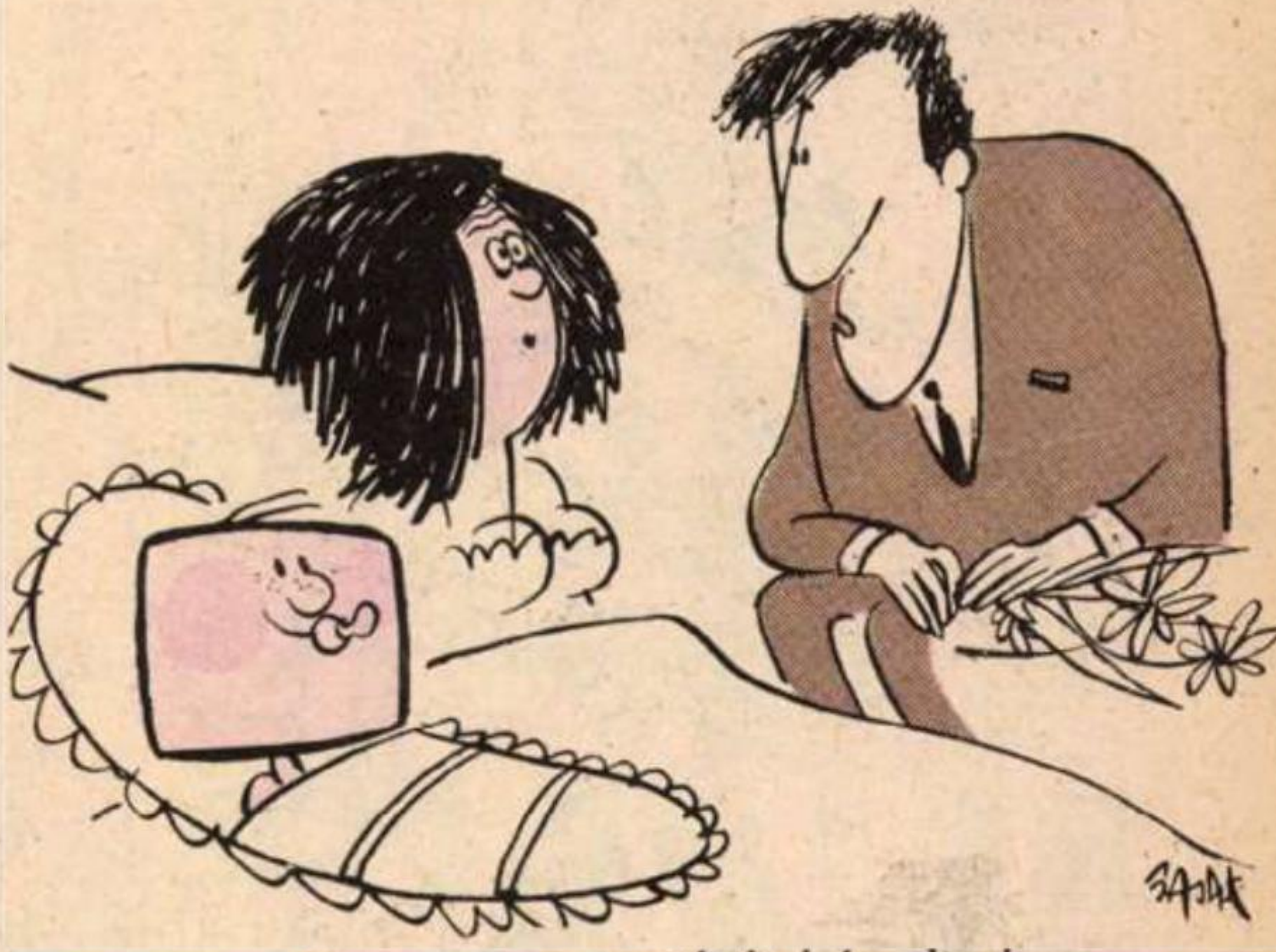

– Mert mindig a tévét bámultad . . .

EGY PESTI BOLTBAN

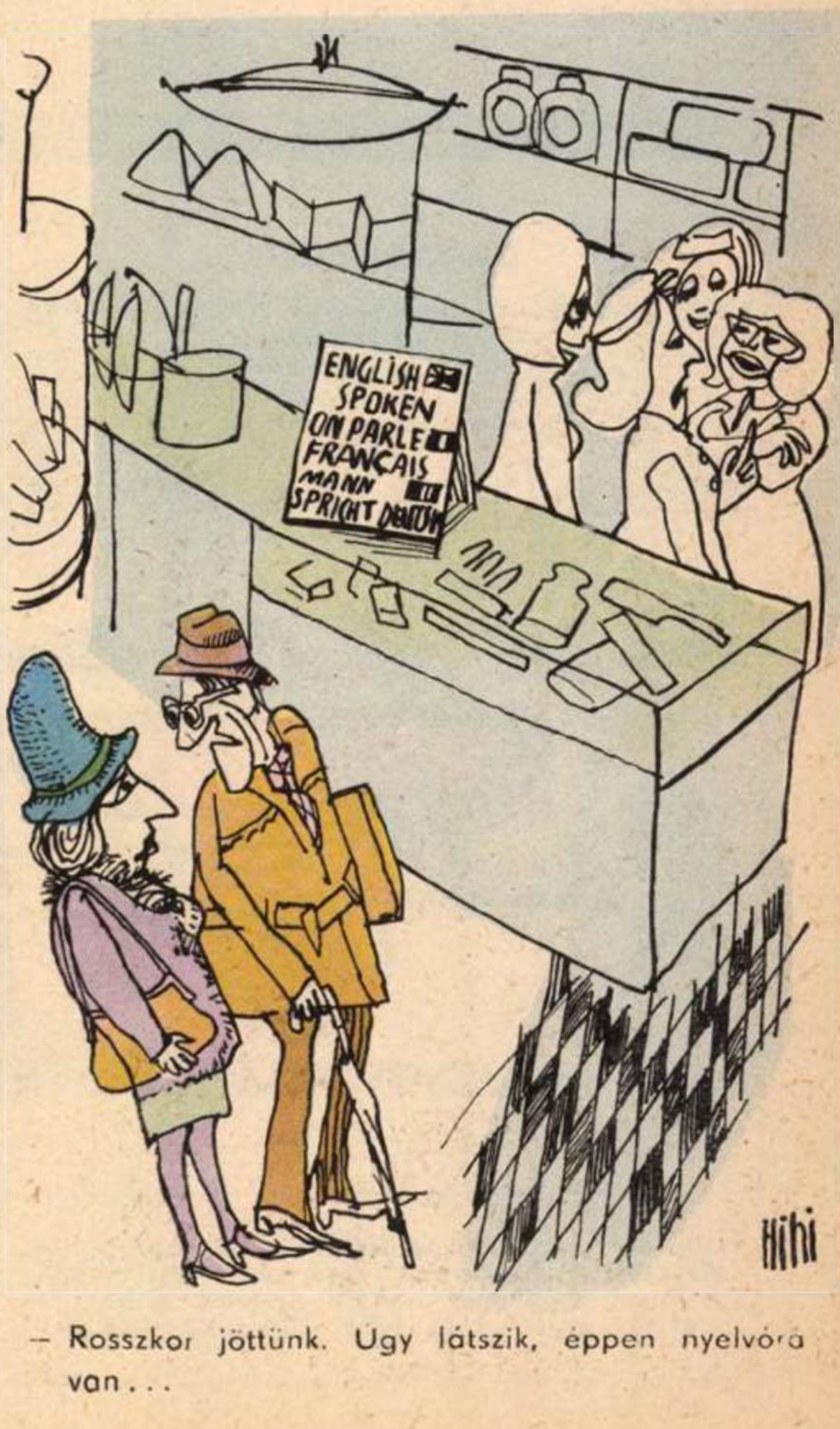

– Rosszkor jöttünk. Ugy látszik, éppen nyelvóra van . . .

PESTI KÖZLEKEDÉS

MÉG VAN HELY

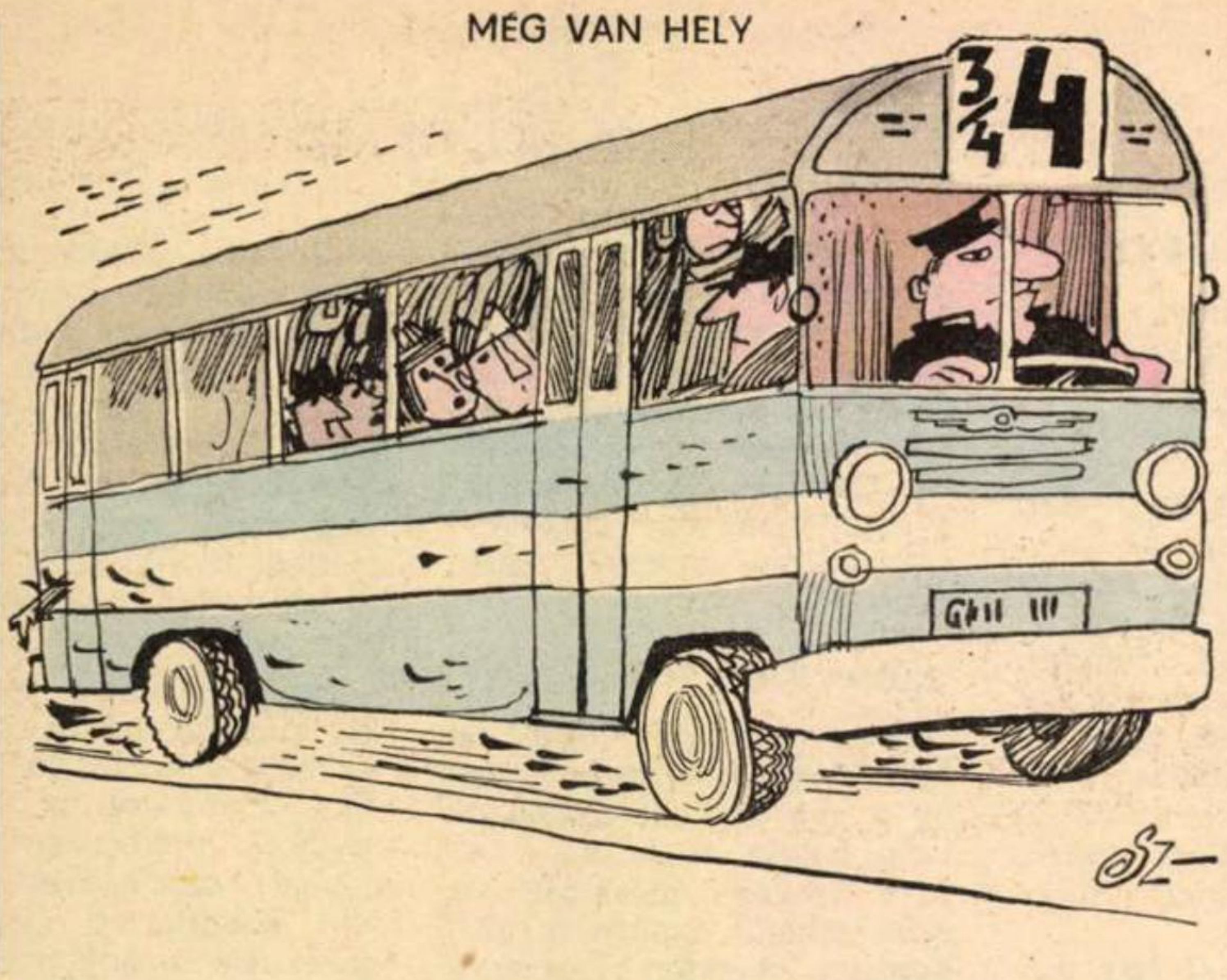

CSÚCSFORGALOM

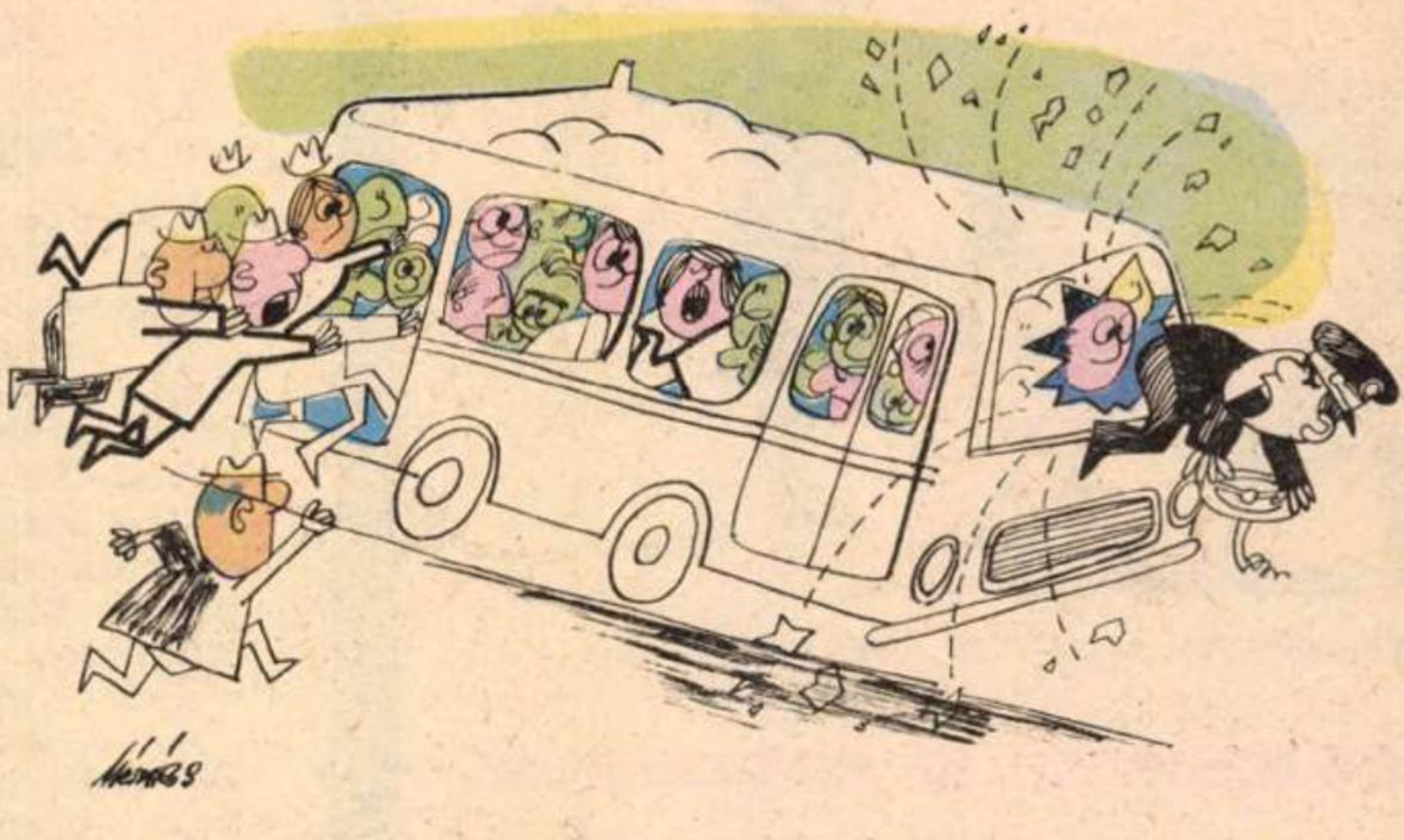

– Nem értik, hogy megtelt?!

A NAGY MESTER SZÍN-KORSZAKAI

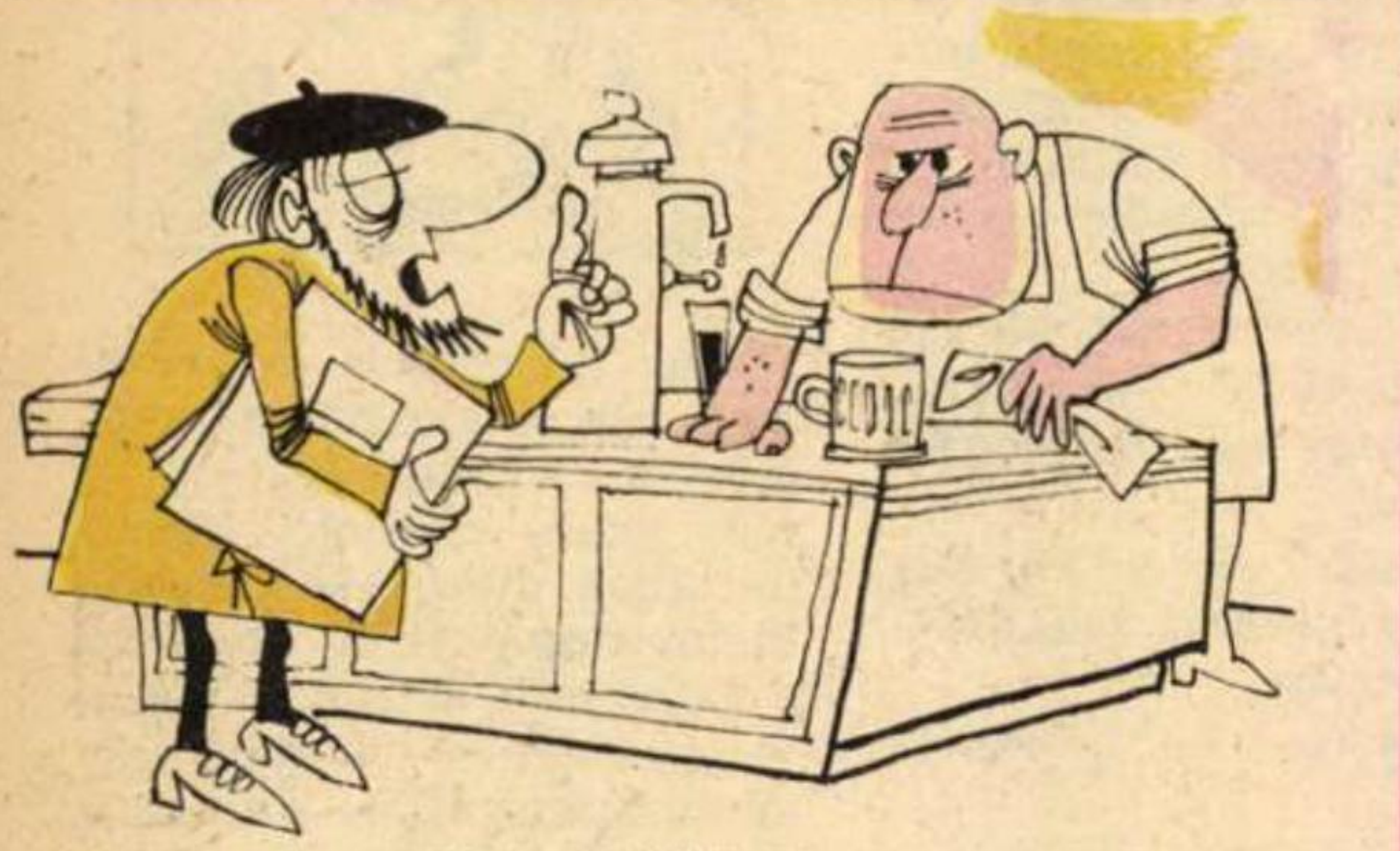

– Asztali fehéret . . .

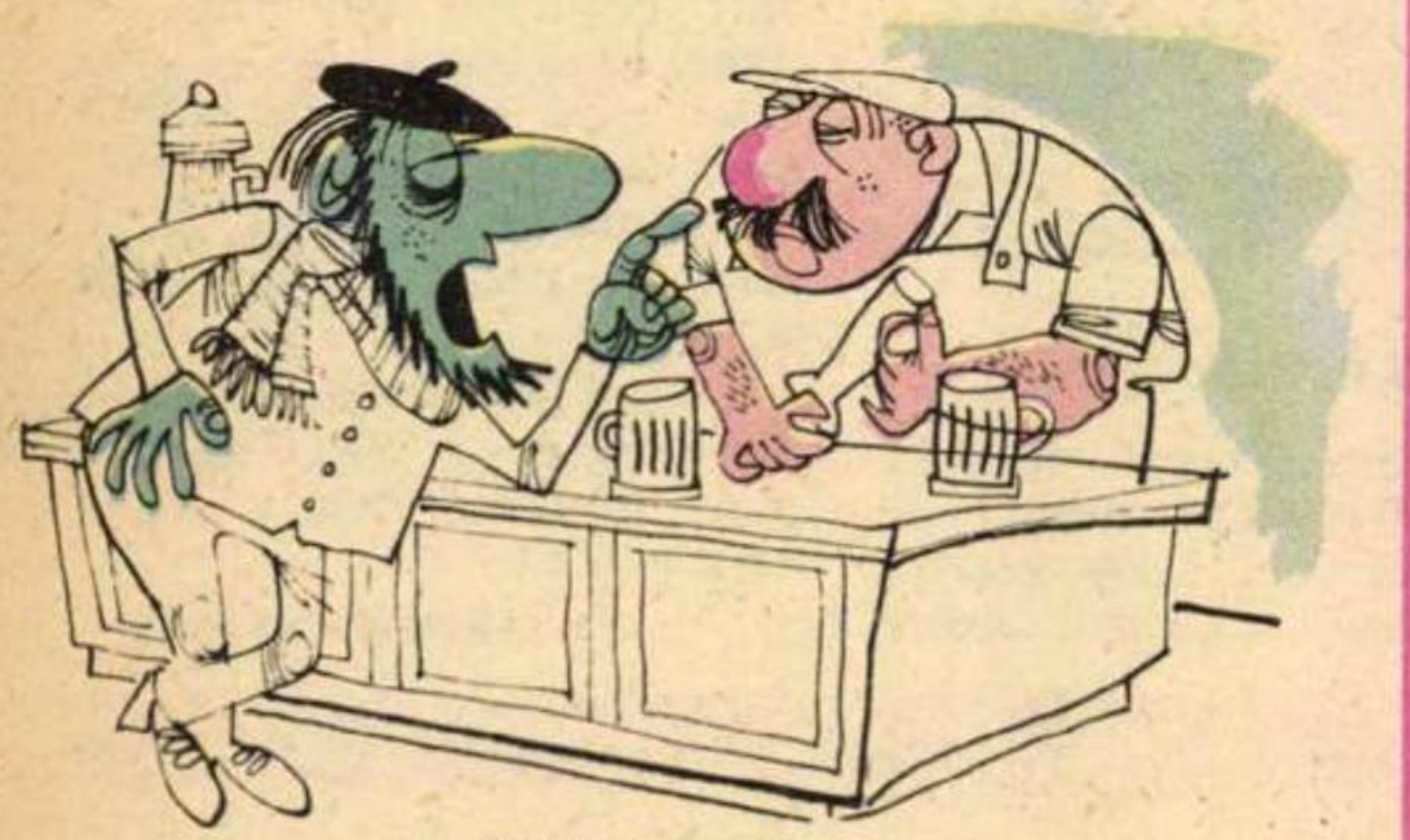

– Zöldszilvánit . . .

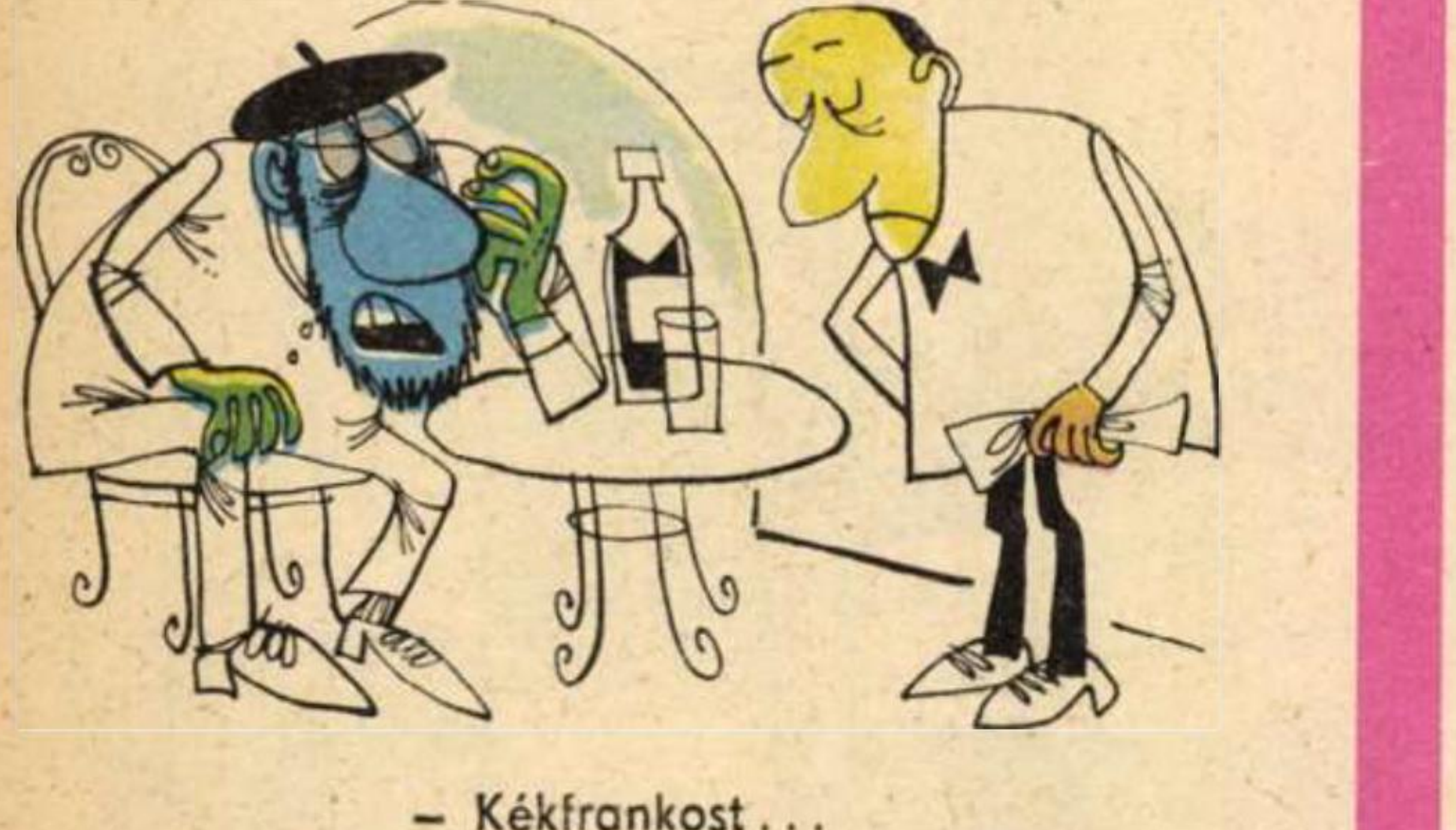

– Kékfrankost . . .

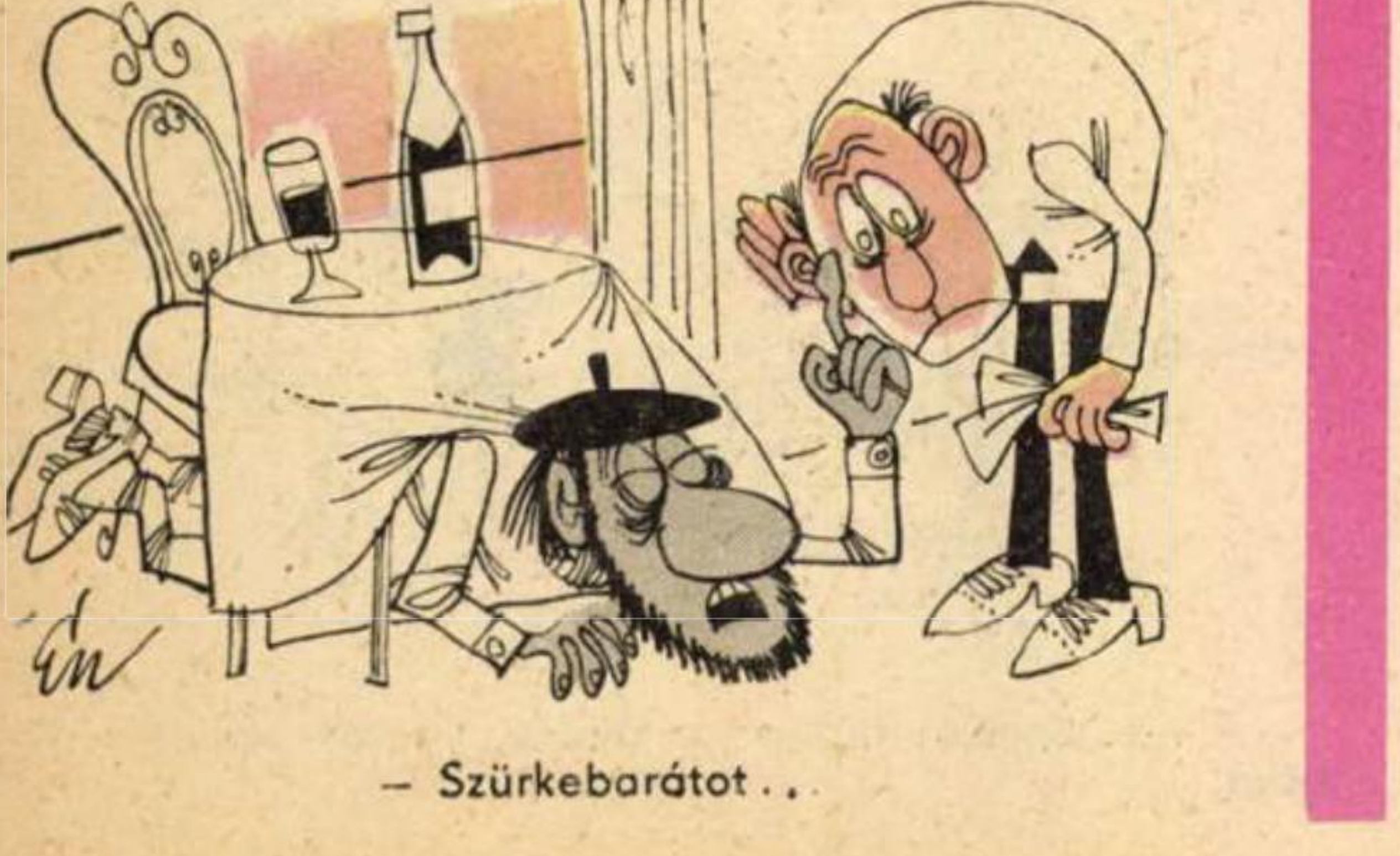

– Szürkebarátot . . .

tudásszomj

Éppen egy pompás előadásról tartottam hazafelé a tudományos negyedből, mikor reszelős hang állított meg.

— Merre van itt kérem a VIII. kerületi Űrkutatási Intézet?

Elmagyaráztam az enyhén tántorgó bácsinak, aztán hümmögve néztem utána.

— Merre van itt kérem a VIII. kerületi Űrkutatási Intézet?

Kongó, mély hang volt, akár az üres boroshordóké. Éreztem is e hordók szagát. Elmagyaráztam az utat, aztán dunnyogva néztem utána.

— Merre van itt kérem a VIII. kerületi Űrkutatási Intézet?

Deliriumos szemek villogtak rám, miként a csapszéklámpák.

Eligazítottam ezt is, majd morogni kezdtem.

— Ejnye — dörmögtem magamban — hát ez meg mi volt? Ezek nem úgy festenek, mint akik a tudományszomjukat akarják oltani... Vagy ki tudja...? — ábrándoztam el a tudományok embertformáló csodálatosságán.

Csaknem átestem valamin. Keresztben feküdt a járdán és halkan könyörgött.

— Segítsen fel kérem és támasszon a falhoz.

— Mondja — kérdeztem tőle gyanakodva — csak nem az Űrkutatási Intézetet keresi maga is?

— De igen — kapaszkodott meg a falban — csakhogy én már aligha tudok elmenni odáig. Érzem. Milyen kár. **A mellette levő házban** ma nyílt meg egy új borkimérés — dadogta búsan — és állítólag remekek a borai. Dehát... — legyintett és ezzel eldőlt megint, én pedig nem folytattam tovább elmélkedésemet a tudományok mindenhatóságáról.

Darázs Endre

MiNdeNféLe

Az író és az olvasó között is az egyenes a legrövidebb út.

Azt, hogy áldozatokra szükség van, sohasem az áldozat mondja.

Ne légy tökéletes! Ne rekeszd ki magadat az emberiségből!

Lehet, hogy a halálbüntetés kegyetlen, de az is kétségtelen, hogy az emberiség gyilkokosok nélkül is meg tudna élni.

Ne nézzünk fel azokra, akik lenéznek minket!

Csak a fiatalok öregszenek meg.

Az emberiség fele nem orvosi rendeletre koplal.

F. L.

TAVASZODIK

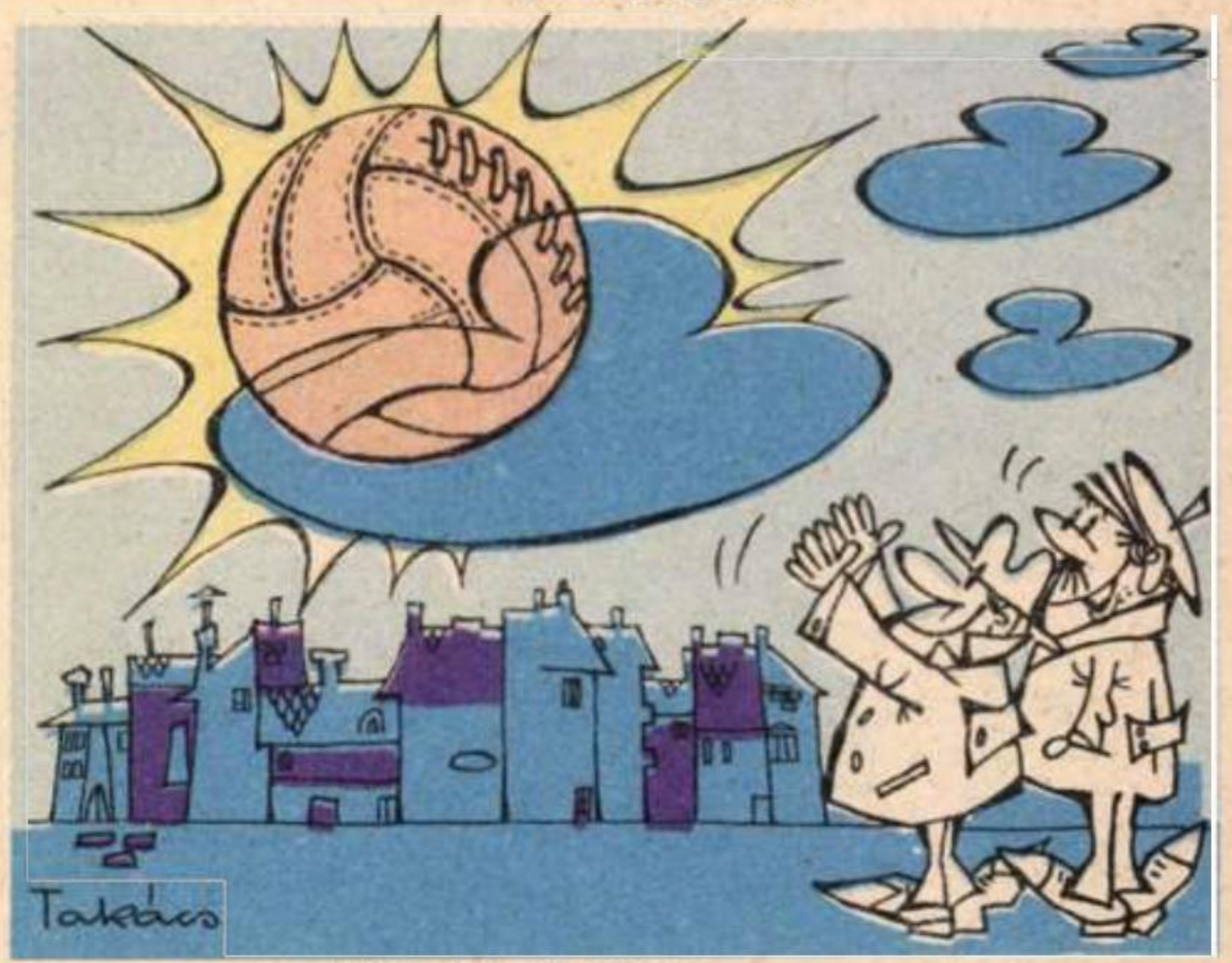

– Hurrá! Kisütött a napocska!

UTOLSÓ SIMÍTÁSOK A RAJT ELŐTT

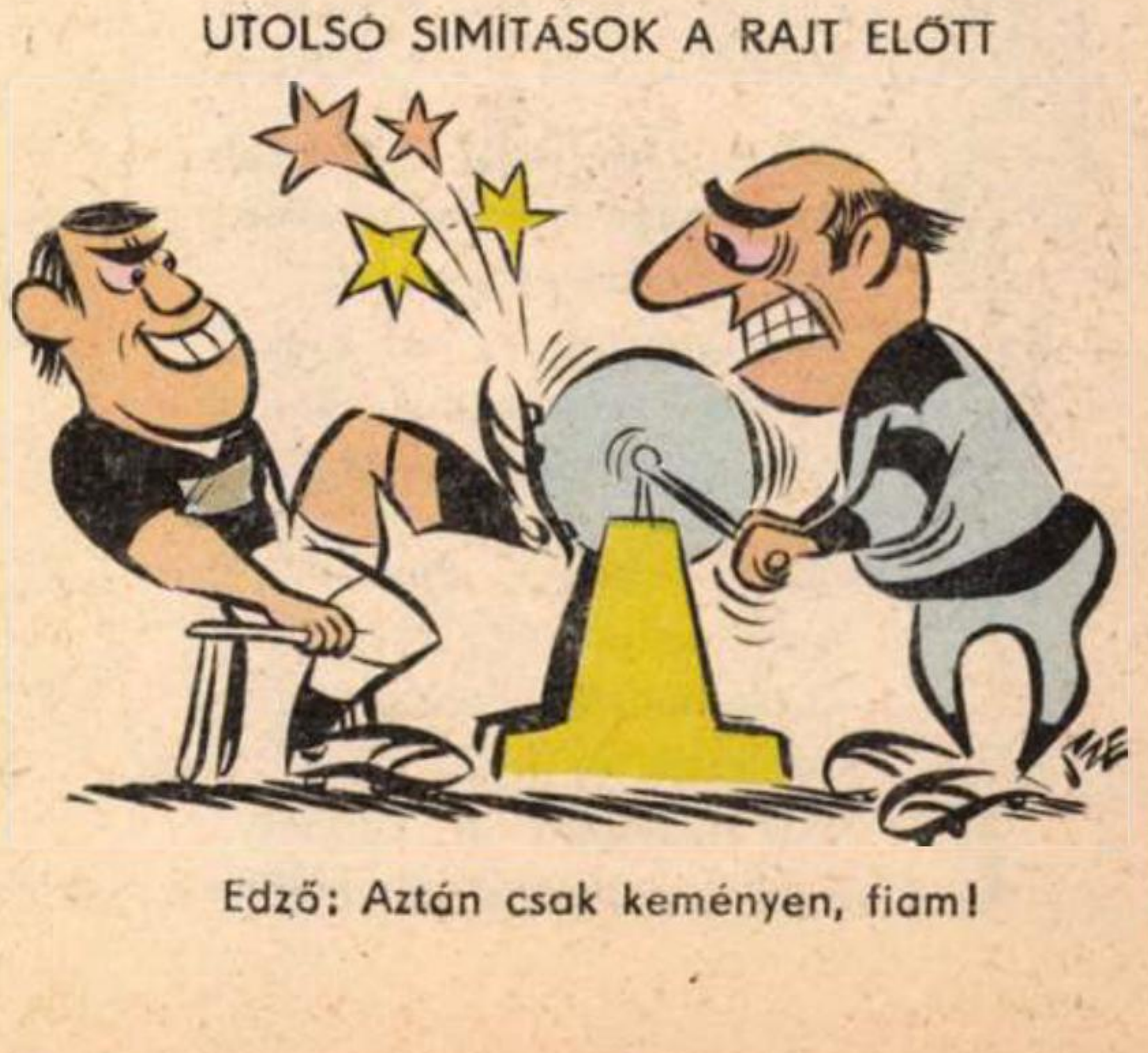

Edző: Aztán csak keményen, fiam!

HÁZI KVARCOLÁS

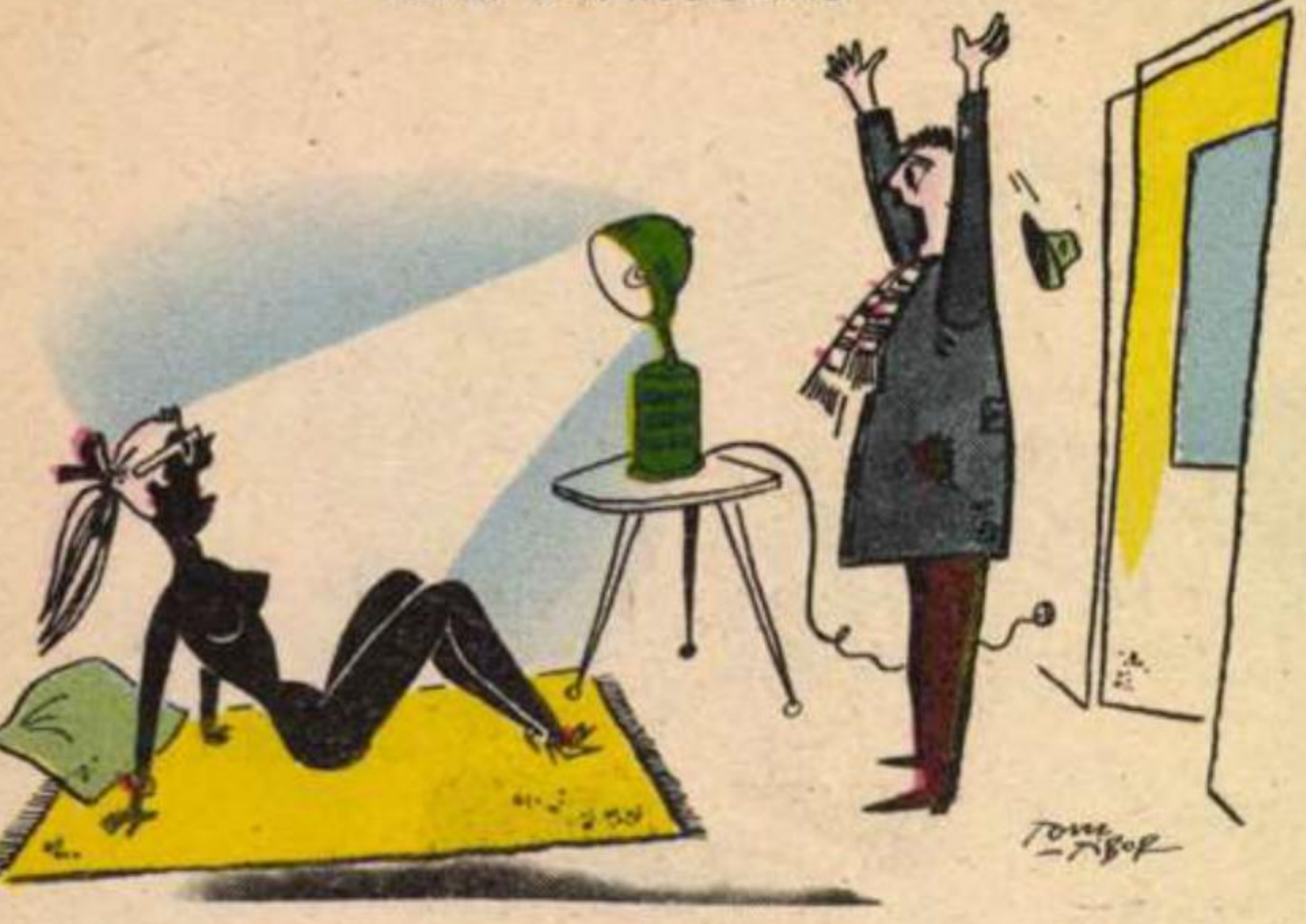

– Mit óbégatsz, Lajos? Egy kicsit elaludtam…

KOPRODUKCIÓS FILM A DIVAT

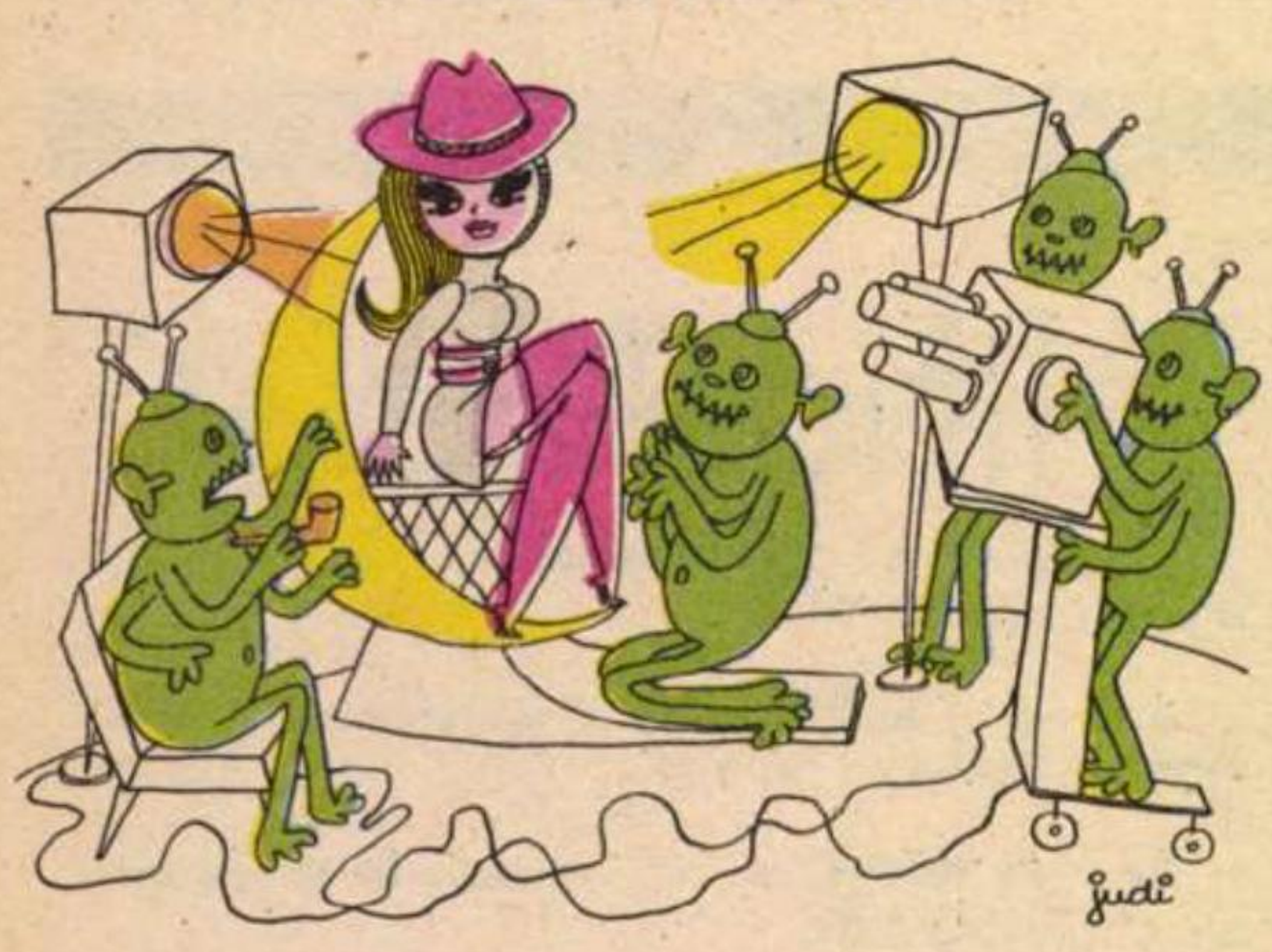

SZAKMAI BÜSZKESÉG

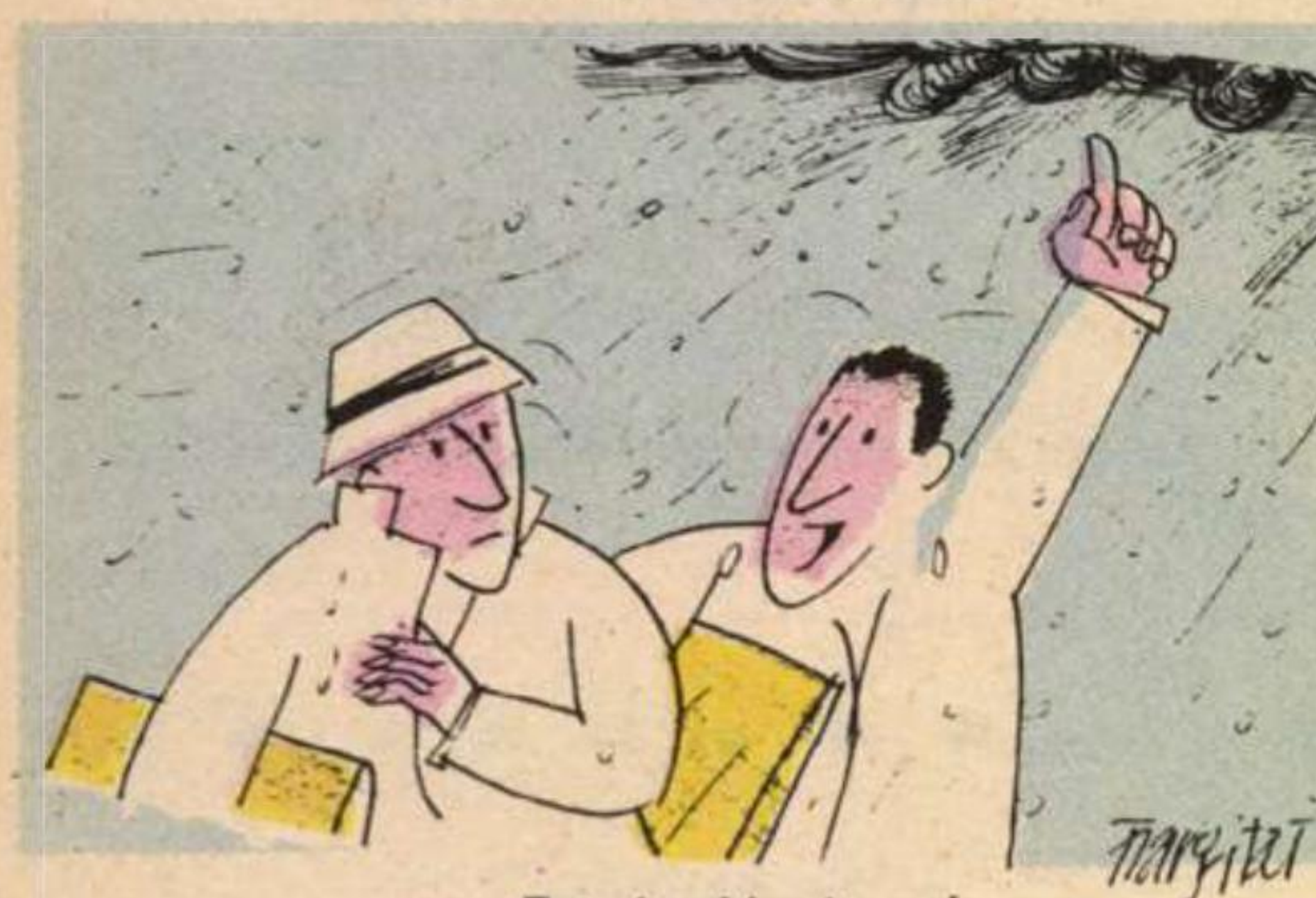

– Ezt én jósoltam!

MOSOLYGÓ THÁLIA

A FEKETEKÁVÉ

Csortos már akkor autokrata módon trónolt a budapesti színi világ tetején, mikor Pünkösti Andor, a kitűnő író — aki akkor színházigazgató volt, — felhívta a művészt:

— Kérem, volna az Ön számára egy kitűnő szerepem. Elsőrangú feladat. Külföldön világsiker! Ha vállalni méltóztatnék…?

— Ja, hát… izé… nézze: erről beszélhetnénk… Most éppen szabad leszek.

Pünkösti boldogan folytatta:

— Nagyszerű! Tehát mikor és hol?

— Hát jöjjön el hozzám, mondjuk… holnapután délután, úgy három táján… egy jó feketére.

— Helyes, köszönöm művész úr. Pontosan ott leszek.

És harmadnapra pontosan 3 órakor megjelent a Mester pazar legénylakásán, melynek konyhájából csábosan szűrődött át a brazíliai príma babkávé illata.

— Miről is van szó? — kezdte Csortos és kiszólt: Julcsa, hozza a kávét!

Pünkösti beszámolt a darabról.

Csortosnak nagyon megtetszett az egész. A darab is, a szerep is. Végül megkérdezte:

— Na és kinek szánta a női főszerepet?

— Góthnénak — rebegett félénken Pünkösti, aki tudta, hogy, Csortos éppen ez ellen a művésznő ellen viseltetik averzióval.

— Micsoda? — hördült fel Csortos. És odakiáltott a belépő házvezetőnőhöz:

— Julcsa, vissza! Nincs fekete!

MENNYIRE BECSÜLSZ?

Bercsényi Béla, a régi Nemzeti Színház nagyon régimódi, üresen-szavaló iskola és hamis pátosz lelkes művelője és színi iskolai tanára meglehetősen korpulens termetű volt s ezért fogyókúrába kezdett. Hetenkint mérte magát és boldog volt, ha valamicskét leadhatott tekintélyes pocakjából.

Egy napon boldogan állított be az ősi színház udvarára, miután sikerült néhány nap alatt félkilót leadnia. Szembejött vele Szacsvay Imre.

— Na komám, ma mennyire becsülsz? — kérdi nagy tragikus kollégáját Bercsényi.

A kitűnő Lear király komolyan végignézi pályatársát és így szól:

— Még ma is semmire.

SZEREPTUDÁS

A robbanékony természetű Somlay arról is közismert volt, hogy szerepeit nem mindig tudta pontosan. Mondjuk úgy, hogy nehezen tanult, vagy hogy „egyénileg fogja fel a szerep felszívását”, de akárhogy csűrjük-csavarjuk: művészünk szerepmondása ritkán egyezett meg azzal, amit a szerencsétlen, izzadó súgó a szerző szavaiból néki fel szokott adni.

Egyik darabból már hetek óta folytak a próbák. Az öreg súgó hiába erőlködött, szangvinikus hősszínészünk „szubjektív elgondolású” szövegével sohasem kerülhetett összhangba és így bizony a rendező gyakran elégedetlenkedett a zökkenő, akadozó párbeszédek miatt.

Már közeledett a bemutató, mikor színészünk még mindig csetlett-botlott a szövegben, minek következtében dühbe is gurult.. Megharagudott a szerzőre, a színházra, a rendezőre, a — szerinte — ostoba és megtanulhatatlan szövegre, de végül (és talán tudat alatt) önmagára is, mint aki „képtelen bevenni az ilyen ökörséget” és — mikor már ötödször akadt meg szövegében — felséges haraggal rivallt rá a jámbor, reszkető kis öreg súgóra:

— Hallja, maga imbecillis véglény! Még mindig nem tanulta meg a szerepemet?!

Kürthy György

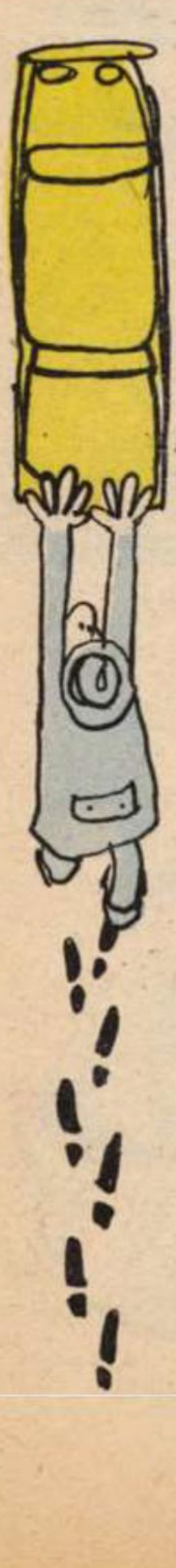

AZ AUTÓ BOSSZÚJA

Mint szűz, kit nem borít lepel
és rabszolgának adnak el:
álltam a kirakatban.
Megbámultak mohó szemek:
áramvonalam mily remek!
Áram?… Úgy cirka hatvan.

De jött egy férfi. – Szemtelen
volt, ahogy szemezett velem;
aztán bejött és megvett.
Magáévá tett… gaz alak,
megállj! Bosszúmmal sújtalak
s rosszabb leszek, mint Macbeth.

Átkom fogott… Egy hét után
megakadtam egy kapufán
és sárhányóm behorpadt.
Nyolcszáz jó forint bánta meg,
míg kikalapált egy maszek.
Sebaj! – Új csel jön holnap.

Tömlő-defekt és tengely-zűr
történik nem véletlenül;
kiszívom gazdám vérét…
S miközben sápad, egyre fogy,
rabszolgámmá lett, mivelhogy
igámba görnyed hétrét.

Én benzint falok: ő pedig
zsíroskenyéren éhezik…
– „Nem futja!” – ez az indok.
Ülésemre friss kárpit kell,
de ő rossz nadrágot visel,
melyből ülepe villog.

Életem gazdag Kánaán:
de néki bezzeg drága ám,
hogy én diktálok tempót,
rájött, hogy csakis az, ami
kézben-karban tud tartani,
ha valaki sosem skót…

Nos, hátra van még a java!
Egyszer, ha siet majd haza,
bosszúm teljessé válik:
megállok némán, makacsul
és akkor ÉN leszek az úr,
s majd ő tol a garázsig!…

Bedő István

MODERN LAKÁS

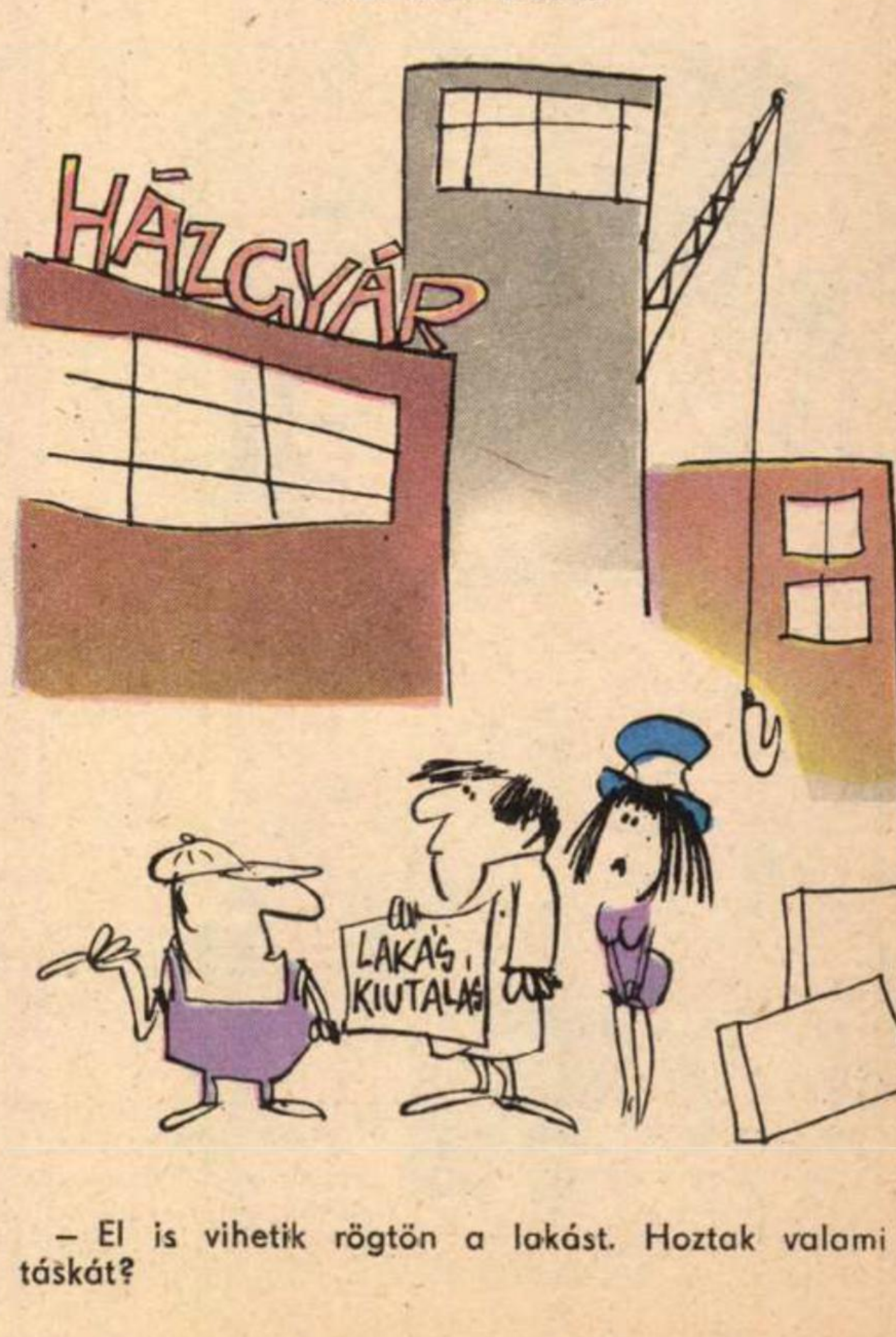

– El is vihetik rögtön a lakást. Hoztak valami táskát?

KÜLÖNÖS KÉRÉS

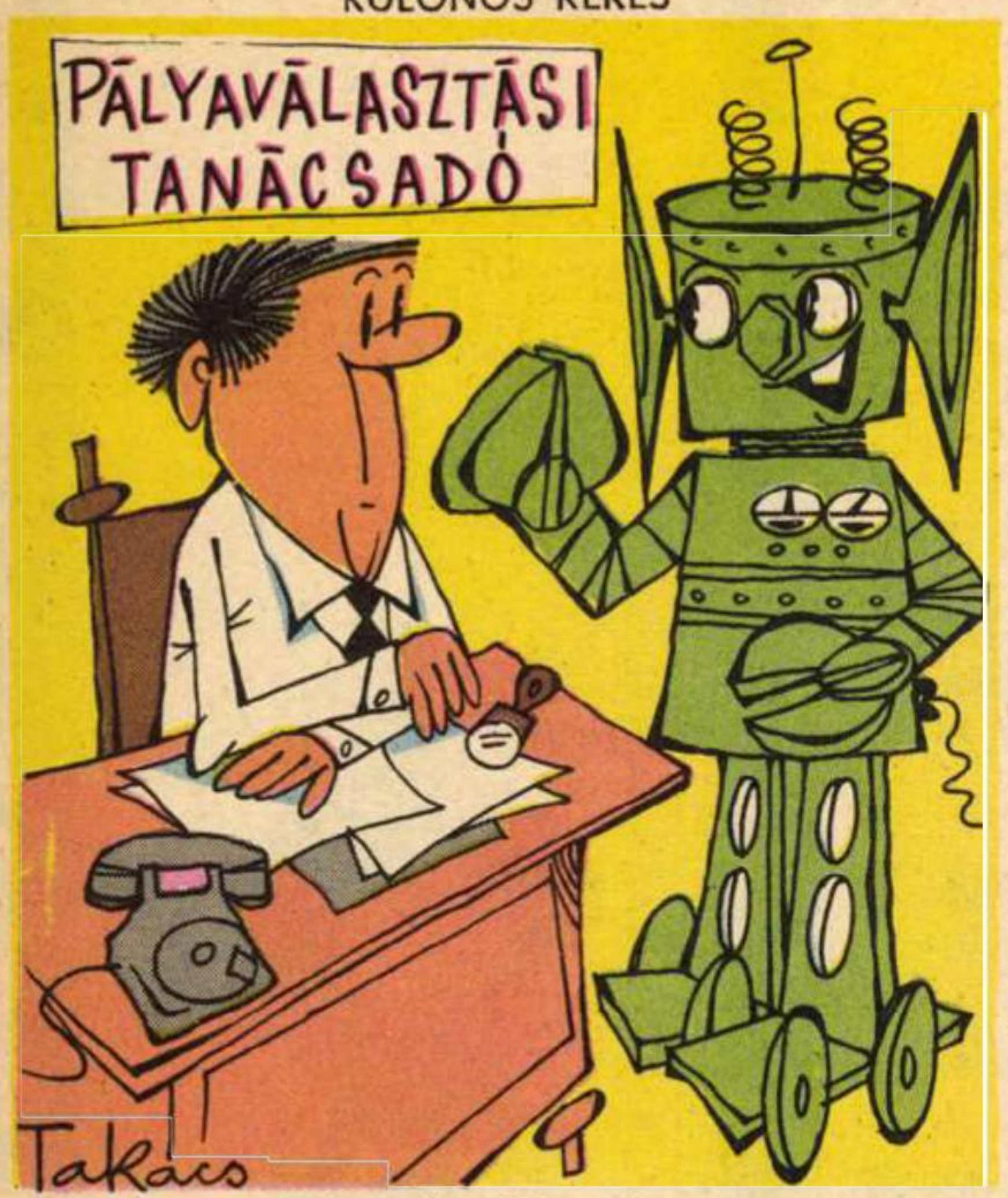

– Ember akarok lenni!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MELEG ALSÓ

A napokban — meglepő módon, tél utóján — ízléses plakát jelent meg szép fővárosunk utcáin, meleg alsóruhát ajánlva. Rám ez a plakát oly nagy hatással volt, hogy már-már vásárolni indultam volna, de a plakátokat még egyszer megnézve elbizonytalankodom. A plakátok ugyanis — egyébként csinos, fess, de egész sötét — négereket ábrázoltak.

Nomármost, mielőtt vásárolni megyek, szeretném tudni, vajon a plakátnak ez a felfogása finom célzás-e arra, hogy a hirdetett alsóruhákat felöltvén a dolgozónak afrikai melege támad, vagy pedig Afrikában akarták eladni a kérdéses meleg alsókat, mignem egy gyakorlott piackutatónak eszébe jutott, hogy meleg alsóruhák számára tán mégsem Afrika a legmegfelelőbb piac?

Szeretném, ha kérdésemre mielőbb választ kapnék, nehogy végleg lekéssem a meleg alsóruha vásárlásának ideális szezonját.

GONDOLKODÓ

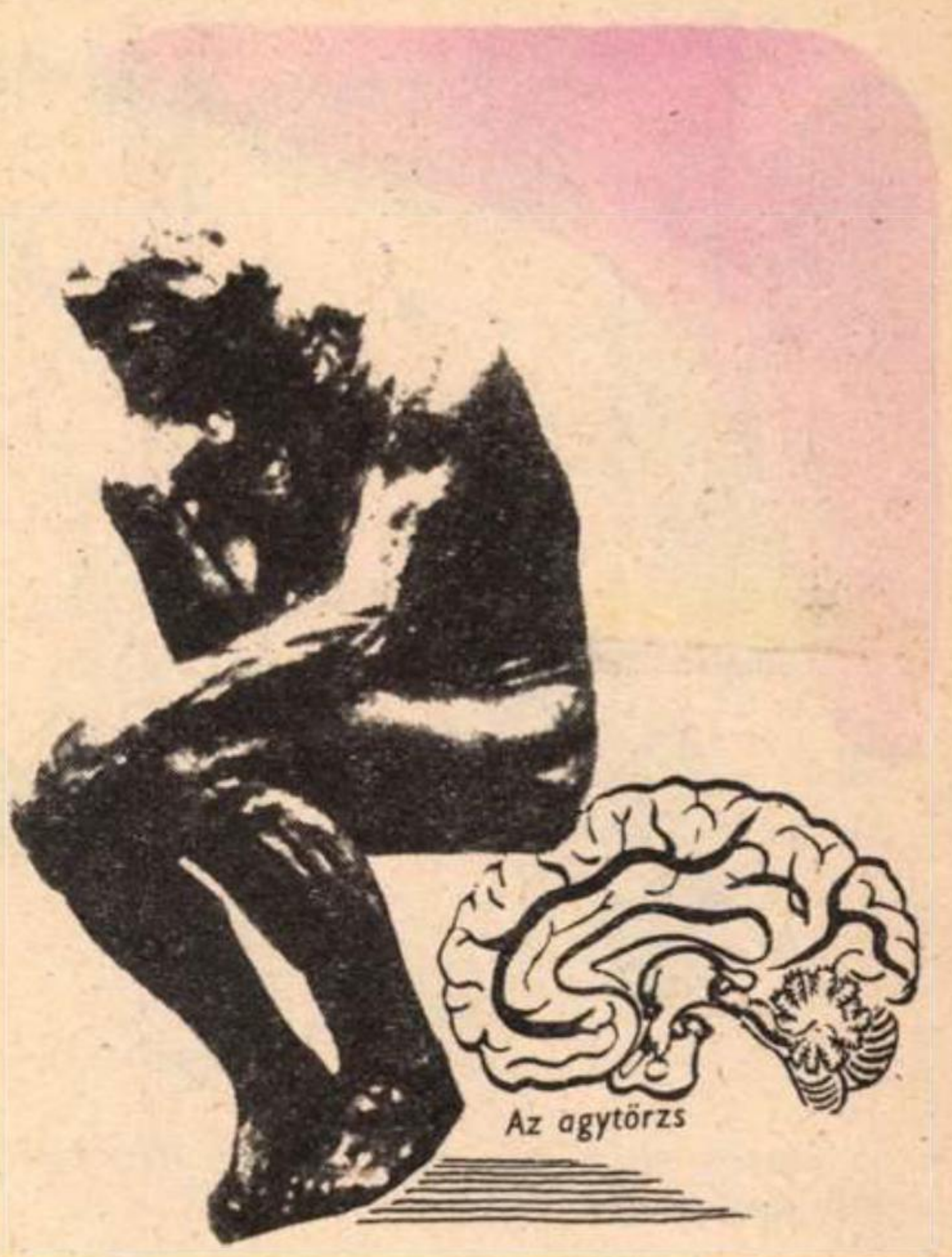

– Hova tettem az eszemet, amikor megnősültem?

INFLUENZA-JÁRVÁNY

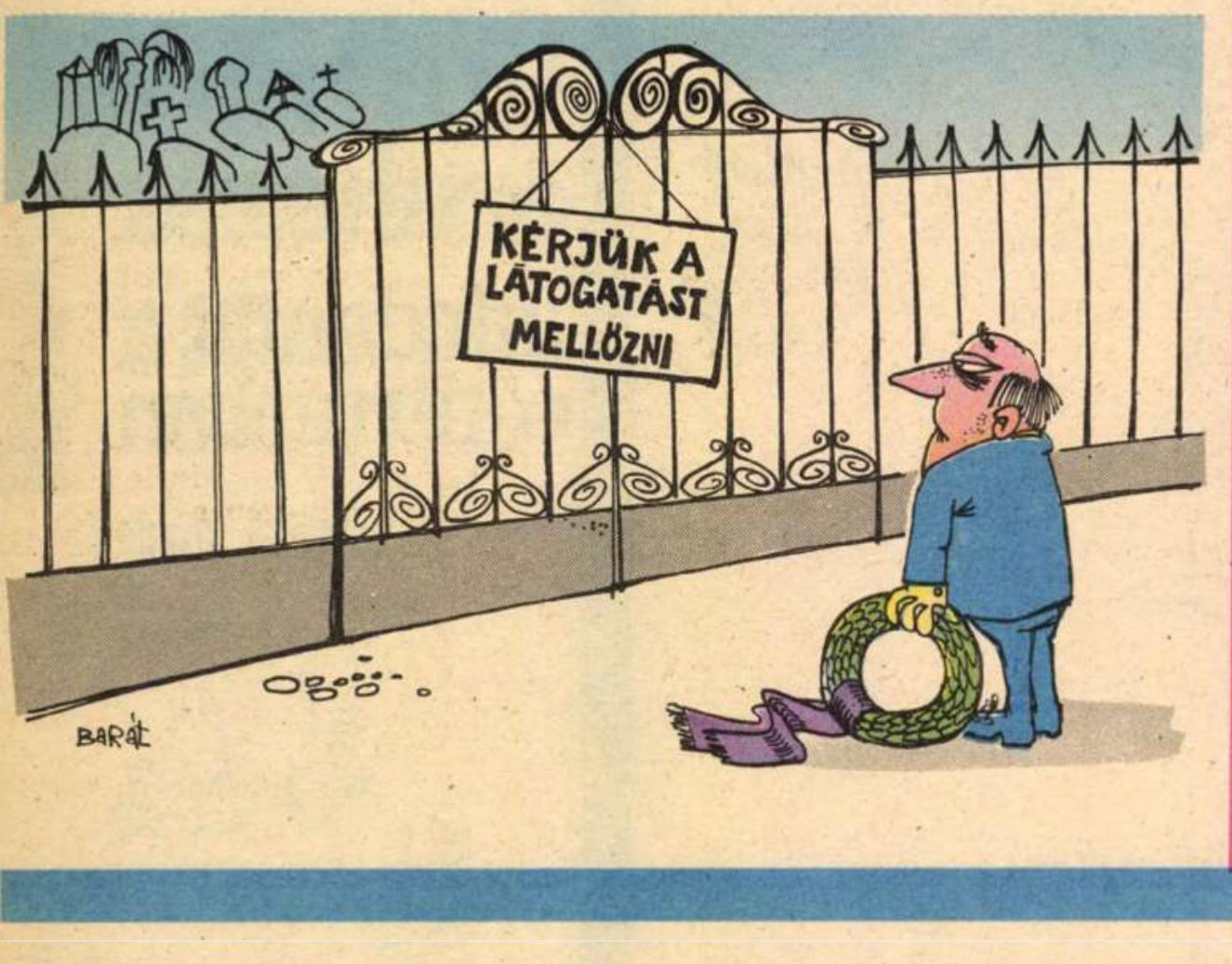

A VERSENYLÓ

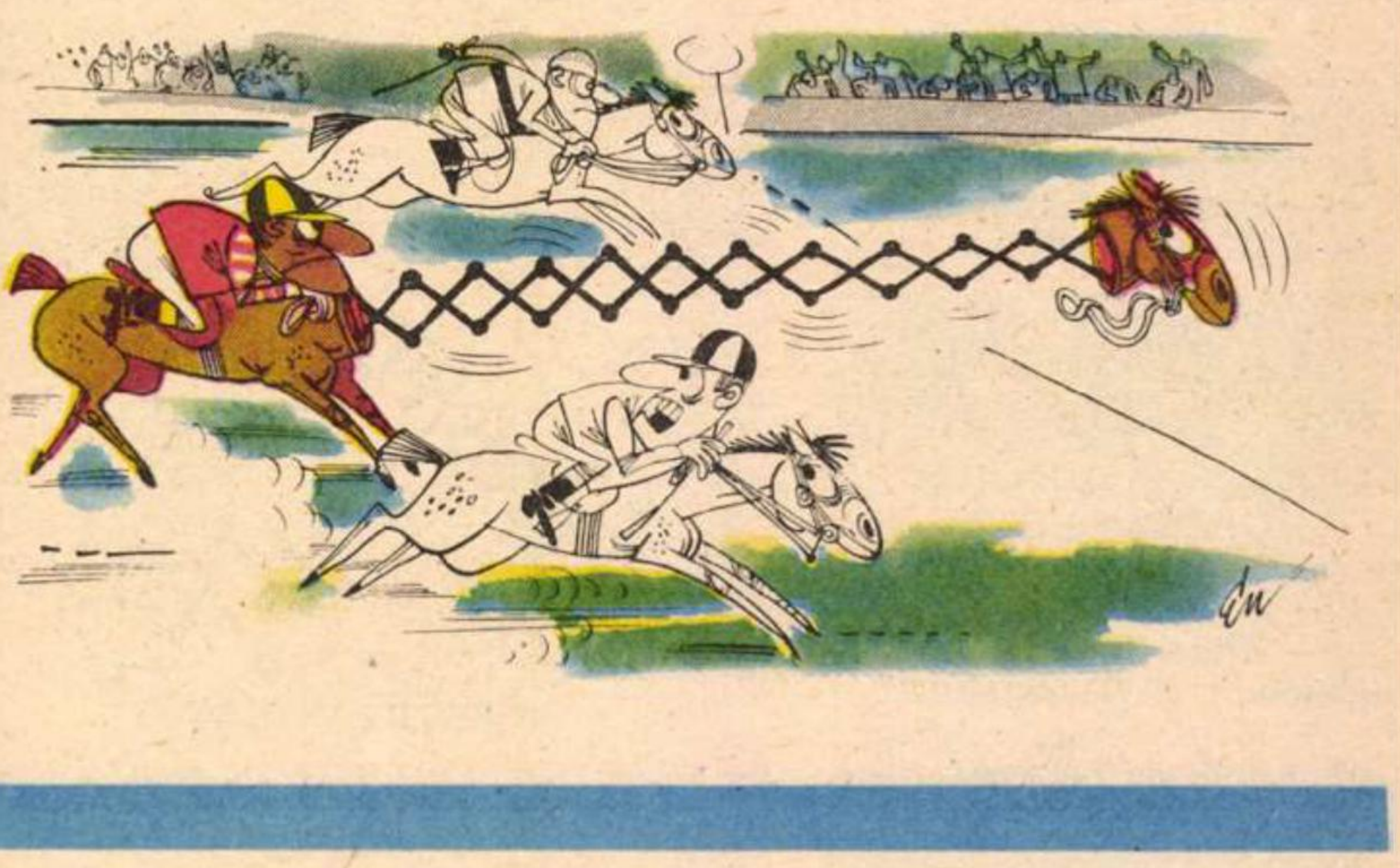

Kedves Ludas!

A Népsport február másodiki számában jelent meg az alábbi hírdetés:

„Gamma Művek felvételre keres kezdő villamos mérnököt…, valamint 6 órás fiatalkorúakat"

Azt még el tudom képzelni, hogy éppen csak hogy megszületett csecsmőkre a legkülönfélébb munkákat is rá lehet bízni. De azt már kétlem, hogy ezek közül bármelyiket is el tudnák végezni!

Hadar Vince

A Népszabadság január 16-i száma Hippie-romantika című cikkében olvastam ezt a mondatot:

„Oh, szegény, szegény romantikus Ralph ifjúi lelkesedésseddel és romantikáddal évszázadokkal zuhantál vissza egy olyan zsákutcába, melyből nincs kiút…"

A zsákutcából általában van kiút, ugyanaz tudniillik, ahol bement az ember, csak meg kell fordulnia. A cikkben szereplő zsákutca egészen különleges, zárt zsákutca lehet. Se be, se ki! Az ilyen zsákutcában tényleg csak függőlegesen képzelhető el a közlekedés: kizuhan belőle valaki, vagy visszazuhan. Amint azt a szegény, szegény Ralph tette, ifjúi lelkesedéssel, romantikával és évszázadokkal…

K. A.

TISZTÍTOTT CSIRKÉN — MISKOLCRA

Az autóbuszokon, a házfalakon kisebb és nagyobb méretű plakátokat lehet felfedezni az utóbbi időben. Rajta kackiás kakas, amely azt mondja: „Gyors, kényelmes a tisztított baromfi."

Elábrándoztam az előttem megnyílt szédítő perspektíván. Ráülök egy ilyen ízléses polietilén zacskóba csomagolt tisztított baromfira és az mondjuk egy óra alatt Miskolcra röpít engem, hiszen gyors. Útközben csinos hostessek kávét és gyümölcsöt szolgálnak fel hedonista porhüvelyemnek, ez viszont az abszolút kényelemhez tartozik.

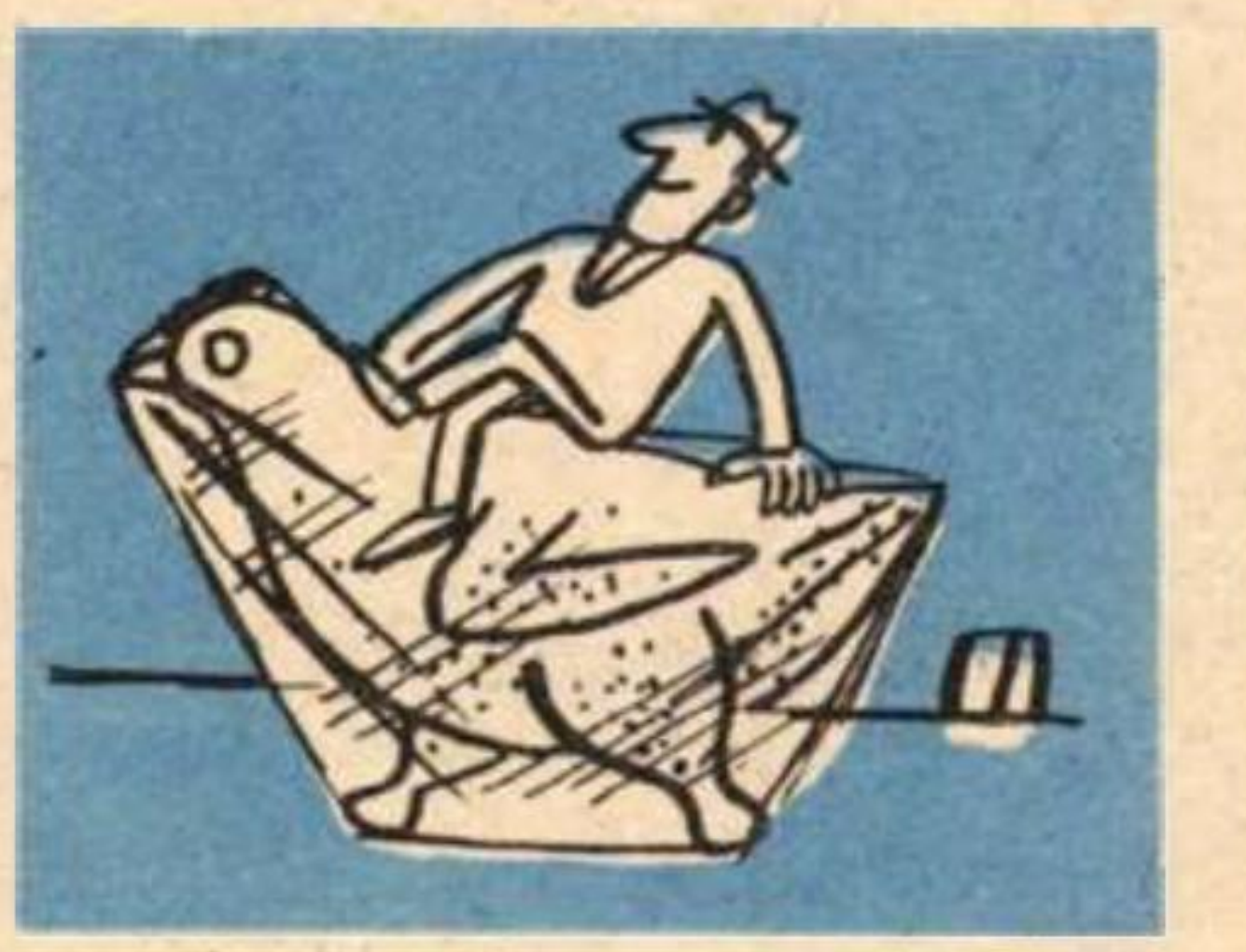

Ha azonban a plakát szövegírója netán azt kívánta volna mondani, hogy gyors és kényelmes a konyhai munka, ha tisztított baromfit vásárolunk, úgy vegyék merész álmodozásomat meg nem történtnek.

Hernádi Tibor

S. Tibor Bokodi olvasójuk a „Kedves Ludas!" rovatban eltréfálkozott a névnapok váltakozásáról.

Szeretném megjegyezni, hogy az 1968-as naptár változásai nem önkényesek. A korábbi években sok panasz hangzott el a névnapok hagyományos rendjének felforgatása miatt. Az 1968-as naptár helyreállította a rendet, és meg is akarja tartani a jövőben is. A levélíró által hiányolt nevek is azok közé tartoztak, amelyek elhagyását az előző években többször kifogásolták. E panaszokat orvosoltuk, amikor például Vincének visszaadtuk az őt megillető január 22-ét („ha fényes a Vince, teli lesz a pince"), és a többi névnapot is visszaillesztettük jogos helyére.

Székely Béla
irodalmi vezető,
Gondolat Könyvkiadó

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A Ludas cikke nyomán megoldottuk a „Számrejtély"-t: intézkedtünk, hogy a Sopron távolságát helytelenül feltüntető útjelzőtáblákat kijavítsák.

Stulpa György főmérnök
KPM Közúti Igazgatóság
Szombathely

Cikkük alapján intézkedtünk, hogy az 1064 és 1067 számú személykocsik fűtési berendezéseit megjavítsák. Még cikkük megjelenése előtt megoldottuk a Landler Jenő Járműjavító megállóhely várótermének éjszakai nyitvatartását.

Dr. Németh István
oszt. vez.
MÁV Budapesti
Igazgatóság

LELKIISMERETES HADITUDÓSÍTÓ

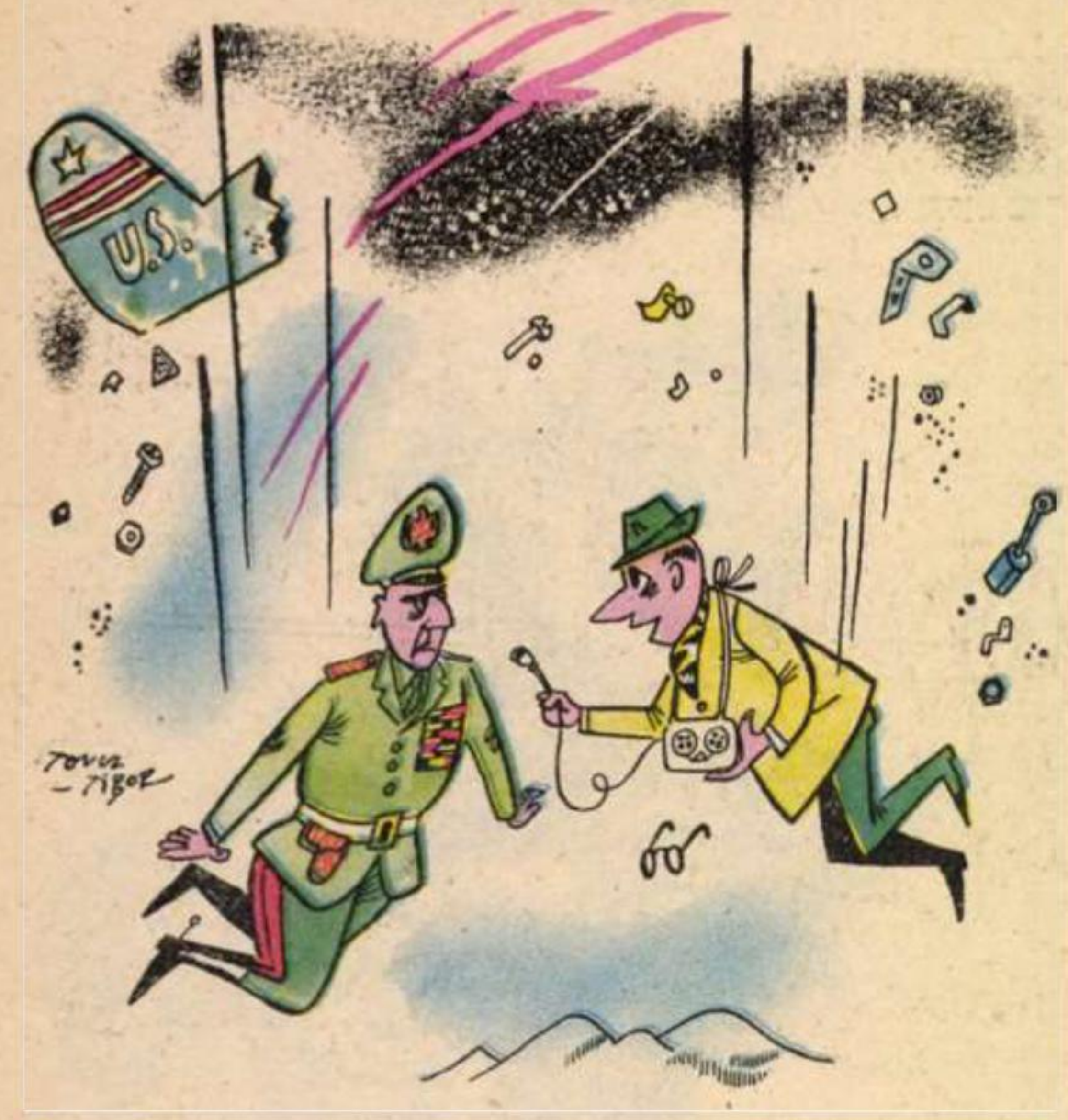

– Tessék mondani, ezredes úr, cirka hányadik lelőtt gép vagyunk?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÖKIK A VÍZ?

Födémcsere és egyéb építési munkálatok folytak tavaly júliusban a Mihály utca 5/b számú házban. Mire a munkálatok befejeződtek, kiderült, hogy az emeleti lakásba nem jutott hideg víz. Akkor az I. kerületi HKI emberei ismét kijöttek, a lépcsőházban falat bontottak, a lakásban véstek, fúrtak, faragtak, az alagsori garázsból egy nyomócsővezetéket vittek fel a szóban forgó lakásba.

Azóta néha ott is folyik a hideg víz. De csak olyankor, ha a földszinti lakónál zárva vannak a csapok! Ráadásul a kazánházban is hol van nyomás, hol nincs nyomás.

Állítólag szökik a víz!

Nem kellene az I. kerületi HKI-nak végre nyakoncsípnie a szökevényt? A személyleírását akár mi is megadhatjuk: H_2O.

I. S.

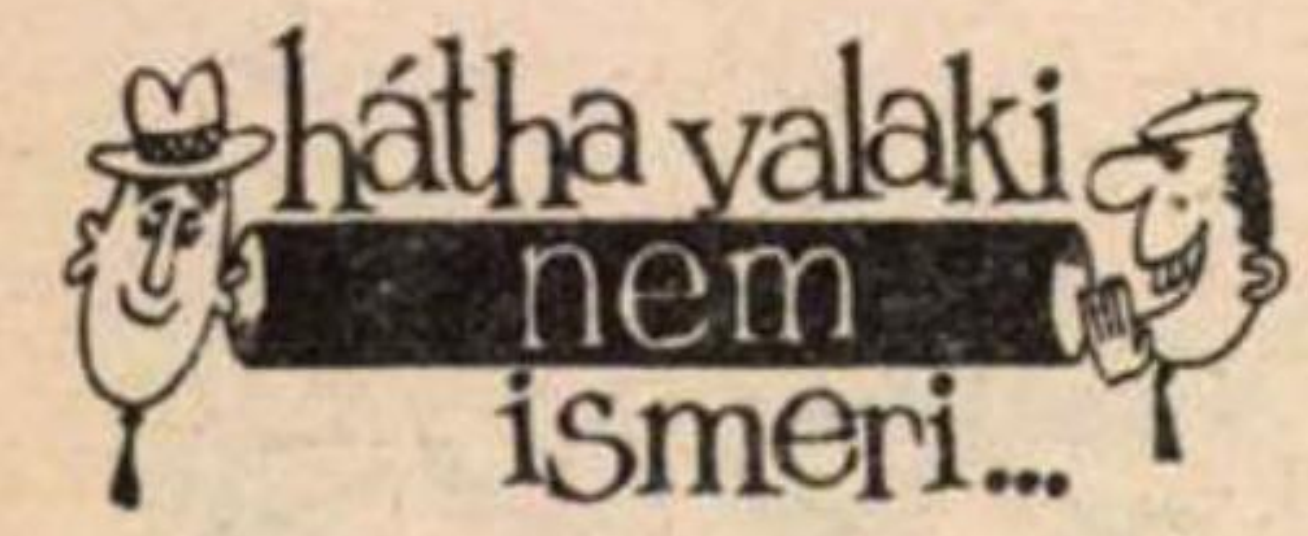

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Mondja, hogy nézheti ilyen közönyösen a felesége könnyeit?
— Ugyan kérem, ez nála csak vízisport.

— Gratulálhatsz öregem!
— Mihez?
— Apa lettem!
— Akkor add át gratulációmat a feleségednek!
— Meg vagy őrülve? Még csak az hiányzik, hogy ő is tudjon róla!

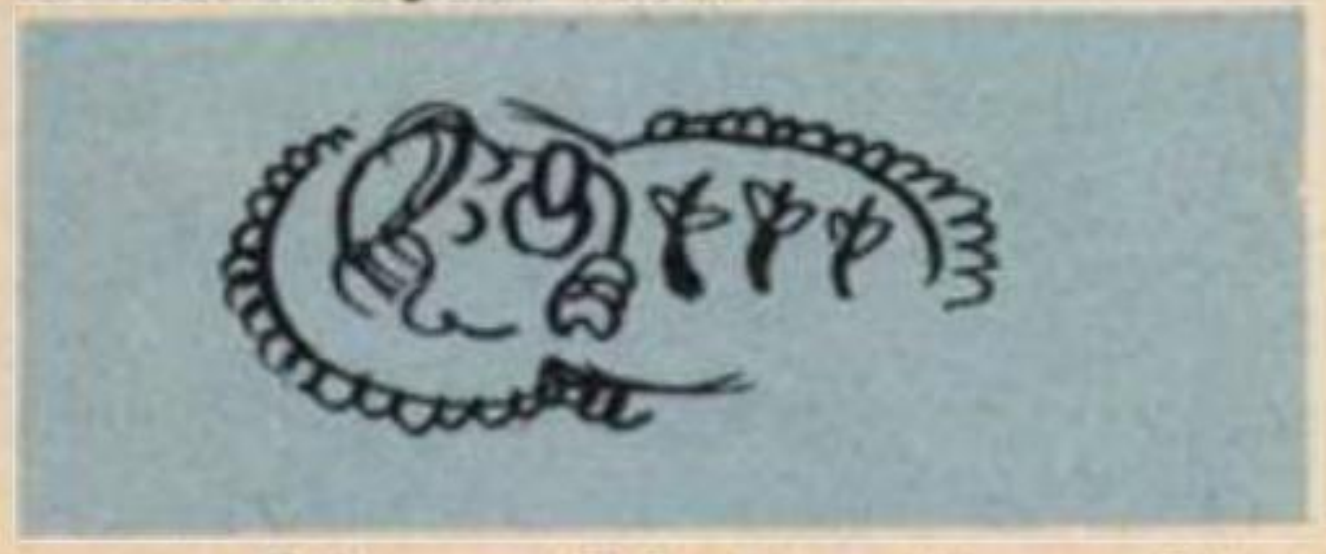

— Ma sokkal csinosabb a vőlegényed.
— Igen, mert ez egy másik.

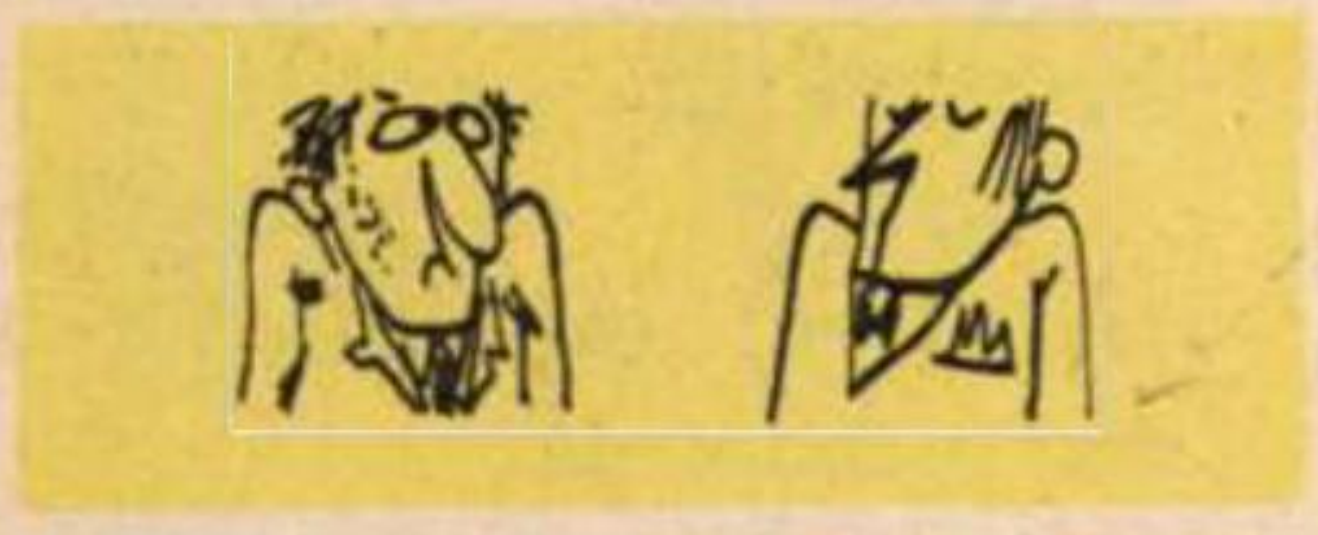

— Kérlek szépen, ha egy pillanattal előbb jössz...
— Miért, mi történt, kérlek?
— Két idegen alak a szemem előtt ugrott be az autódba kérlek, és elhajtotta a kocsidat.
— Jóisten, megjegyezted legalább a személyleírásukat, kérlek?
— Arra már nem volt idő, kérlek, de sebtiben felírtam a kocsid rendszámát.

RÉGVÁRT TALÁLKOZÁS

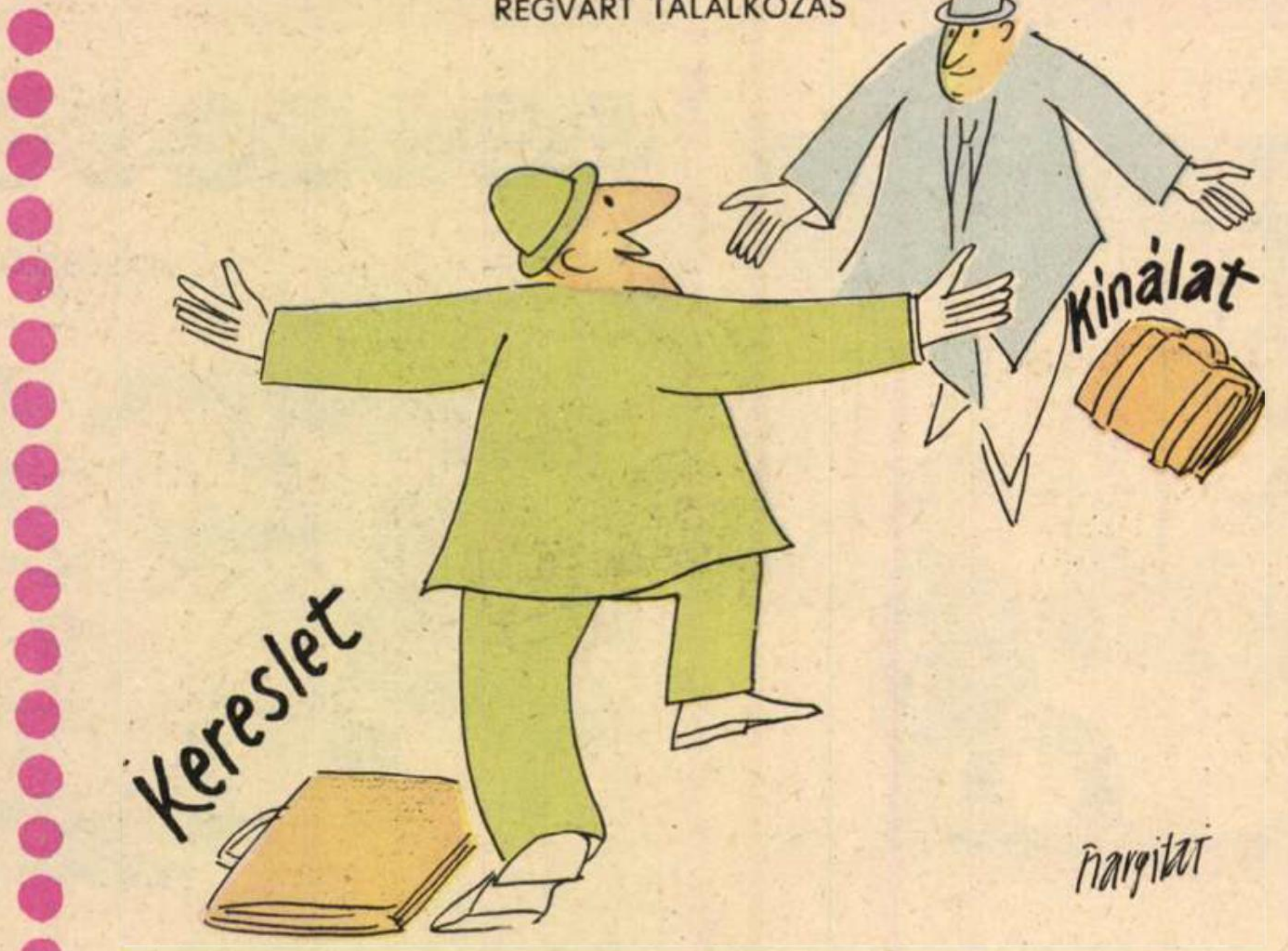

– Nem is hiszi, mennyire örülök!

SZÜKSÉGÁLLAPOT

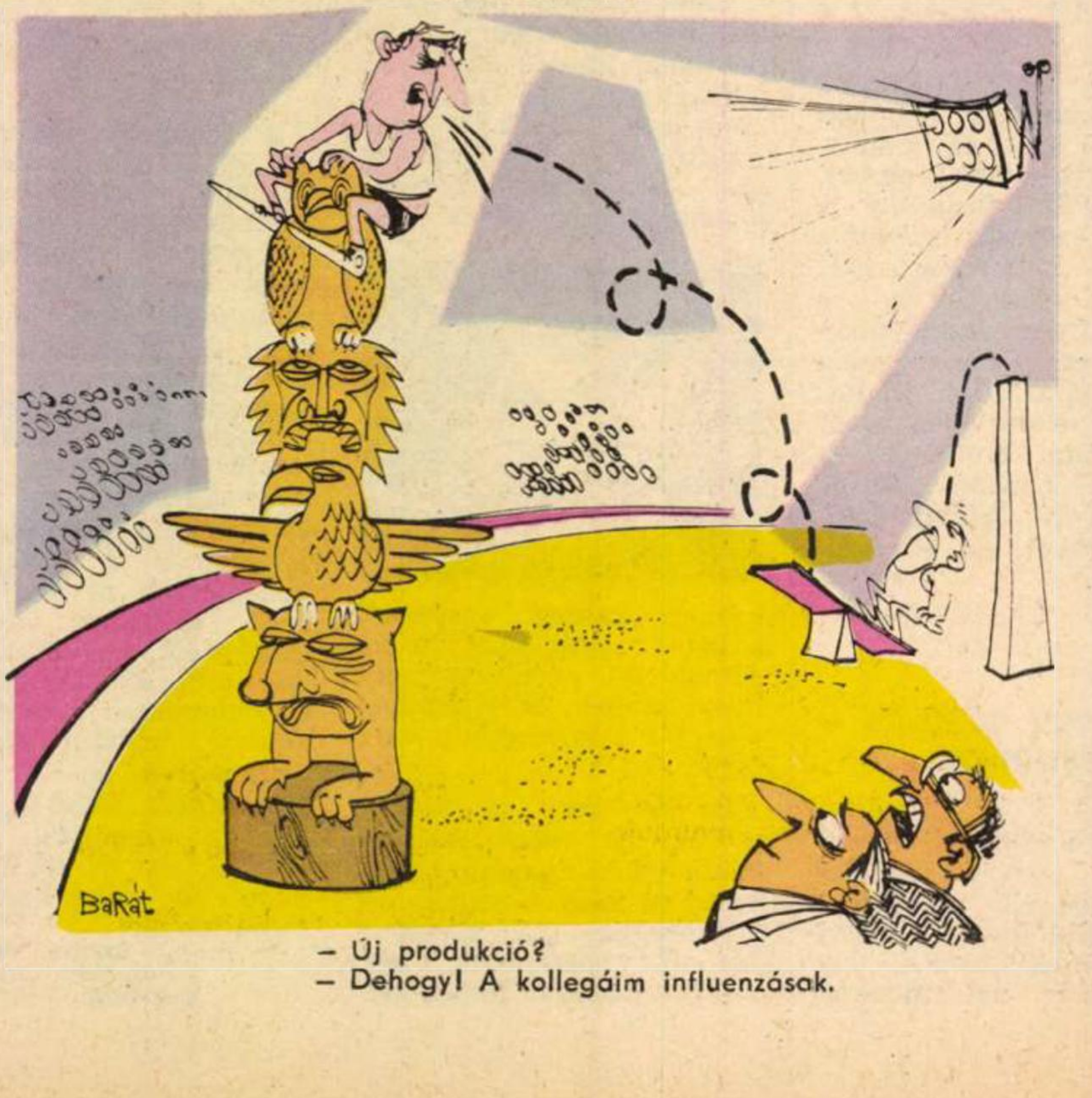

– Új produkció?
– Dehogy! A kollegáim influenzások.

E H E T I H I R D E T É S E I N K

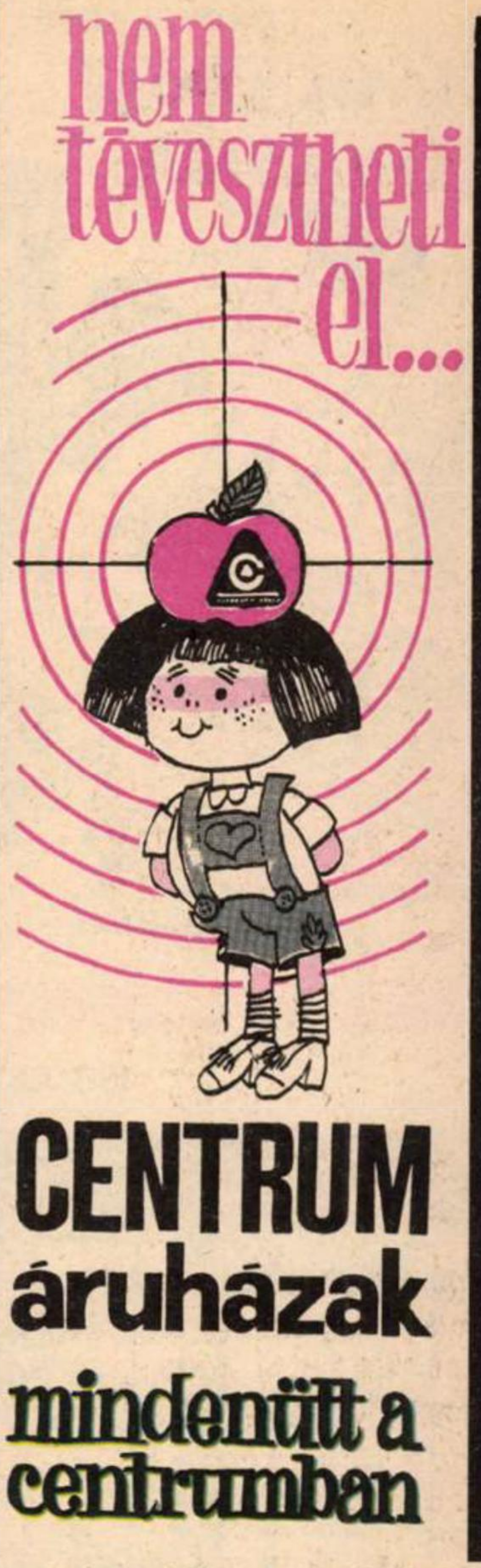

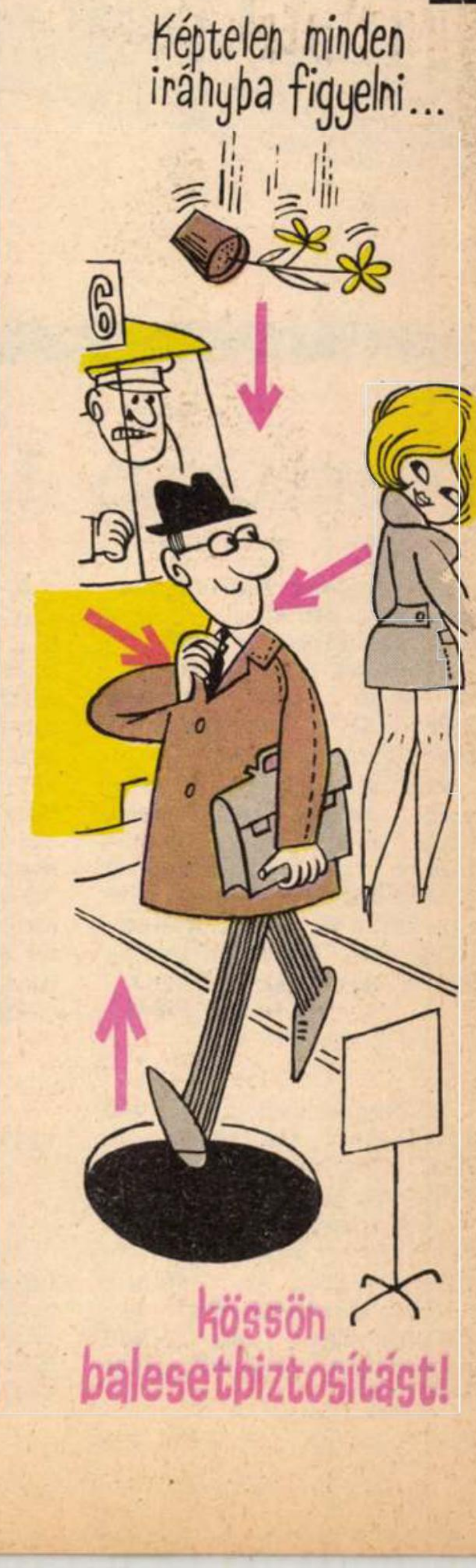
Képtelen minden irányba figyelni...
6
kössön balesetbiztosítást!

-Úgy kívánok valami finomat!
-Sejtem mire gondolsz. Nincs finomabb, mint a hófehér simogatóan édes, tápláló
TEJSZINHAB

E HETI HIRDETÉSEINK

NEM ELÉRHETETLEN

...a nyereség-részesedésből a szőrmebunda!

MINŐSÉGI SZŰCS- ÉS BŐRRUHÁZATI KIVÁLÓ KISIPARI SZÖVETKEZETNÉL

Fiókok a város különböző pontjain

VANDÁLOK

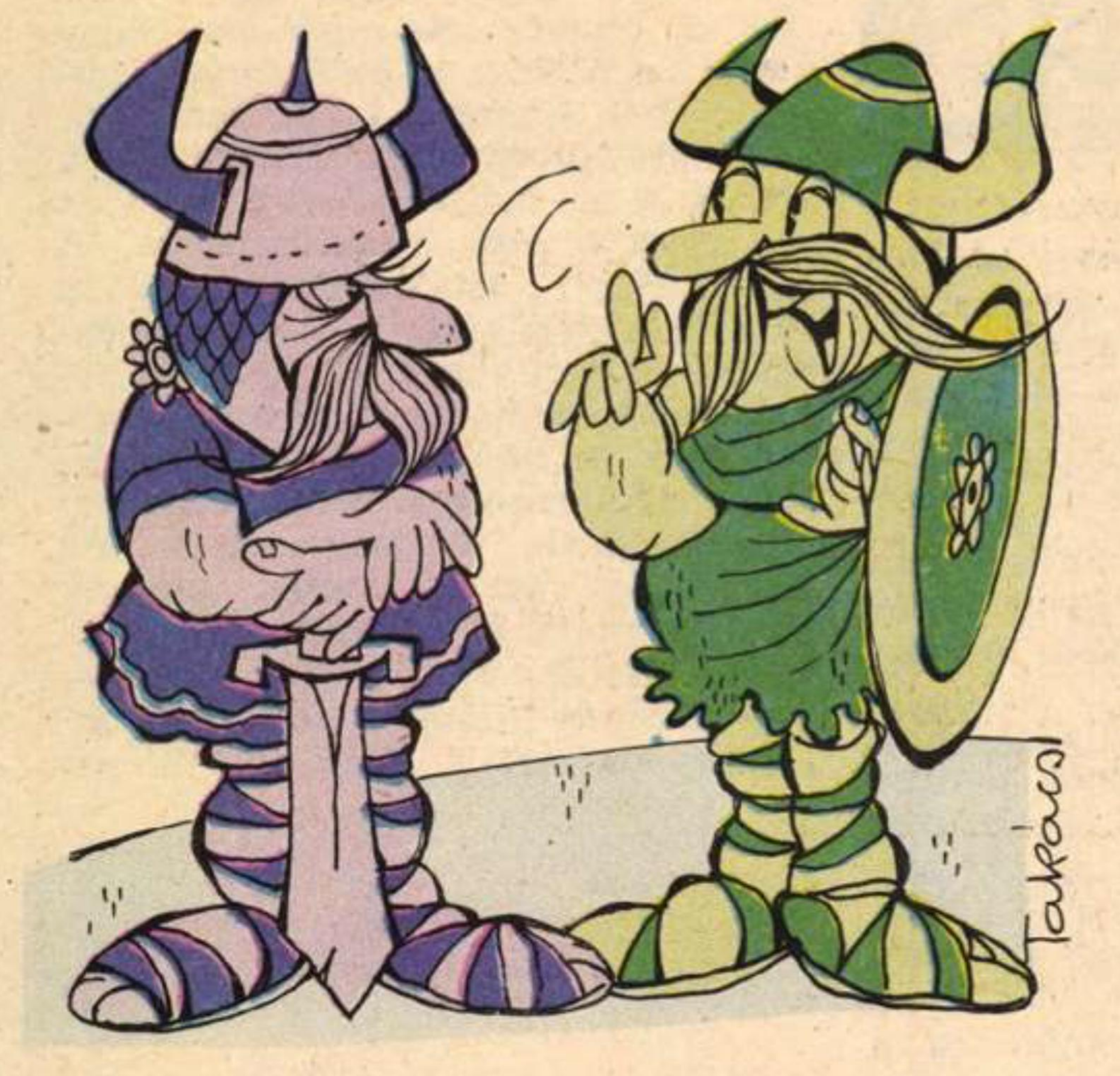

– Te hány telefonfülkét rongáltál meg?

ÉLELMISZER-KULTÚRA

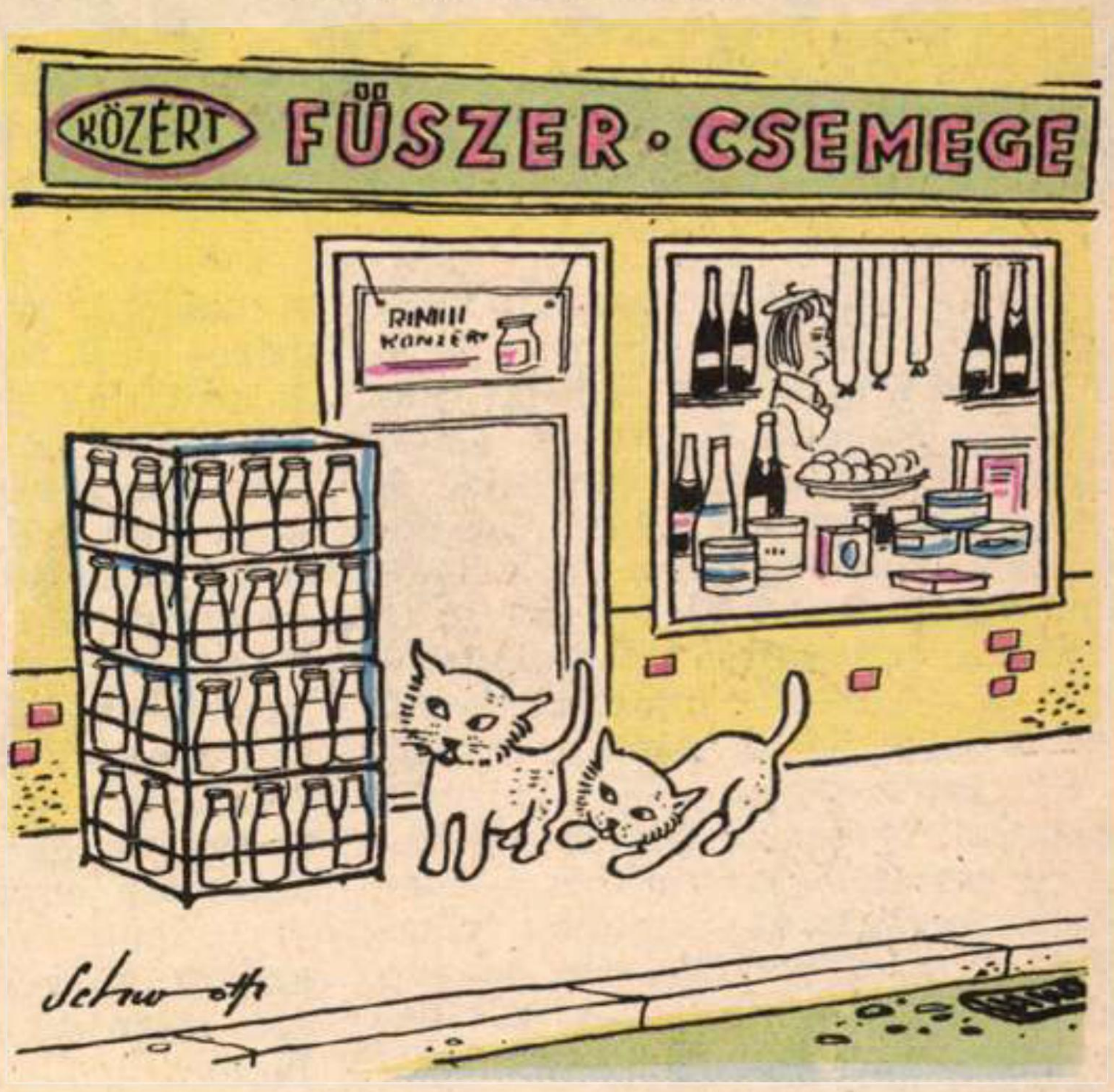

– A tejet már kirakták, mindjárt hozzák a péksüteményt és kezdhetünk reggelizni.

SZAKMAI ÖNÉRZET

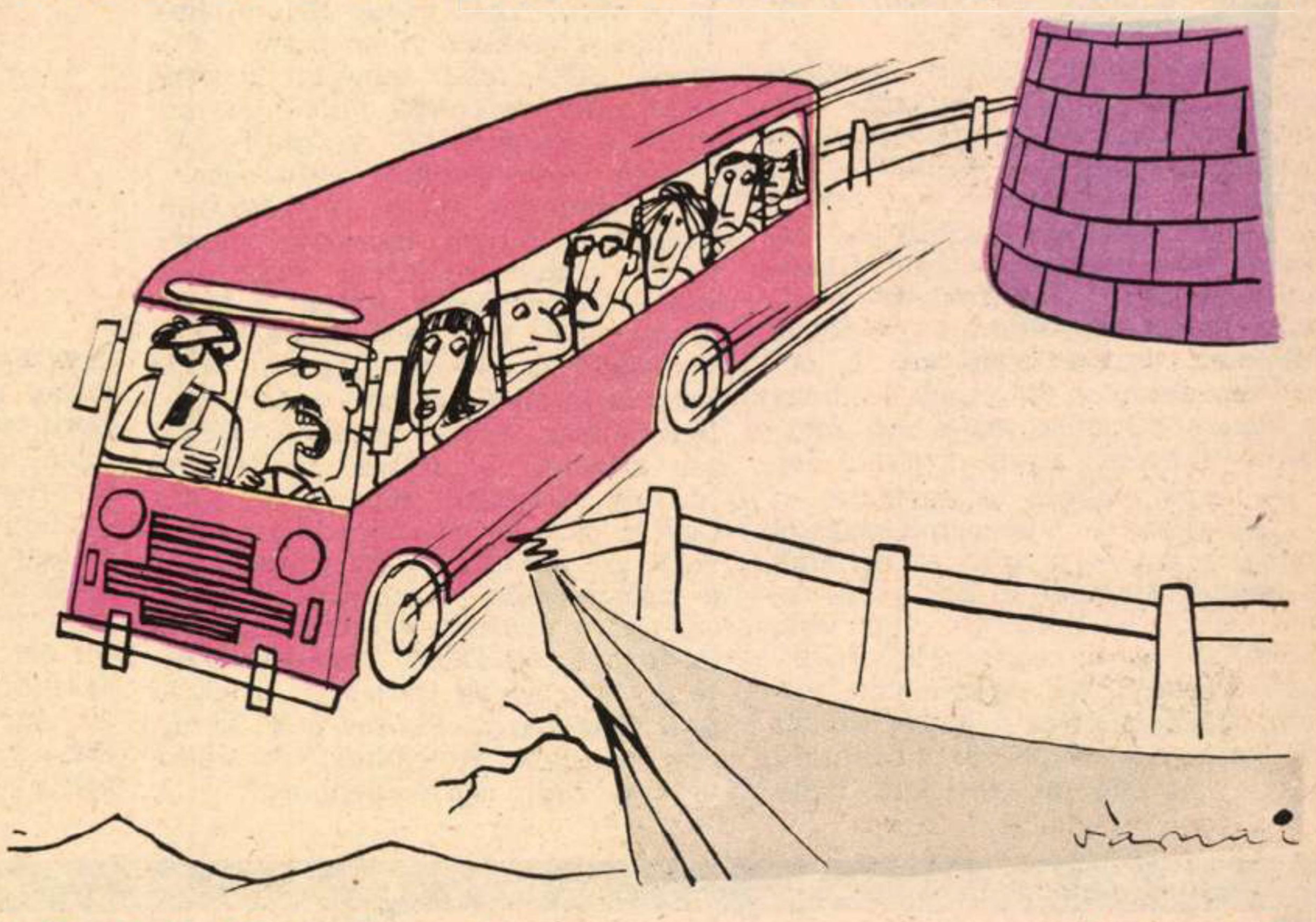

– Mit okvetetlenkedik? Maga itt a [illegible], vagy én?!

SZILÁNKOK

ZSARGON

Gyakran azok a gyalogosok is, akiknek még nem tellett gépkocsira, autós zsargonban beszélnek. A napokban hallottam:

— Öregem, mennyi van a lábadban?

— Eddig kilencvenezer kilométer. De generálozás nélkül.

KÖNYV

Ismerősöm kulturális érdeklődése rendkívül széles körű. Jelenleg felváltva lapozza Móricz Zsigmondot és P. Howardot. A napokban kérdésemre, hogy mit olvas, így válaszolt:

— Légió mindhalálig.

KELLEMETLEN

Brahovácz dühösen meséli:

— Sajnos az újságok a közlekedési balesetekről írt beszámolójukban mindig megírják, hogy hány éves volt a balesetet szenvedett személy. Tegnapelőtt egy biciklista elütötte a hugomat. A lapok a következőket írták:

„Brahovácz Olga negyvenhat éves manikűrösnőt elütötte egy figyelmetlen kerékpáros. Könnyebb horzsolásokkal szállították kórházba."

— Örülhet, hogy nem történt komolyabb baja.

— Dehogynem. Olga tíz évvel fiatalabbnak mondta magát. A vőlegény olvasta az újságot és most visszaadta a jegygyűrűt.

FODRÁSZNÁL

— Bedörzsölést parancsol?

— Köszönöm. Amúgy is dörzsölt vagyok.

GŐG

Amióta villamosbérlete van, nem ismeri meg a legjobb barátait sem.

IDEÁLIS FELESÉG

— Szivecském, lemegyek és iszom egy fröccsöt.

— Mikor jössz haza Béla? Ne feledd, hogy novemberben vendégeink jönnek.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Kérek szépen holnap háromnegyed hatra két jegyet a zsöllye tizedik sorba.

— És Gézával mi van?

— Szóval a második előadásra. Lehetőleg középre.

— Halló! Beszélj hangosabban, mert recseg ez a vacak telefon. És akkor Géza faképnél hagyta Etust, mert Piri meghívta Gézát Domoszlaiékhoz? És mit szól mindehhez Annus?

— Csókolom, az sem baj, ha a tizenegyedik sor, csak középen legyen.

— Képzelem mekkorát nézett a házmester, mikor látta lefelé jönni őket. És Géza szó nélkül vállalta az ügyet dr. Szabó előtt?

— Szóval, holnap háromnegyed hatra két jegyet kérek. Zsöllye tizedik sor.

— Várjál szivem. Valami pasas hadonászik itt a pénztár előtt. Mi tetszik?

— Holnap háromnegyed hatra kértem két zsöllyét a tizedik sorba.

— Miért nem beszél? Szóból ért az ember. Micsoda alakok vannak. Halló szivem! Itt vagyok. És amikor Dereglyésné mindezt látta, nem szaladt Pannihoz, hogy elmondja miszerint a Géza...

Galambos Szilveszter

SÚLYOS SÉRTÉS

— Nem szabad nyilvánosan megsértődni! — mondta sóhajtva Diego di Primavera, a volt radíriai diktátor, a „Supremo", ahogyan akkoriban ezt a tisztséget nevezték. A szomszédos figuriai főváros, Leimola egyik kávéházában beszélgettem a száműzött államfővel. Ez a kávéház meghitt találkozóhelye volt a közéleti emigránsoknak. Ide szokott járni Alfonz herceg, a volt azték régens, aki hamiskártyázással igyekszik megkeresni maga és kis családja számára a szükséges anyagiakat, amióta felhagyott a borügynököléssel. Az ablak melletti sarokban egy volt berengár király, akinek a nevét, sajnos elfelejtettem, néhány új petákért elmeséli jelentősebb háborúinak rövid történetét. Diego di Primaverát sem veti fel a pénz, s amikor meghívtam egy pohár abszintra, hálából az előbbi jótanáccsal ajándékozott meg.

— Nem holmi elvont elmélkedés ez — mondta, poharát egy hajtásra kiürítve —, hanem olyan igazság, amelyet, fájdalom, a gyakorlat bizonyított be. Hogy az elején kezdjem, tisztelt és rettegett feje voltam a radír államnak. Egyszerű tábornokként kezdtem, majd egy államcsíny révén jutottam parancsuralomra, s engedtem annak a kérésnek is, hogy a képességeimnek legjobban megfelelő Supremo nevet vegyem fel.

— Szent voltam és sérthetetlen — sóhajtott a visszaemlékezéstől meghatottan —, s még az ateisták is istenként imádtak. Egy szép napon aztán — szép kis nap volt, mondhatom! — egy fiatal könyvelő részeg fővel valamelyik kültelki zúgkocsmában a következőket kiáltotta: „A Supremo kockafejű hülye!" Mondanom sem kell, hogy a magáról megfeledkezett emberbőrbe bújt felségsértőt azonnal letartóztatták és rögtönítélő bíróság elé állították. Amikor a bíró megkérdezte a vádlottat, hogy valóban kockafejű hülyének nevezte-e Radíria Legfelső Lényét, a vádlott e keresztkérdés hatása alatt bevallotta, hogy valóban azt mondta, kockafejű hülye vagyok. A tárgyalóterem közönsége valósággal felhördült erre a szörnyűségre, s a felháborodástól remegő hangon suttogták egymásnak, hogy milyen elvetemült fajzat lehet az, aki kockafejű hülyének nevezi Radíria, sőt, talán az egész világ első emberét.

— A tárgyalást — folytatta a száműzött egy újabb pohár abszint elfogyasztása után — a rádió és a tévé is közvetítette, s a közvetítést átvette a hispanovízió is. A lapok már aznap délután hatalmas címekben harsogták: „Bíróság előtt felel bűnéért a gazfickó, aki kockafejű hülyének nevezte a Supremót!" A tanúk különben egybehangzó vallomásokban igazolták, hogy a könyvelő kockafejű hülyét mondott, mindössze ketten hallottak mást, az egyik „barom"-nak értette a kifogásolt szót, a másik pedig „kretén"-nek. Ez persze nem volt más, mint a tanúvallomások ismert különbözősége, mivel azonban a többség kitartott a „hülye" mellett, a bíróság tényként fogadta el. Az ügyész hosszú vádbeszédben ostorozta a vádlottat, s kifejtette, hogy a legsúlyosabb büntetést érdemli az, aki kockafejű hülyének nevezi Radíria fejét. Dörgő taps közepette így fejezte be beszédét: „Kockafejű hülye a mi Supremónk? Nem, ezerszer nem! A legkiválóbb alakja ő a radír történelemnek!"

— A kirendelt védőügyvédnek érthetően nehéz dolga volt. Ő maga is készségesen elismerte, hogy nem felel meg a valóságnak, miszerint a Supremo hülye lenne, ez nyilvánvaló rágalom. Mindenkinek lehet rossz napja, de ez nem ok a rosszindulatú általánosításra. A „kockafejű" jelzőre vonatkozólag azonban kijelentette, hogy ha valakinek férfiasan szögletes, markánsan körülhatárolt térhatású arca van, ez talán nem sértés, s kérte a tudományegyetem geometriai fakultásának szakvéleményét. Az indítványt természetesen elutasították, majd a vádlottat felnégyelésre ítélték, amiért — idézek —, „a szeretett államfőt kockafejű hülyének nevezte". Csak mellékesen jegyzem meg, hogy a fellebbezés során a vádlott fiatal korára való tekintettel a büntetést karóbahúzásra enyhítették, majd amikor a legfelső bíróság előtt a könyvelő kijelentette, hogy megbánta bűnét, meggyőződött arról, hogy nem vagyok kockafejű hülye, majd ünnepélyesen megígérte, hogy soha többé nem nevez kockafejű hülyének, összbüntetésül dorgálásra ítélték, és alacsonyabb beosztásba helyezték. Gyaníthatóan azért kegyelmeztek meg neki, mert válogatott asztaliteniszező, s éppen kezdődtek az összlatin bajnokságok.

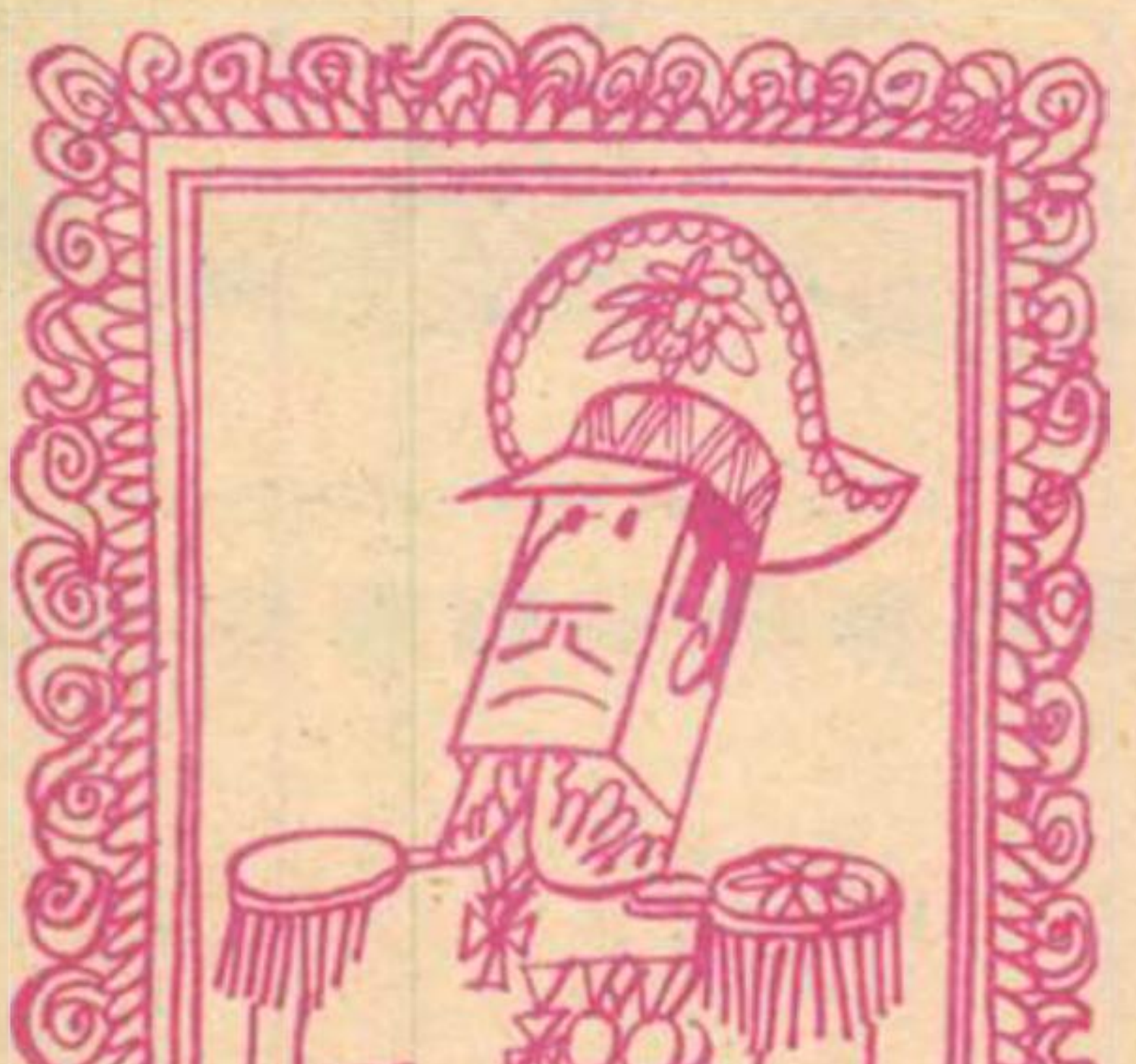

— Ezzel tulajdonképpen kielégült az osztó igazság, én azonban különös változásokra lettem figyelmes. Egyik gyújtó hatású beszédem során észrevettem, hogy többen mereven néznek rám. Mit néznek? — gondoltam, mért nem őrjöngenek inkább a lelkesedéstől? Aztán ilyesféle suttogásokat hallottam: „Tényleg van valami kockaszerű vonás benne!" Meg: „Nem szabályos kocka, inkább téglalakú." És effélék. Amikor a Nemzeti Színházban egy Caesar-tárgyú darabot játszottak, s a római diktátor így kiáltott fel: „A kocka el van vetve!", olyan röhögés tört ki, hogy félbe kellett szakítani az előadást. A méreg egyre terjedt. Rendeletileg kellett betiltani a kockázást, a kockaköveket és a kockasajtot. Egyik vicc a másik után született, de csak suttogva tréfálkoztak, mert — úgymond — az ilyesmi kockázatos.

— Rövid leszek. Egy cseppet sem csodálkoztam azon, amikor egy hajnalon felfegyverzett ifjú tisztek rontottak be hálószobámba, elém tettek egy lemondó okiratot és egész Figuriára kiterjesztett útlevelet. Az egyik tiszt így mentegetőzött: „Nem a mi hibánk. Ön eszményi zsarnok volt, önfejű kegyetlen, hiú. De nevetségessé tette magát." Beláttam, hogy igaza van. Különrepülőgépemen Leimolába jöttem. A különrepülőgépet zálogba tettem s azóta itt élek szegényen de élettapasztalatokban gazdagon. Megtanultam, hogy aki szent és sérthetetlen, az ne sértődjék meg. Akkor még nem tudtam ezt, mert hülye voltam. Látja, van önkritikám. Kockafejű persze nem vagyok, sőt, akkor a legszebb radír férfiúnak számítottam.

Magam is levontam egy tanulságot az érdekes történetből. Nem érdemes zsarnokságot vállalni. Olyan rosszmájúak az emberek!

Feleki László

IMPORT HUMOR

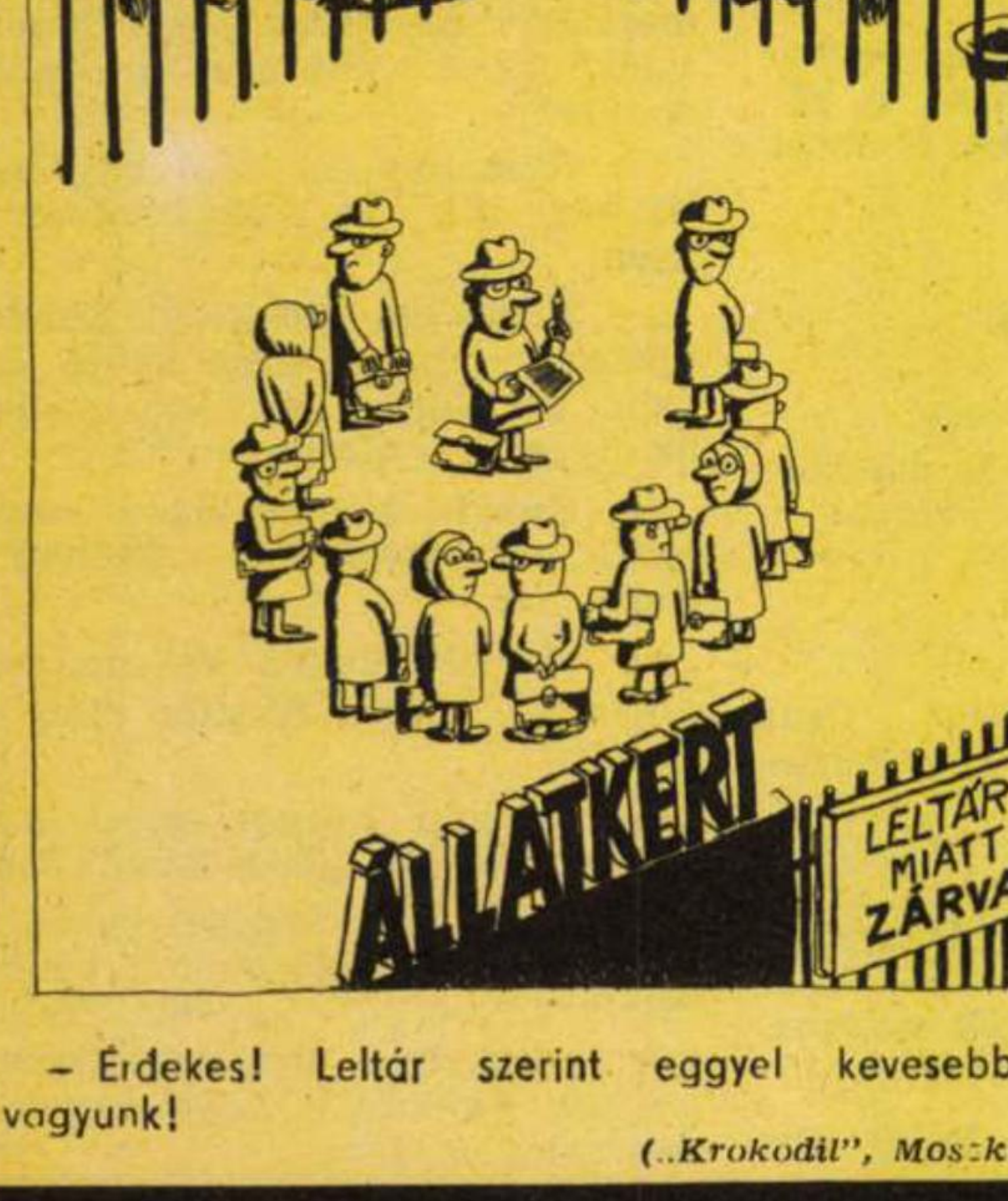

– Érdekes! Leltár szerint eggyel kevesebben vagyunk!

(„Krokodil", Moszkva)

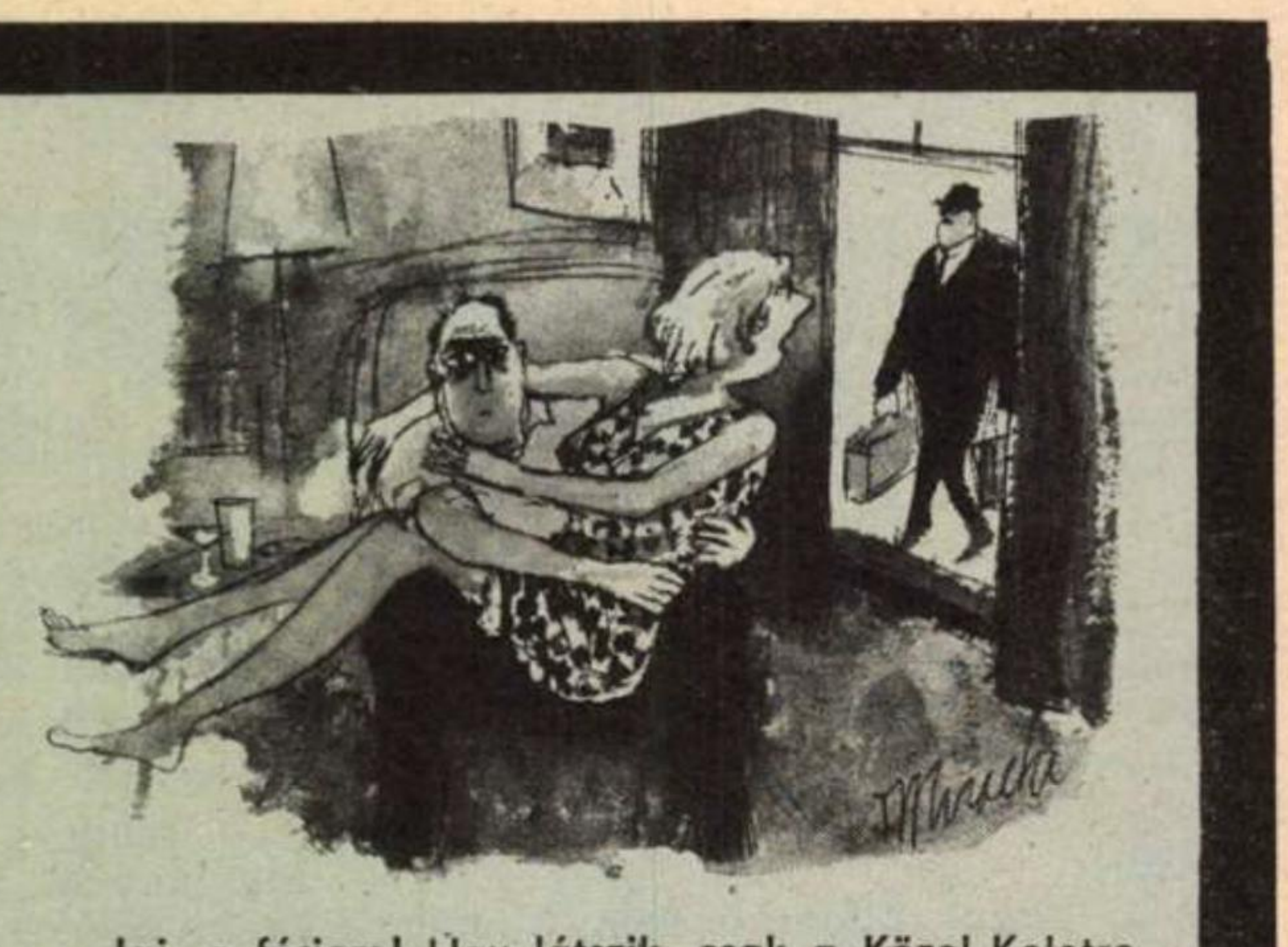

– Jaj, a férjem! Úgy látszik, csak a Közel-Keletre ment, én Távol-Keletet értettem!

(„The New Yorker)

ÖTÓRAI TEA...

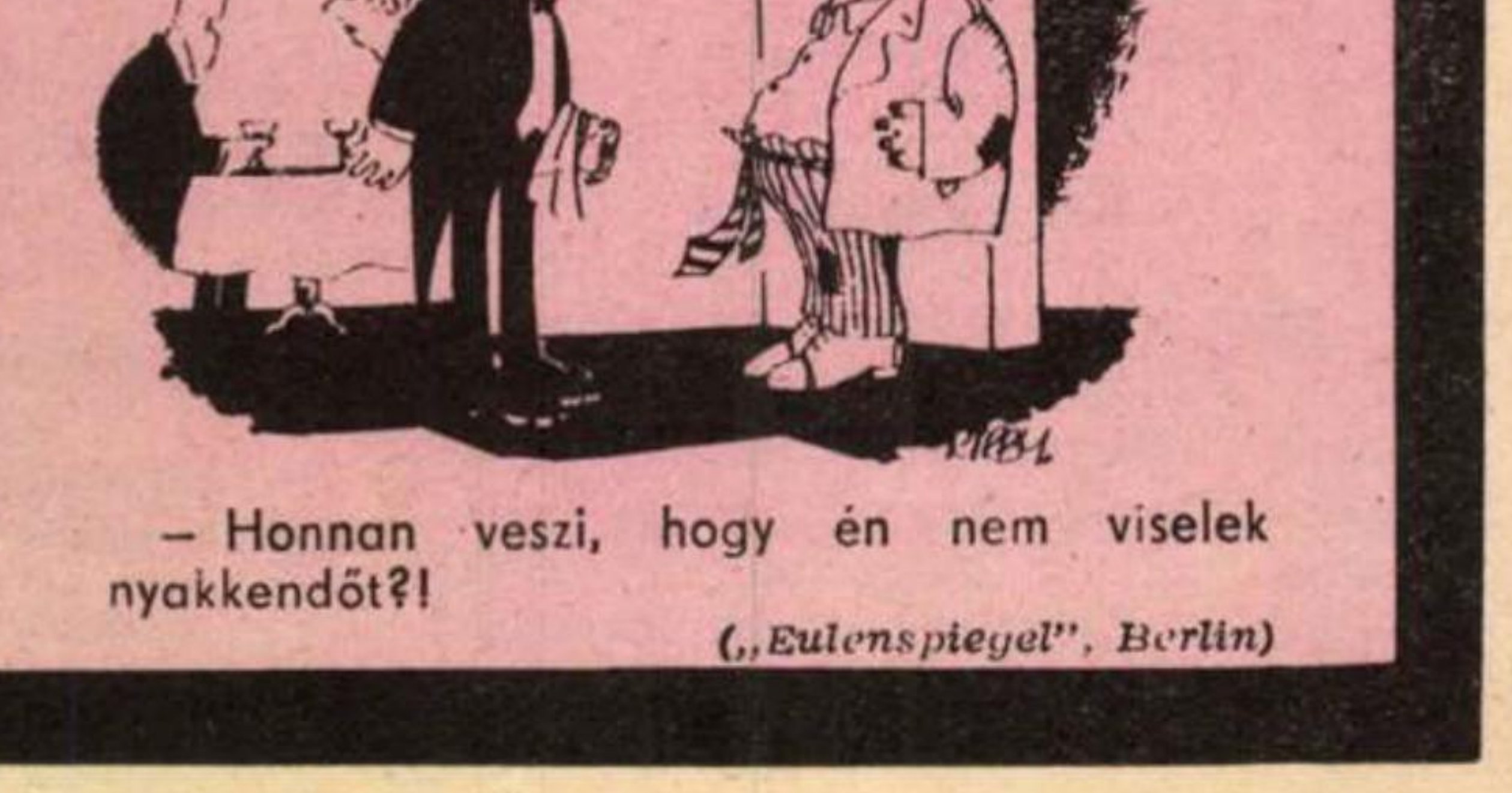

– Honnan veszi, hogy én nem viselek nyakkendőt?!

(„Eulenspiegel", Berlin)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NINCS!

Orion táskarádióm 50 kilóohmos potenciómétere egy évvel ezelőtt tönkrement. Azóta sem tudom ezt az alkatrészt beszerezni, bár jártam érte Pesten is, Debrecenben is.

Takács Péter
Tetétlen
Kossuth utca 74.

Tavaly szeptemberben vásároltam egy orkán-zekét, hamarosan elromlott a cipzára, és kiderült, sehol sem árusítanak ehhez a kabáthoz való hosszú cipzárt. E nélkül viszont majdnem annyit ér az egész, mint az a bizonyos nyeletlen bicska, penge nélkül!

Gyócza István
Komló
Pécsi út 42.

Beteg feleségemnek az orvos — többek között — villanypárnát rendelt. Keresztül-kasul bejártam érte az egész fővárost, sehol sem kaptam.

Zsembéri Ferenc
Bp. VIII. József krt. 37/39

NÉPSZERŰ MŰFAJ

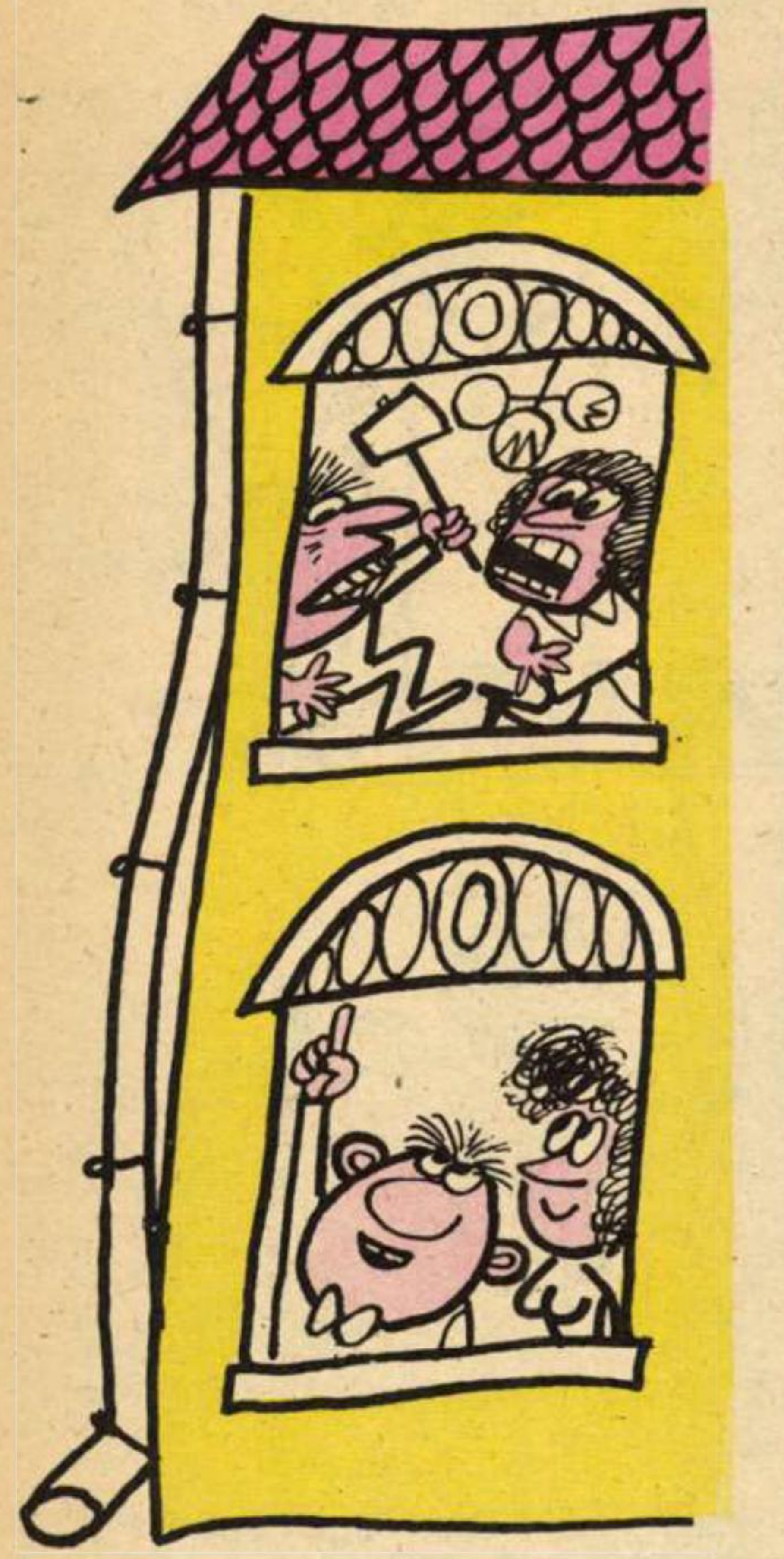

– Kapcsold be a tévét, fiam, úgy hallom, valami jó krimi megy!

RÉBUSZ

Amikor néhány héttel ezelőtt rejtvényrovatunkat megindítottuk, magunk sem számítottunk arra, hogy olvasóink körében ily nagy érdeklődést fog kelteni. A legutóbbi két rejtvényünk megfejtését már 5000-nél több olvasó küldte be s nyilvánvaló, hogy ennek sokszorosa a száma azoknak, akik rejtvényeinkkel „szín-amatőr" alapon szórakoznak. Számos olvasónk javasolja rovatunk kiszélesítését, pontverseny hirdetését, egyéb fajta rejtvények közlését. Ilyen terveink azonban nincsenek, az ilyesmihez szükséges adminisztrációs apparátussal sem rendelkezünk, de meg „profilunkba" sem tartozik a dolog. Heti egy képrejtvényt azonban továbbra is közlünk, mindaddig, amíg olvasóink érdeklődése azt indokolja.

7. számú képrejtvényünk megfejtése: Árvaszék. Az alábbiak nyertek 100—100 forintot:

Lóránt György, Vasvár, Kossuth u. 5.
dr. Guóth Béla, Tét, Fő utca 82.
Karácsondi András, Budapest, VII., Izabella u. 36.

9. sz. REJTVÉNYÜNK

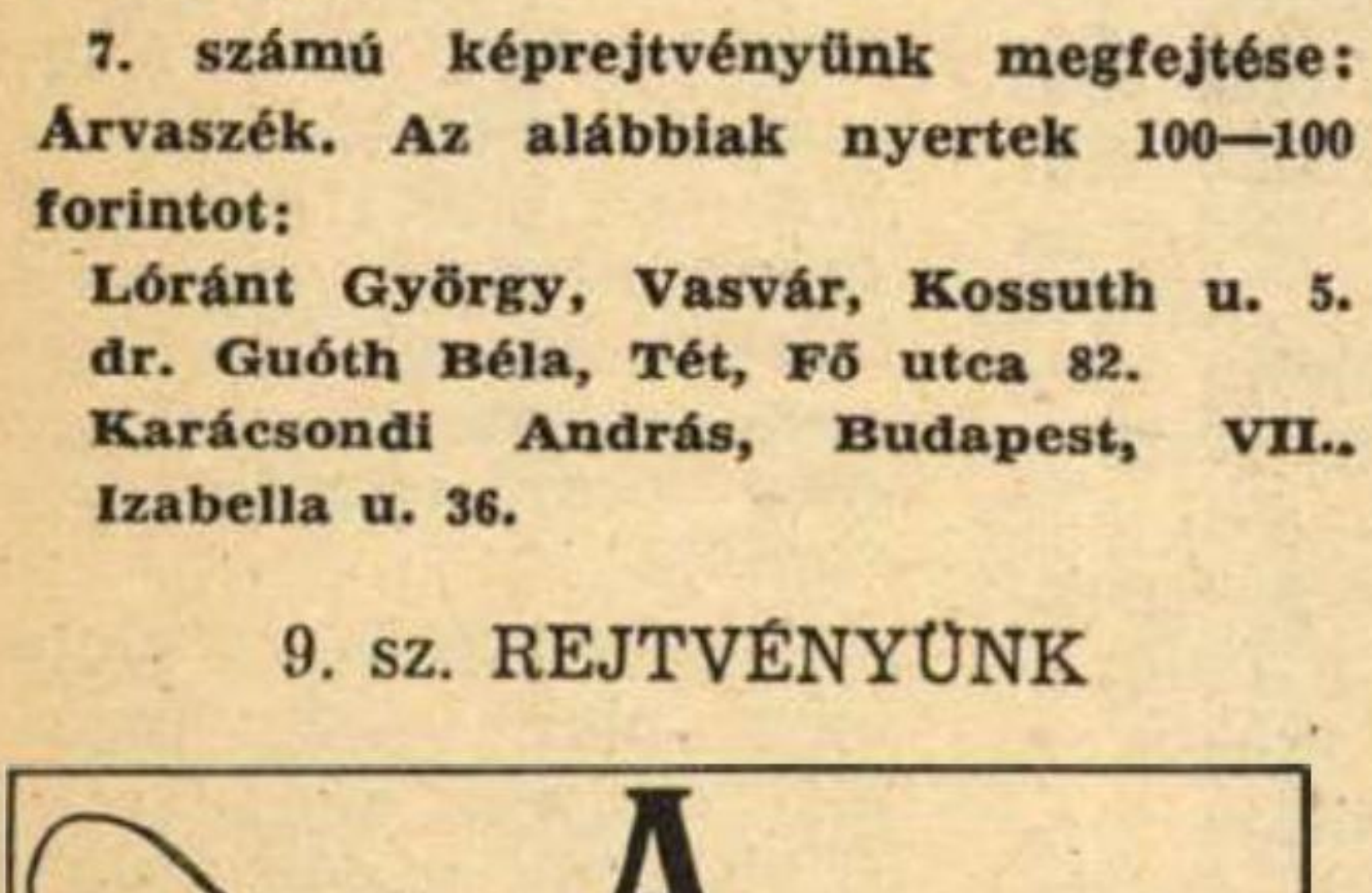

Azok között, akik a fenti rejtvényt helyesen fejtik meg, három darab százforintos bankjegyet sorsolunk ki. A megfejtést legkésőbb március 8-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

JÉGKORSZAK

Vasvári Anna rajza

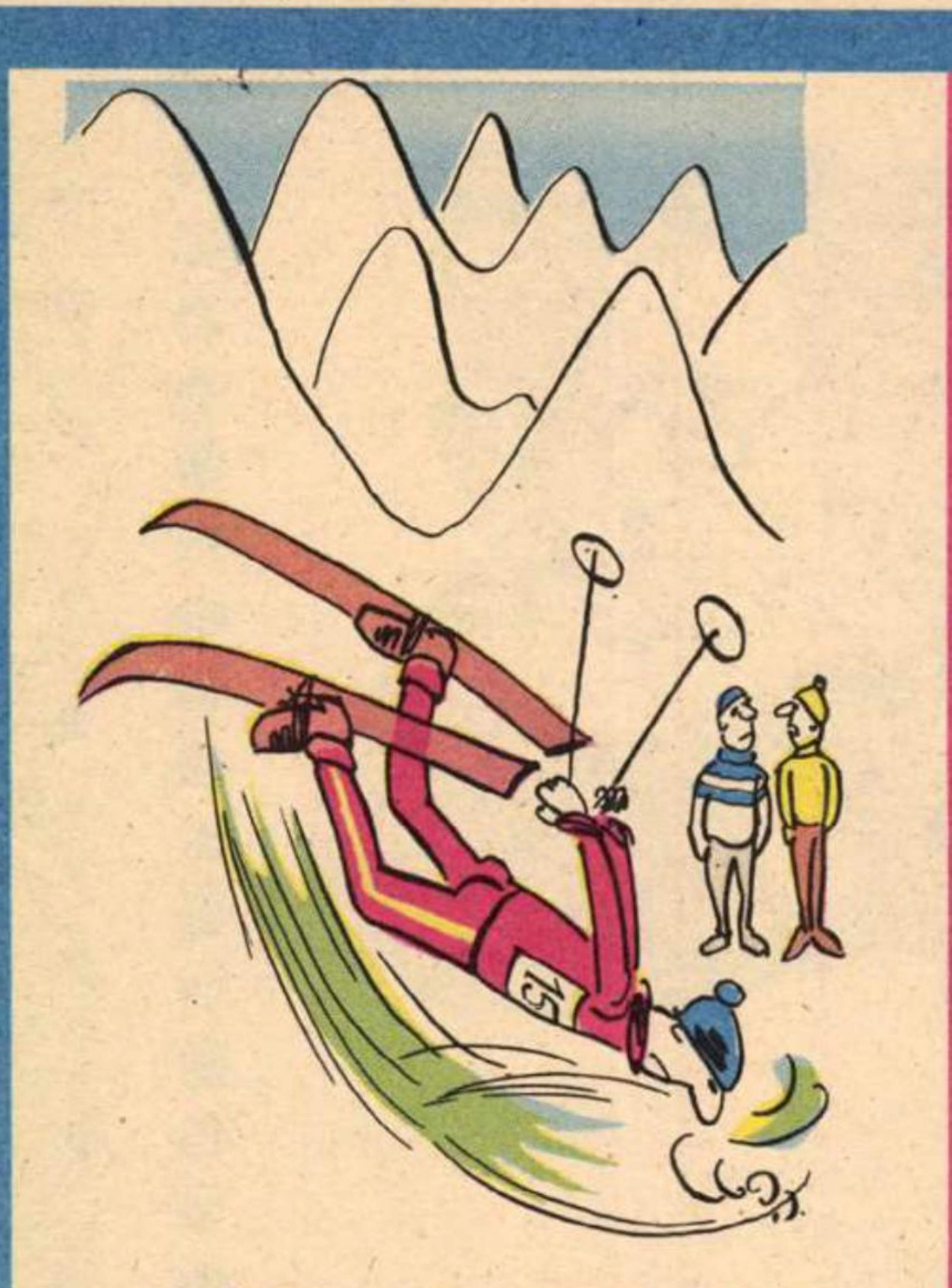

– Coubertin mondta: „Nem a győzelem, a részvétel a fontos!"

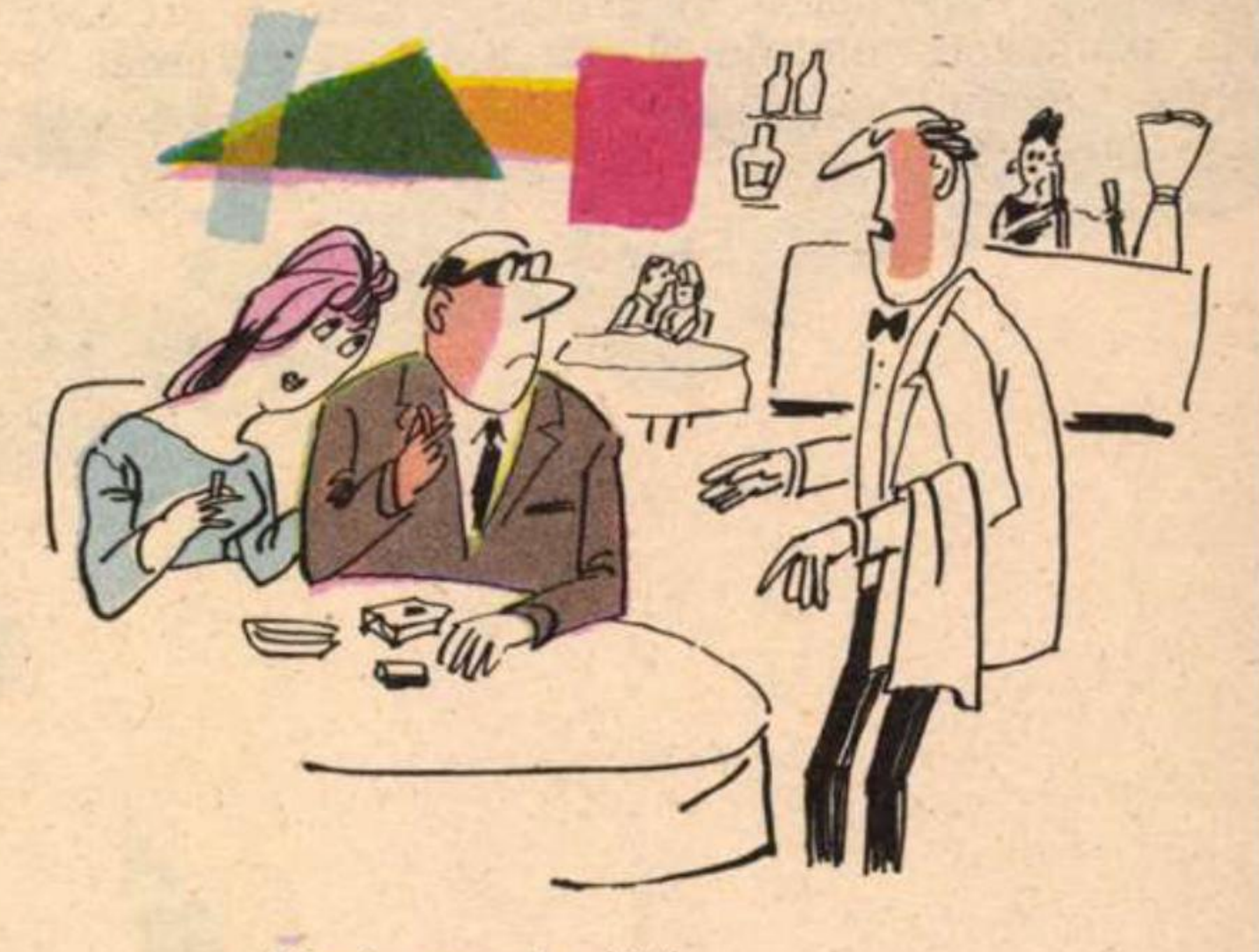

– Kérek egy duplát!
– Axelt parancsol, vagy Rittbergert?

BALESET

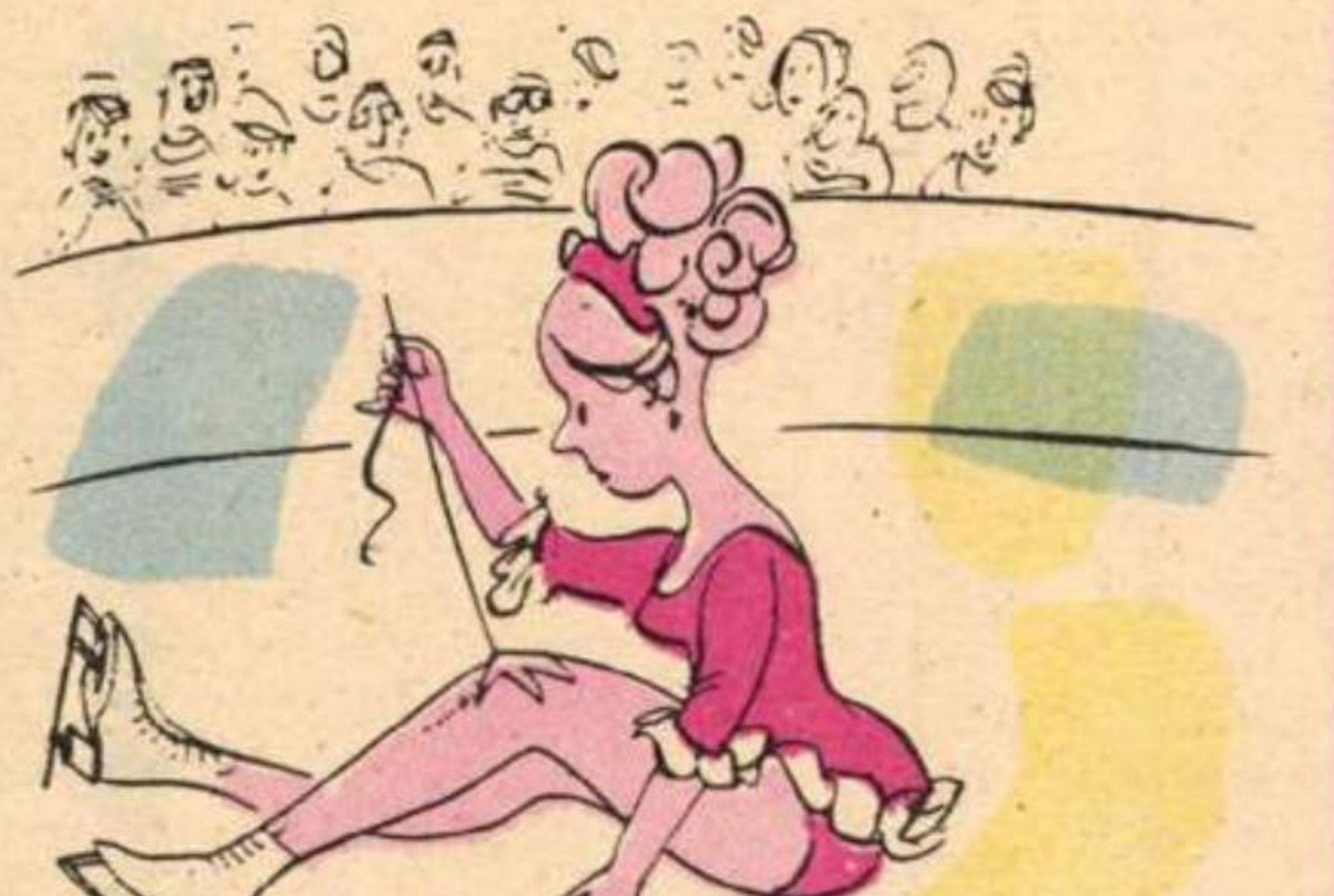

HÁZASPÁR

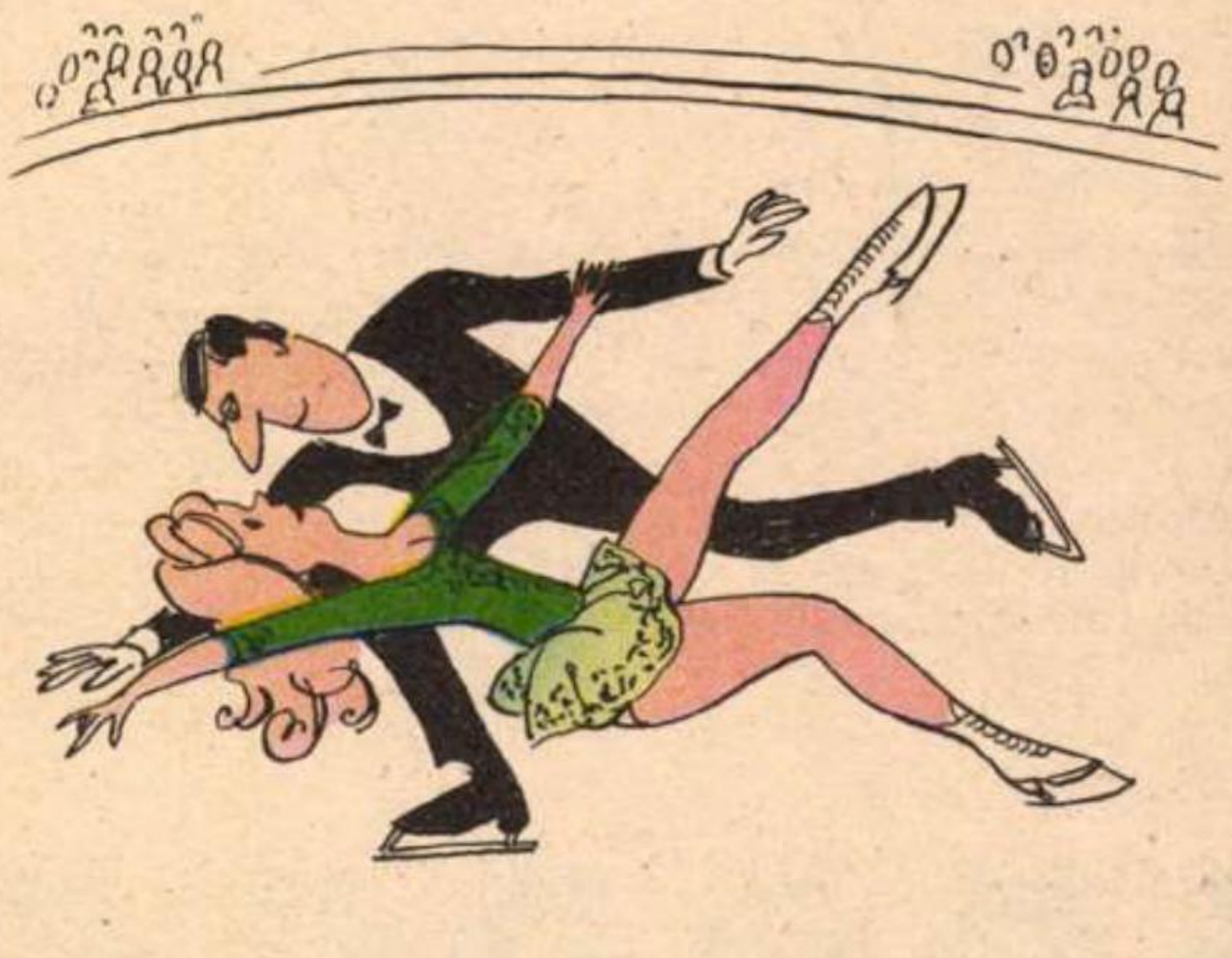

– Befizetted a gázszámlát?

INDOKOLT KÉRDÉS

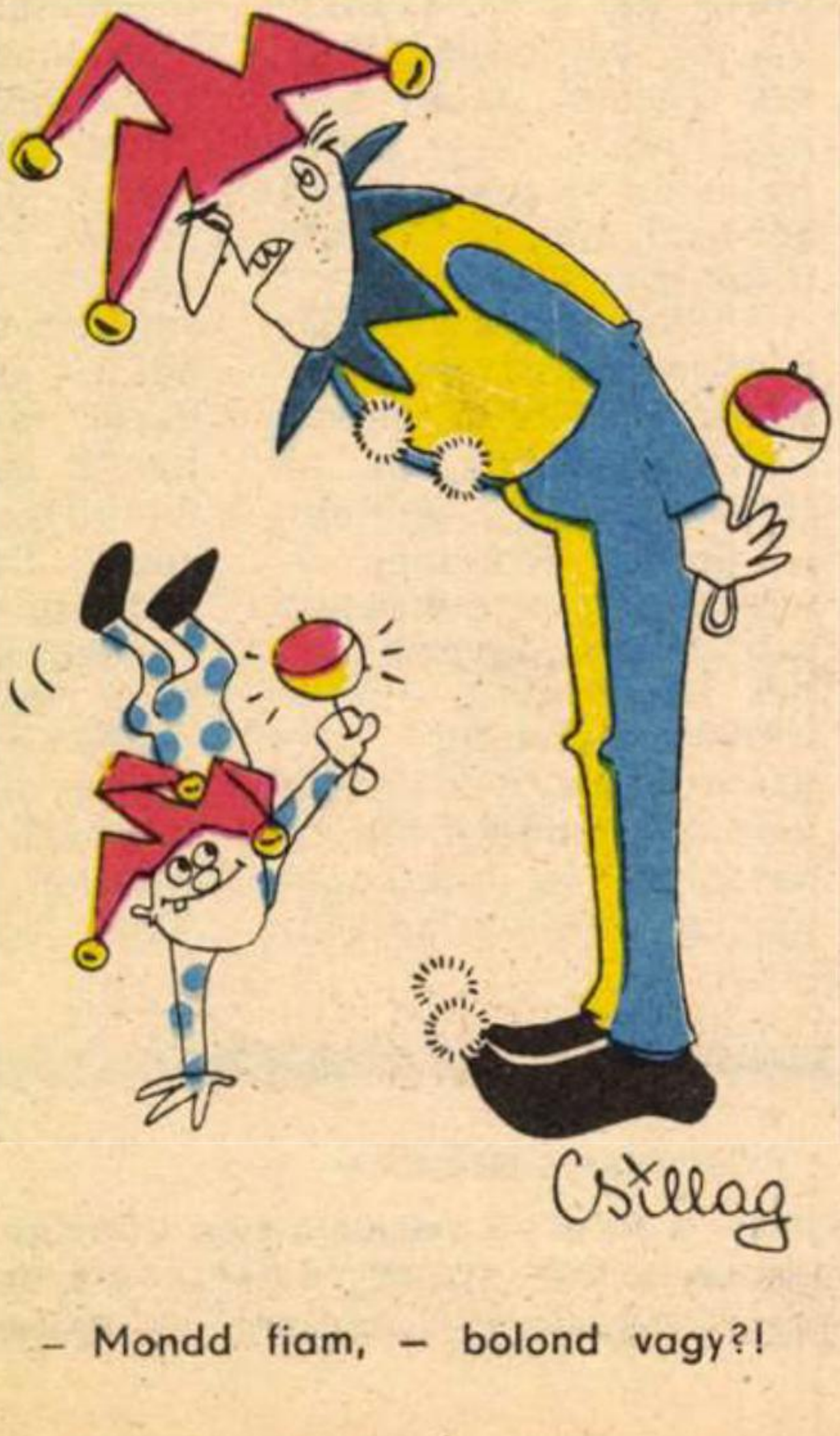

– Mondd fiam, – bolond vagy?!

Pesti tudósítónktól

Örömmel üdvözlöm az Orkán-együttes nevű tánczenekart. Végre egy kis társaság, amely magyar néven akarja húzni a talpalávalót, s nem választott magának kifacsart angol nevet, mint például Tottenhamendeggs, vagy Gangsterritorials.

Orkán-szerű sikert kívánok nekik!

Beszélgetés egy orvosi előszobában:

— Tudja, ennek a gyógyszernek az az előnye, hogy nincs semmi mellékhatása.

— És mi a hátránya?

— Az, hogy főhatása sincs . . .

Figyelemre méltó módon kerülte el a halálbüntetést — mint lapjaink tudósításaiból kiderült — egy Earl A. Cook nevű amerikai üzletember, aki meg akarta gyilkolni 117 ezer dollárra biztosított feleségét, s ennek érdekében pokolgépet helyezett el egy utasszállító repülőgépen. Szerencsére a pokolgépet idejében észrevették, s a repülőgép nem robbant fel a levegőben Mrs. Cook-kal és utastársaival együtt. A merénylőt ezért csak szabadságvesztésre ítélték. Mr. Cook joggal mondhatta volna:

— Bocsánat, én nem tehetek róla, hogy nem sikerült . . .

f. l.

GYORS VÁLASZ A VDK BÉKEFELHÍVÁSÁRA

Erdei Sándor rajza

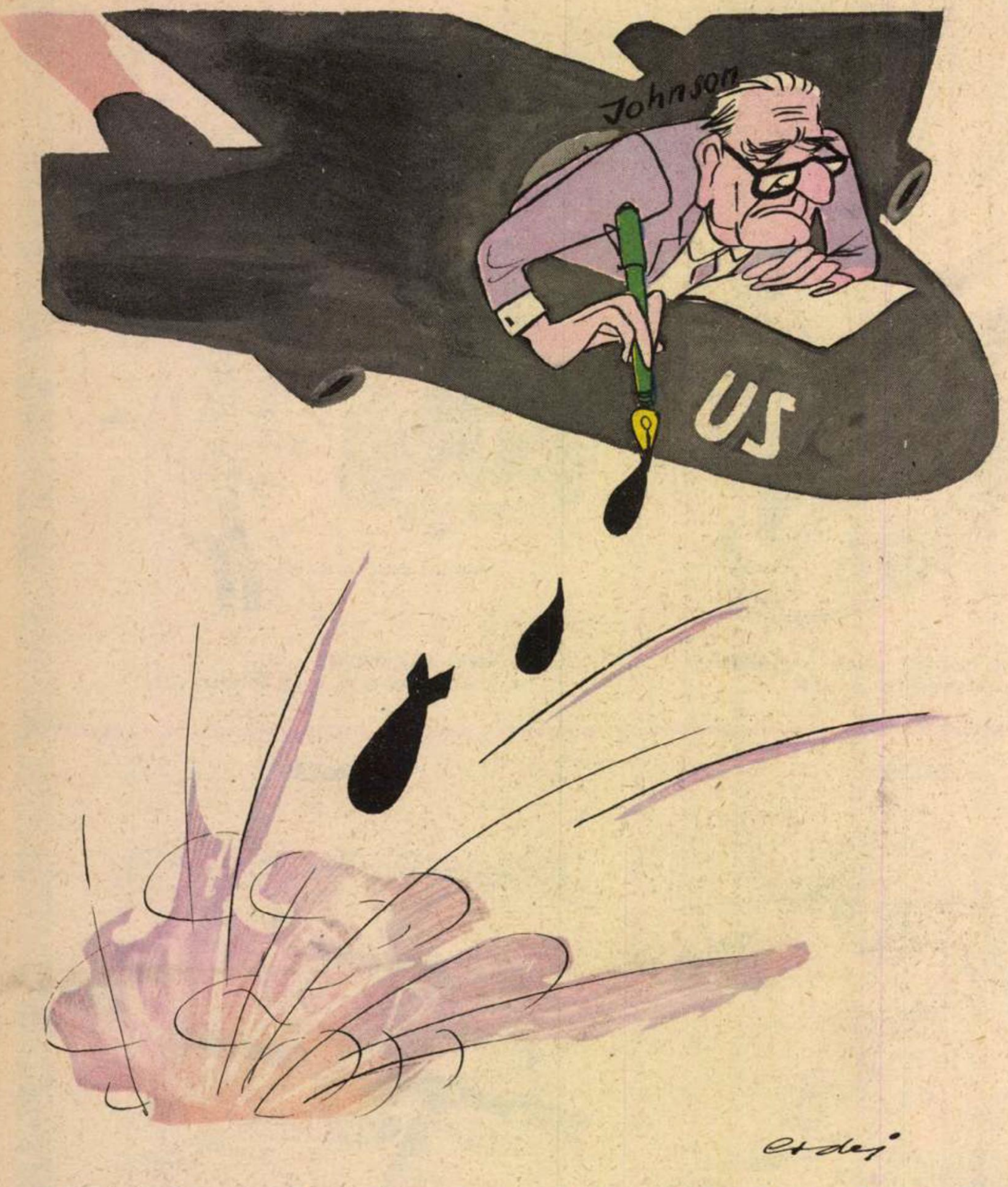

MUNKAVÉDELMI OKTATÓFILM

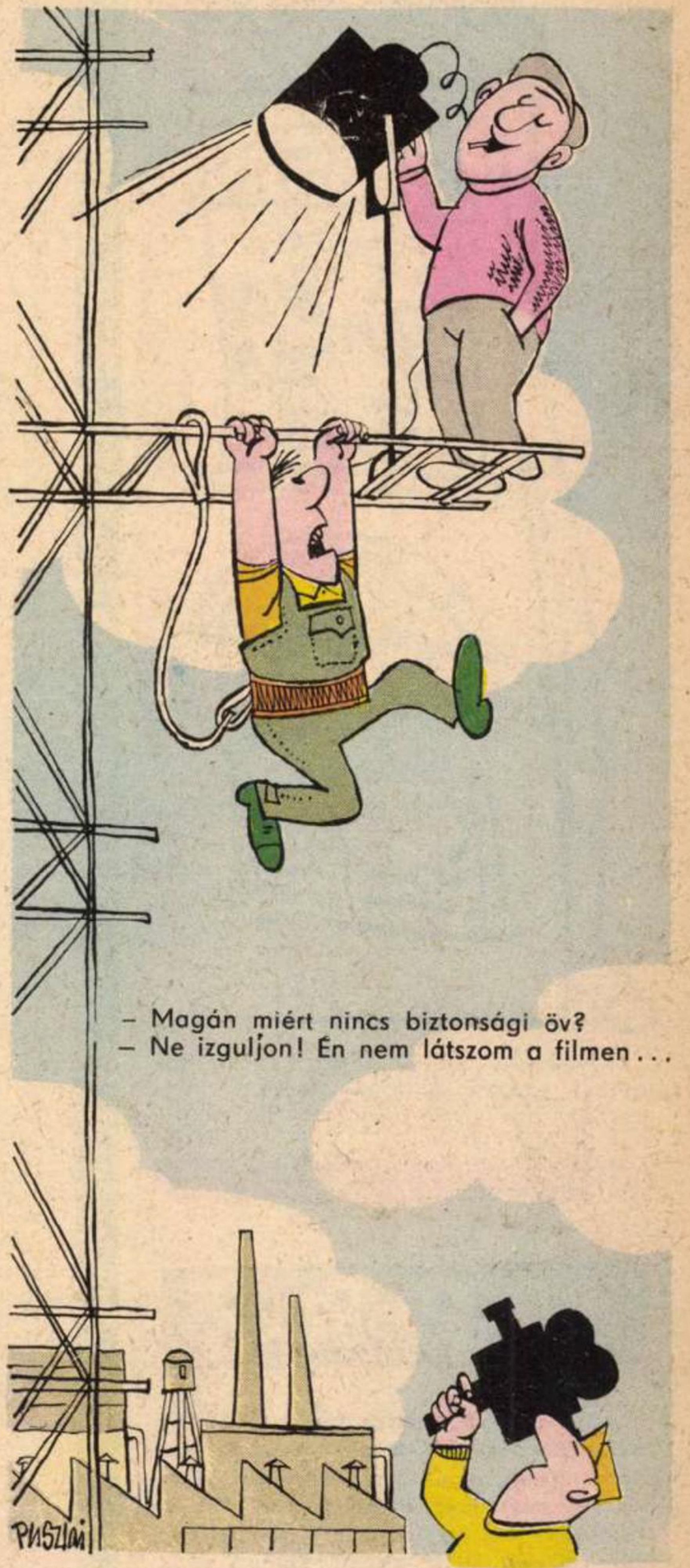

– Magán miért nincs biztonsági öv?
– Ne izguljon! Én nem látszom a filmen...

VÁLÓPERES TÁRGYALÁS ELŐTT

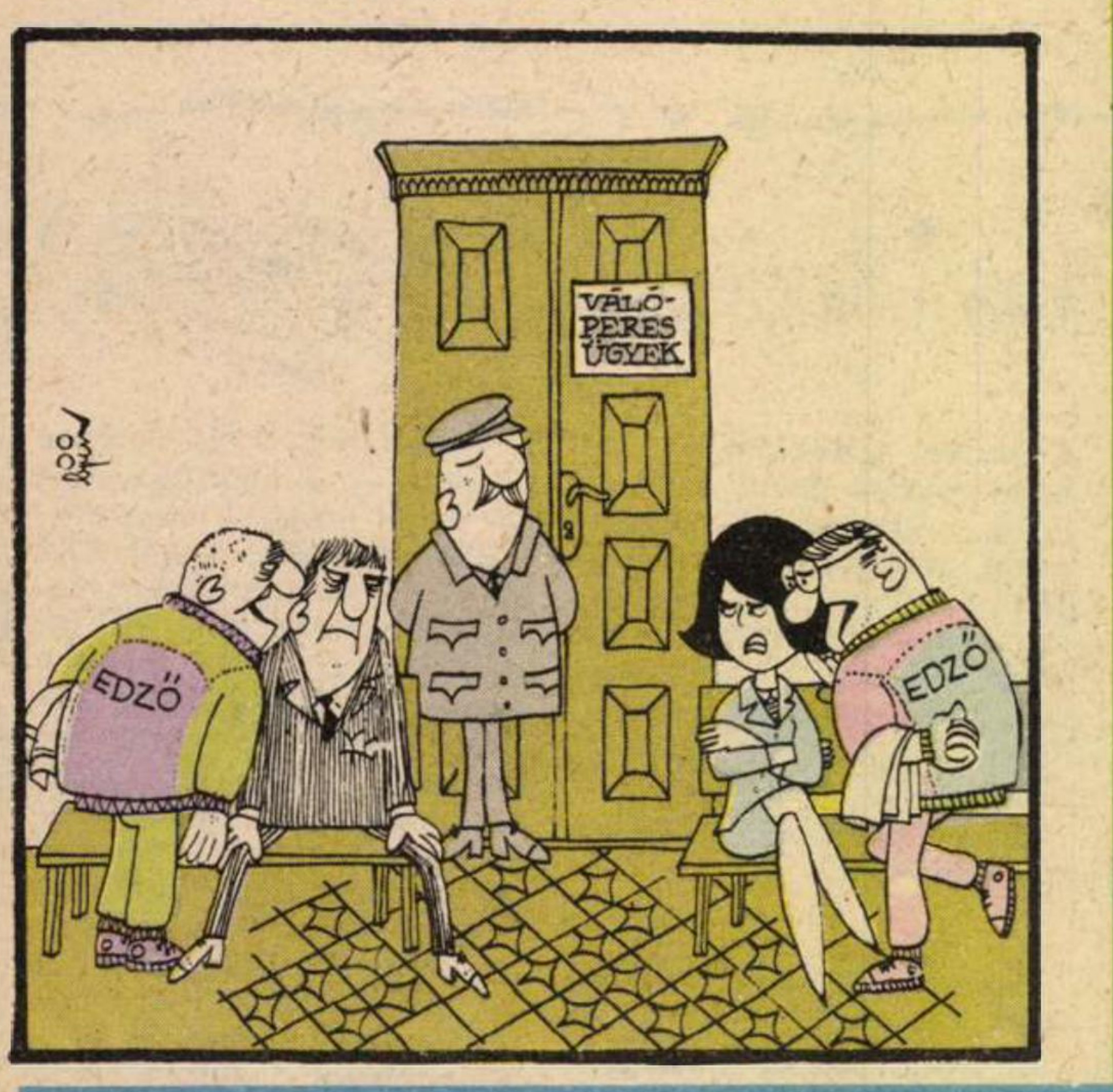

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ILLETVE...

Elmúltam ugyan hat éves, de még nem tudom pontosan, mit is jelent az, hogy ILLETVE. Kérlek szépen, kedves Ludas, magyarázd meg nekem, vagy pedig, ha netán te sem tudnád, kérdezd meg az Akácfa utcai bácsiktól.

Amikor ugyanis már nagyon régen bevezették az új viteldíjszabást a villamosokon és az autóbuszokon, szüleim is, én is, örömmel olvastuk a hirdetményt, miszerint a gyermekek hat éves korig, illetve iskolábajárásukig ingyen utazhatnak. Azóta már megünnepeltük a hatodik születésnapomat de — mivel novemberben születtem — még mindig nem járok iskolába, csak óvodába. Születésnapom után szüleim megkérdezték egy-két kalauznénitől és bácsitól, hogy most már kell-e jegyet venniük nekem. Azt a választ kapták — tőlük is, meg egy ismerős apukától is, akinek nálam pont egy évvel idősebb a kislánya s így már lehet a viteldíjszabás körül is némi tapasztalata — hogy most még ingyen utazhatok, ráérnek nekem jegyet venni szeptembertől. Igenám, de amikor a szüleim (akiknek bérletük van) a hallottakon felbátorodva, a „Csak bérlettel utazóknak” feliratú kocsikba szállnak velem, az ott vendégszereplő kalauz- és ellenőr bácsik rendszerint nem kíváncsiak arra, hogy járok-e már iskolába, hanem azt firtatják, elmúltam-e már hat éves. Ilyenkor a szüleim, akik pedig (legalábbis előttem) sohasem szoktak hazudni, megrettennek, és még mielőtt én válaszolhatnék, azt mondják, hogy még nem vagyok hat éves.

Úgy látszik, hogy amíg nem leszek iskolás, ingyen utazhatok, ILLETVE jegyet kell vennem. És azt, hogy mikor van éppen ILLETVE, csak a kalauzbácsik és nénik tudják.

Domokos Gábor
óvodás
Bp. II., Fillér u. 1.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00604/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre